

Kazumi Yumoto

Nguyễn Hà Trang dịch

Organ mùa Xuân

nh

nhà nam NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

ORGAN MÙA XUÂN

Tác giả: Kazumi Yumoto

Người dịch: Nguyễn Hà Trang

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Văn Học 6/2016

ebook©vctvegroup

21-10-2018

Lời giới thiệu

Kiriki Tomomi bước vào kỳ nghỉ xuân trước khi lên cấp 2 với nhiều khúc mắc. Bố mẹ đã ly thân do cuộc chiến triền miên với gia đình hàng xóm. Bà qua đời mới đây khiến cô bé chìm đắm vào sầu muộn và những giấc mộng lạ lùng. Ở nhà cả ngày chỉ có ông luôn lủi thủi với những việc riêng và cậu em Tetsu còn nhỏ nhưng ương bướng. Thế nên khi Tetsu bắt đầu rời khỏi nhà lang thang khắp thành phố với một sứ mệnh kỳ lạ: tìm mèo ốm, Tomomi liền đi theo bảo vệ em...

Những cuộc phiêu lưu của hai đứa trẻ trong thành phố đã khiến Tomomi vụt thay đổi, cô hiểu hơn những người xung quanh, hiểu hơn chính mình. Và, cuốn sách đã như một cung đàn trong trẻo, đắm dư vị mát lành và chơi vơi của mùa xuân, cho người đọc đắm chìm vào muôn vàn cảm xúc ngây thơ, để khi tỉnh lại sức nhận ra, lá đã xanh, hạ đã sang, và cô bé con kia đã lớn tự lúc nào.

Chương 1

Quái vật đấy, quái vật đến kìa...!

Đám đông vừa gào thét vừa tháo chạy. Hình dáng tôi ra sao bản thân tôi cũng không rõ nữa, nhưng họ đã nói như vậy thì có lẽ tôi đúng là quái vật rồi.

Trong giọng nói đó của họ có gì như chế giễu, khiến tôi phật ý quá.

Chạy đi, chạy mau đi. Trông kìa, con quái vật chậm chạp. Cứ chạy đi là nó không bắt được đâu.

Một người đàn ông lạ mặt nhào ngay đến gần, lè lưỡi với tôi rồi chạy biến đi. Tôi muốn bắt ông ta, nhưng cơ thể tôi tê liệt như một con cá đang giãy chết trên cạn. Thậm chí tôi không biết phải cử động cánh tay thế nào nữa. Vì thế, tôi bèn dốc hết hơi sức cất tiếng gầm khủng khiếp. Tôi dừng lại, nhắm mắt, cố sức hét như muốn nôn hết ra những mầm độc đang cuộn xoáy trong cơ thể.

Chà, thật dễ chịu.

Giờ thì mọi người rõ là đang sợ run. Tôi khoái chí tiếp tục gầm rú. Xung quanh đã chẳng còn ai, tiếng kêu “Quái vật kìa, quái vật kìa!” cũng biến mất. Tôi vẫn gầm rú. Một mình. Thật lòng tôi chẳng muốn thành quái vật đâu, tôi vừa nghĩ vừa tiếp tục gầm rú.

“Trên đời này, thứ gì là đáng sợ nhất?”

Bỗng dưng bị hỏi, người tôi liền nổi lên không như bị rút rỗng. Nhưng trạng thái đó chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc. Rồi tôi tỉnh dậy.

Tôi không muốn tỉnh dậy. Tại nghĩ “Tỉnh dậy rồi sẽ sao nữa đây?” Và thế là tôi bị kéo trở lại cõi mộng giống con cá sấu chìm mình trong đầm lầy.

Ừng ục, ừng ục, ừng ục...

“Với em thì là cá mập.”

Tiếng nói vọng lên từ chiếc giường tầng dưới.

Cá mập? Tại sao với Tetsu lại là cá mập nhỉ?

“Cá mập là thứ đáng sợ nhất.”

Tôi nhớ lại giấc mơ ban nãy. Gần đây tôi hay gặp giấc mơ ấy.

“Chị thì sao?”

Thứ đáng sợ nhất trên đời này ư...?

“Là quái vật.”

“Như thế nào cơ?”

“Không biết.”

Tetsu hừm một tiếng, rồi nói thêm, rằng với nó thì bị cá mập ăn thịt là điều đáng sợ nhất.

“Thì không đi biển nữa là được chứ gì.”

“Đi máy bay, cũng có thể rơi xuống biển mà.”

Thì đừng đi máy bay nữa, tôi quyết định không nói thế. Thay vào đó, tôi trùm chăn bông qua đầu.

Buổi lễ tốt nghiệp ngày hôm qua thật tồi tệ. Tôi được chọn làm đại diện lên nhận bằng tốt nghiệp cho cả lớp. Nhưng buổi lễ vừa bắt đầu, tôi đã thấy khó chịu trong người. Vừa nghe xướng tên từng bạn, tôi vừa nghĩ chắc chắn là do mấy miếng dưa từ bữa sáng rồi.

“Đại diện cho ba mươi chín bạn trên, Kiriki Tomomi.”

Nghe gọi, tôi cất bước, trán bỗng đau nhói. Tôi đi lên sân khấu, nghe tiếng thầy hiệu trưởng đọc giấy chứng nhận mà trán đau như thể bị ép vào bức tường bằng sắt. Nhận bằng xong, tôi nhìn mọi người từ trên sân khấu, chuẩn bị cúi đầu chào. Bố mẹ ở đâu vậy nhỉ...? Đầu mọi người cứ nhấp nha nhấp nhô như những đợt sóng màu đen.

Nghe kể lại, lúc đó tôi ngã ngửa về phía sau giống hệt như mấy cảnh ngất xỉu trong truyện tranh.

Rất đột ngột.

Bằng tốt nghiệp của mọi người rơi tung tóe.

Biết chuyện thầy chủ nhiệm Noguchi đã âm thầm tôi đang ngất xỉu tới phòng y tế càng khiến tôi rầu rĩ hơn. Thầy Noguchi là người mà cả năm trời chỉ mặc đúng một bộ quần áo thể thao. Thầy Noguchi là người rất thích hít đất

và chơi nhảy dây. Mà khi chơi nhảy dây thì thầy chỉ dán mắt vào ngực mấy đứa con gái phốp pháp. Cái này thì nữ sinh trong trường đều biết cả.

“Em mà câu được con cá mập thì sẽ ra lệnh cho nó ăn thịt ‘ông ta’ luôn.”

Nghe thấy giọng Tetsu, tôi đột nhiên tỉnh ngủ hẳn. Ông ta? Ông ta là ai? Tôi nhòm xuống từ tầng giường trên, thấy Tetsu đang chui trong chăn xem cuốn sách minh họa đã rách nát.

“Ông ta là ai?”

Nhưng đúng lúc đó thì cửa phòng bật mở.

“Thức rồi thì mau dậy đi!”

Mẹ thật là, đã không gõ cửa, cũng chẳng thềm chào. Tôi vẫn nằm nguyên như vậy, tay vầy vầy kiểu như hẹn gặp lại mẹ sau.

“Đầu con vẫn còn đau à?” Mẹ ghé sát vào mặt tôi. “Mặt con trông xanh xao quá!”

“Chắc sẽ còn đau nữa đấy ạ.” Tôi chui lại vào trong chăn. “Từ hôm nay là bắt đầu kỳ nghỉ xuân rồi mẹ không nhớ ạ?”

Mẹ thở dài rồi lại làu bàu gì đó, đại khái là tôi như con ốc vít bị lỏng vậy.

Sau đó mẹ nói: “Hai đứa đi vứt rác cho mẹ nhé, mình mẹ không mang hết được.” Rồi như mọi ngày mẹ tới công ty, như một cơn gió.

Tôi cũng không rõ mình như thế này có đúng với cái câu “con ốc vít bị lỏng” không. Tôi chỉ cảm thấy mình không phải là con ốc vít bị lỏng, mà giống con lắc của chiếc đồng hồ không lên dây cót hơn.

Mùa hè năm ngoái, tôi chẳng đi bơi lần nào. Tới mùa thu tôi cũng thôi không đi chơi với lũ bạn. Tôi bỏ không chơi piano nữa vào dịp Giáng sinh. Đầu tôi bắt đầu hay đau như thế này hình như từ trước đó một thời gian. Đến mùa đông, tôi tụt khỏi vị trí nhất lớp ở trung tâm học thêm, thế nhưng tôi cũng không đổi trường nguyện vọng. Tôi nghĩ tình trạng này là không bình thường và nếu cố gắng thêm chút nữa chắc chắn sẽ xoay chuyển được tình thế. Thế nhưng đầu óc tôi ngày một đờ đẫn, dù vẫn sốt ruột tới lớp học thêm, và kết cục là tôi trượt cả hai trường trung học đã đăng ký. Quả lắc của chiếc đồng hồ không lên dây cót, cứ treo mãi rồi cũng sẽ chậm chạp dừng lại mà thôi.

Tôi mang túi rác ra ngoài, mây đã che kín bầu trời. Bầu trời đầy những đám mây xám như thể sắp mưa, ánh sáng cũng chuyển sang màu xám lạnh lẽo. Rồi màu xám của... Gì thế kia? Ở góc đường có con gì đó.

Chân nó duỗi thẳng đơ, mắt và miệng thì ngậm chặt. Hình như nó bị xe đâm phải, nhưng lại chẳng thấy chảy máu. Một con mèo to, màu xám. Cả chân lẫn đuôi nó đều mập ú.

Tôi e dè lấy ngón tay chạm vào người nó. Ở dưới lớp lông mềm là một cơ thể cứng như đá. Lạnh cóng.

“Cái gì vậy?”

Tetsu tay lúng lằng túi rác còn lại bước đến. Tóc mái của nó khô cứng như râu ngô, dựng đứng lên, cái áo cài lệch cúc thò ra khỏi quần. Trời lạnh như vậy mà nó không mặc áo len, cũng không thềm đi tất. Trông nó như người vừa được cứu nạn sau khi bị gió thổi tung lên.

“Nó chết rồi à?”

“Có lẽ bị ô tô đâm.”

Tetsu nheo mắt, nhiệt tình gật đầu đồng ý với câu nói của tôi.

“Bọn mèo bị đèn ô tô làm giật mình là người cứng đờ lại. Thế nên mới bị đâm.”

“Chà, hiểu biết nhỉ.”

“Trong sách viết thế mà.”

Lại thế rồi, tôi nghĩ. Những điều Tetsu nói lúc nào cũng chỉ là những điều được viết trong sách minh họa với “Bách khoa gì gì đó”.

“Là con đực chị nhỉ!”

“Em biết à?”

“Nó có kia kìa.”

Tetsu đưa tay chỉ. Ở chỗ gốc đuôi con mèo đúng là có hai viên tròn tròn. Trông giống như hai quả sơ ri đầy lông.

“Đúng thật.”

“Chắc chắn đây là một con mèo ‘trùm’ cực khỏe. Nó tới đây để mở rộng lãnh thổ đấy.”

“Mèo mà cũng có lãnh thổ cơ à??”

Có chứ, Tetsu gật gật đầu, vẫn dán mắt vào con mèo hỏi: “Mà con mèo này, làm thế nào bây giờ?”

“Nói với ông, nhờ ông gọi điện đi đâu đó.”

“Đâu đó là đâu?”

“Chị cũng không biết nữa... Có lẽ là trung tâm y tế, hay mấy nơi kiểu như thế ấy.”

Hồi trước cũng lâu rồi, tôi đã có lần thấy một con chó bị ô tô đâm được chở đi bằng xe tải. Hai người đàn ông mặc đồ bảo hộ lao động giải thích cho tôi nghe dù tôi cũng chẳng hỏi: “Nhìn này, nó có đeo vòng cổ đây này. Đúng là ngốc mà. Nó đi lạc rồi sợ quá, tự nhiên lại chạy xố ra.”

Nó là một con chó lông ngắn, màu nâu nhạt, rất gầy, giống như một người trần trụi. Nhìn cái thân mình cứng ngắc của nó mà tôi cứ cảm thấy như chính tôi cũng bị ô tô chèn qua, rồi bị người đàn ông đó ẵm đi ấy. Tôi nhập vào con chó đó rồi đi đâu mất... Một thời gian sau đó, tôi cứ tự đánh rồi tự cấu véo cơ thể mình, để chắc chắn rằng tôi vẫn đang sống. Đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy động vật chết.

“Cho em đi.”

Tetsu đang ngồi xổm ngược mắt lên nhìn tôi.

“Gì cơ?”

“Được mà. Nếu chẳng nào cũng nhờ người ta mang đi.”

Tetsu lấy một tấm bìa các tông người ta vứt ở chỗ đổ rác, dùng đầu ngón chân ấn lên lưng con mèo đã cứng ngắc rồi từng chút một, xoay trở đặt nó lên trên tấm các tông. Nó dang hai tay nắm lấy mép tấm bìa, cẩn thận, từ từ bước đi như thể đang bê một cái khay lớn. Tay nó run run vì sức nặng. Đầu con mèo thò một nửa ra khỏi tấm bìa, từ miệng nó chảy ra một vệt máu như sợi chỉ đỏ nhỏ xuống nền đường xám.

“Em định làm gì?”

Nhưng Tetsu chẳng trả lời, cứ như vậy mà đi vào trong vườn.

“Này.”

Thật là! Không biết cái thằng nhóc này nghĩ gì nữa. Tôi lại phải cầm thêm túi rác của nó.

Ăn sáng dọn dẹp xong xuôi tôi chạy ngay lên tầng hai. Tetsu đã lại chui trong giường xem mấy cuốn sách minh họa. Bây giờ là cuốn sách về máy bay. Hẳn là nó lại nghiên cứu về mấy chiếc máy bay chẳng thể nào rơi được xuống bờ biển nhưng nhúc cá mập.

“Này, con mèo ban nãy, em định thế nào?”

Tetsu bắt đầu hát ư ử.

“Nghĩa là giờ chị nói với ông được rồi chứ gì?!”

“Chị!”

“Làm sao?”

“Hôm trước chị hút thuốc của ông đúng không?”

“Chị chỉ châm thử thuốc thôi.”

“Vị thế nào?”

“Kinh khủng lắm! Rất kinh khủng!”

“Ừ hừ... Nhưng mẹ mà biết là sẽ cáu đấy.”

Thế là tôi im tịt. Tetsu ấy mà, nó hẳn không phải là đứa giấu xác con mèo vào trong ngăn tủ đầu. Tôi nghĩ vậy...

“Tetsu, chơi cờ Othello không?”

“Không.”

“Cho em đi trước đấy.”

“Ừm, bây giờ thì không.”

Nó cũng chả thèm ngẩng đầu lên khỏi quyển sách.

Tôi đi xuống dưới nhà, thử ngó vào phòng tắm nhưng toàn bộ đồ cần giặt đều được dọn rồi. Tôi vô thức mở tủ lạnh, thơ thẩn trong nhà, rồi không biết từ lúc nào đã đứng thẩn thờ trong kho chứa đồ. Căn phòng nhỏ hẹp thiếu ánh mặt trời, ẩm ướt lạnh lạnh, sức mùi long não, chứa đầy những món đồ chẳng ai nghĩ sẽ có ngày sử dụng lại. Cái tủ gỗ hồng màu đen của bà, cái gương ba mặt được tôi dán đầy hình khi còn bé, cái hộp đựng bộ đồ

trà lên chặt mấy bộ comple cũ, cái hộp đựng bút bê bám đầy bụi, hộp cà phê nặng trĩu nút áo, mấy cuốn bách khoa toàn thư nhuộm màu thời gian...

Nhưng hôm nay tôi tìm được một thứ khá bất ngờ. Nó nằm kẹp giữa giá sách và cái tủ gỗ hông, ở góc phòng, được phủ một tấm chăn đã bị gián gặm lỗ chỗ. Nếu không có cái mũ rơm năm kia tôi mua ở bãi biển đặt trên chiếc chăn, tôi chắc đã chẳng để ý đến nó.

Lộ ra bên dưới tấm chăn là cây organ cũ của mẹ. Nhắc cái nắp đàn màu đen lạnh lẽo lên, từ ba cái cần gạt chọn âm sắc, bàn phím đã ngả vàng, đến mắt gỗ của nắp đàn, và tên của hãng sản xuất, đều mang một vẻ cũ kỹ đáng sợ. Trước kia, tôi có lần đã được nhìn thấy tấm ảnh của mẹ hồi còn nhỏ đang ngồi trên ghế, ngoái lại như thể muốn nói mình chuẩn bị chơi đàn đây. Nhưng giờ đây, tận mắt nhìn thấy cây đàn thế này, đột nhiên khoảng thời gian khi mẹ còn nhỏ hiện lên trước mắt tôi như thể đã lâu lắm rồi - như phải hàng trăm năm, khiến tôi có cảm giác thật kỳ lạ. Dù hằng ngày đều ở bên, nhưng dường như mẹ sống trong khoảng thời gian của mẹ, còn tôi sống trong khoảng thời gian của tôi. Suy nghĩ như vậy tất nhiên có cảm giác thật lạ lùng.

Tôi cảm phích điện, bật công tắc lên. Dù tôi không chạm vào bàn phím nhưng vẫn có một tiếng động rất nhẹ phát ra. Ghé tai sát lại, tôi nhận ra ngay từng phím đàn đang khe khẽ ngân lên. Giống tiếng gì đó... Phải rồi, tiếng nghe được từ đường cao tốc đằng xa vào những buổi sáng mùa đông. Thứ tiếng ấy rõ dần, lớn dần, ngân lên như hàng loạt những vòng xích muôn màu đang quay đều.

“Cái đó hỏng rồi!”

Ông tới không biết từ lúc nào, đang nhìn về phía này. Ông ngậm một điếu thuốc chưa kịp châm lửa, lách thân hình to béo vào giữa giá sách và tủ gỗ hông bước đến gần chỗ tôi, rồi vươn tay tới công tắc của cây đàn.

Đúng lúc đó, tiếng sấm vang lên. Nhưng đó lại là tiếng cây đàn. Tôi cứ tưởng tay ông bị kẹp vào đàn.

“Ông đừng tắt công tắc.” Tôi nói.

Ông giật mình thu tay lại chặn trước mặt tôi, rồi cả tôi và ông cứ đứng như thế không nhúc nhích gì. Cứ nghĩ mấy tiếng lạo xạo đã dừng một lúc

rồi, vậy mà lại kêu mạnh hơn nữa, kéo dài mãi như chưa đủ. Cuối cùng, khi tiếng động kinh khủng đã bị nghiền đó dần lắng xuống, tôi nghĩ ông có vẻ như đã bình tĩnh lại.

“Cây đàn này là của mẹ cháu hồi nhỏ đúng không ạ?”

“Đúng thật là!” Ông lắc đầu. “Cũ quá rồi mà!”

Ông mệt mỏi vươn người tới rút phích cắm cây đàn ra.

“Trước tiên, phải sắp xếp lại đã.”

“Sắp xếp? Sắp xếp lại căn phòng này ạ?”

Thay vì trả lời tôi, ông lại châm lửa điều thuốc, vừa nhả khói vừa nhìn ngắm mấy cuốn sách trên giá.

“Ông ơi, ông ở đây thì đầu gối ông lại đau mất.”

Không biết có phải do dạo này mưa suốt hay không mà tấm bình phong của căn phòng vốn thiếu ánh nắng mặt trời này nở ra vì hơi ẩm, bong thành từng lớp giống hệt vỏ chiếc bánh táo. Hốc mũi bị đau ngứa là do bụi bặm.

“Mẹ cháu bảo mấy thứ đồ ở đây, khi nào xây lại nhà, sẽ xử lý tất cả...”

Vậy nhưng, ông cứ vừa hút thuốc, vừa tách từng cuốn sách cũ bìa đã dính vào nhau. Thình thoảng ông lại ho rũ rượi. Khói thuốc cứ nhả ra từng đợt, trông giống như một cỗ máy sắp hỏng. Ông đúng thật là cứng đầu, tôi nghĩ. Ông luôn luôn chỉ làm theo ý mình. Những việc như giải thích hay trao đổi, ông tuyệt nhiên không bao giờ làm. Ông cũng chẳng nghe theo ý kiến của ai. Thế nên ông chẳng hút bớt thuốc, bị ho cũng không đến khám bác sĩ, rồi lại còn làm bạn với đồng hồ cũ trong căn phòng ẩm mốc này. Những lúc thế này tôi rất ghét ông.

“Dạo này ông lạ quá.”

Tôi từ giường trên nói vọng xuống, Tetsu cũng dừng hát bằng giọng mũi. Không có tiếng trả lời.

“Ông chỉ toàn làm những việc vô ích. Lần này là sắp xếp lại kho chứa đồ.”

“...”

“Hồi trước ông vẫn hay sửa chỗ đột.”

“...”

“Ông cũng đóng cho chị cái tủ sách.”

“...”

“Còn sân thì lại không để ý gì.”

Chẳng có tiếng trả lời. Tôi ngồi dậy rồi nhòm xuống tầng dưới. Tetsu đang nằm sấp ngủ, quyển sách vẫn mở. Tôi nằm ngửa lại, “ừm” một tiếng, đuổi thẳng người. Đẳng nào thì, Tetsu ấy, nó chẳng hiểu chuyện gì đâu.

Ông làm sao ấy nhỉ? Phải rồi, không phải chỉ có mình ông. Cả bố và mẹ cũng làm sao ấy. Đạo này bố bận công việc dịch thuật nên tới ở luôn tại căn hộ thuê. Bố chỉ thỉnh thoảng về nhà lấy quần áo để thay thôi.

“Ai cũng kỳ quặc.”

Tetsu bỗng dừng lại nói vậy. Tôi giật mình nhìn xuống giường dưới một lần nữa, vẫn chỉ thấy tóc gáy của nó đang hướng về phía mình.

“Lỗi tại ông ta.”

“Ông ta?” Tôi nhớ lại câu nói “ra lệnh cho cá mập ăn thịt” lúc trước của nó.

“Này, ông ta là ai thế?”

Lại một lần nữa nó không trả lời. Nhưng không có lẽ lại là... Tôi không muốn nghĩ thêm về chuyện đó nữa.

Cái xác con mèo đó không hiểu nó giấu ở đâu rồi. Tetsu chẳng tỏ ra lo lắng gì cả, nó cũng chẳng ít lời hơn mọi khi. Những chuyện của nó toàn những chuyện chẳng ra làm sao kiểu như “rắn với cầy mangut mà đánh nhau thì bên nào sẽ thắng”. Tóm lại, nó vẫn như mọi khi. Mặt trời lặn, như mọi ngày mẹ đi làm về là chúng tôi bắt đầu dùng bữa tối. Tetsu sẽ vừa bị mẹ rầy la vừa mãi mới chậm chạp ăn được nửa chỗ thức ăn như mọi bữa, rồi mẹ sẽ nhắc “Đi đánh răng đi” và đuổi nó chạy vòng quanh như mọi lần. Như mọi tối tôi leo lên giường, đọc truyện tranh một lúc, rồi tắt đèn. Tiếp đó sẽ như bình thường, trời sẽ lại sáng... Đáng lẽ phải là như thế.

Nhưng đến nửa đêm, khi tỉnh giấc, chẳng phải mơ gì, tôi thấy Tetsu đang lẩn mò trong bóng tối. Vẫn còn ngái ngủ, tôi ngấn người ra quan sát Tetsu khoác thêm cái áo ra ngoài bộ pyjama, còn làm một việc hiểm hoai là đi cả tắt đèn phòng, rồi đi ra khỏi phòng.

Tôi đã định thử gọi nó, nhưng lại thôi. Tôi bật dậy, trèo xuống thang của chiếc giường hai tầng, mặc thêm áo khoác và đi ra ngoài hành lang. Tôi mới bước xuống được phân nửa cầu thang lạnh lẽo, cánh cửa phía sau nhà đã cất lên tiếng cọt két chói tai. Thằng bé đi ra ngoài. Nhưng mà để làm gì chứ?

Trăng rất sáng. Không khí bên ngoài dễ chịu hơn tôi tưởng, ngày mai chắc sẽ có mưa. Tetsu núp ở chỗ phơi quần áo sau nhà, lòi ra cái gì đó từ khe hở hẹp giữa vách tường và kho để đồ. Đứng nấp vào kho để đồ, nín thở, tôi có thể nghe thấy tiếng sột soạt của giấy báo. Chẳng mấy chốc, Tetsu ôm cái gói bọc bằng giấy báo trong tay, bắt đầu trèo lên tường rào.

Cái tường rào đó, có hình dáng hơi phức tạp. Lúc mẹ còn nhỏ, đầu tiên nó chỉ là bức tường bằng bê tông do ông xây nên, nhà hàng xóm mới đây lại xây thêm một bức tường gạch rất cao ở phía bên họ, ngay sát bức tường này. Nghĩa là có tận hai lớp bờ tường. Đầu tiên Tetsu trèo lên cái tủ trà cũ đã hỏng vì mưa gió đặt ở phía bên cạnh kho để đồ, rồi nó đu cả hai chân lên trên bức tường bê tông. Sau khi đã leo hẳn lên trên tường, tường nhà bên cạnh chỉ cao tới rốn thằng bé. Nó nhẹ nhàng đặt gói giấy báo lên trên bức tường gạch. Rồi nó dang chân trèo qua bức tường và ngồi lên trên đó. Nó thả cả hai chân sang phía bên kia, ôm sát bọc giấy vào trong ngực. Rồi đúng vào lúc nó hít một hơi lớn, không động đậy gì như thế bị đông lại, Tetsu đột nhiên biến mất.

Dưới chân bức tường bê tông rêu mọc đen thẫm. Bị bỏ mặc ở tận góc phía bắc như thế này nên từ chân tường tới hàng bê tông thứ hai, cả năm chả được mặt trời chiếu tới. Tôi áp tai vào chỗ tường lạnh ẩm ướt nhưng chẳng nghe thấy.

Đột nhiên cây anh đào bên sân nhà hàng xóm rung rinh, tôi rời khỏi bức tường. Khuôn mặt trắng bệch của Tetsu lù lù xuất hiện phía trên bờ tường, lồ lộ dưới ánh trăng. Tôi hơi giật mình. Khác hẳn với khuôn mặt “Tetsu da

trắng, môi lại hồng, thật sự giống hệt công chúa tuyết. Đôi cho Tomomi có phải tốt không” mà mấy người cô tôi thường nói, khuôn mặt nó lúc này khô cứng như tờ giấy. Mắt cũng giống như hai lỗ cắt trên tờ giấy.

“Em đang làm gì đây?”

Tôi cất tiếng hỏi đúng lúc nó tụt xuống, Tetsu có vẻ hơi hốt hoảng, nhưng ngay sau đấy nó chớp chớp mắt ra chiều vui lắm. Tôi cũng bình tĩnh trở lại. Ánh trăng rọi xuống chói cả mắt. Nhưng Tetsu không hề biến thành yêu quái, cũng không hóa thành quái vật giống như tôi trong giấc mơ.

“Sang nhà hàng xóm.” Tetsu lấy ra từ trong bụng áo khoác tờ giấy báo đã bị vò nhăn nhúm. “Em để con mèo bên đó rồi.”

“Là con mèo sáng nay á?”

Giọng tôi run run, có lẽ chẳng phải chỉ vì lạnh.

“Ừ!”

“Vậy là em mang con mèo chết vứt sang nhà hàng xóm sao?”

“Đúng vậy.”

Tetsu lách qua người tôi, lấy ngón tay di theo bức tường gỗ của kho để đồ, đi về phía cửa sau.

“Chuyện đó là sao?”

“Hả?” Trong bóng tối, Tetsu quay đầu lại.

“Làm sao bây giờ? Chị không biết gì đâu đấy.”

Khuôn mặt Tetsu lại một lần nữa được rọi sáng dưới ánh trăng. Miệng nó ngậm chặt lại.

“Chị cũng biết còn gì. Lỗi tại ông ta.”

Quả nhiên. Lần này thì tôi đã hiểu rõ “ông ta” mà Tetsu hay nói tới là ai... Chính là ông lão nhà hàng xóm. Ông ta sống với vợ, nhưng từ bên nhà tôi có thể nghe được tiếng ông ta thường gào thét với bà lão, một người có vẻ hiền lành.

“Không phải chỉ vì lãng tai đâu, từ xưa đã vậy rồi đấy.”

Mẹ tôi nói thế. Cả ngày ông ta chỉ chăm sóc cây cối trong vườn, nên sáng mai người phát hiện ra xác con mèo đầu tiên, không ai khác chỉ có thể là ông ta mà thôi.

“Ông ta ghét mèo lắm. Hồi trước em đã thấy rồi.”

“Thấy rồi là sao?”

“Ông ta phun thuốc diệt côn trùng vào con mèo hoang chạy vào vườn. Xịt xịt.”

“Thật không?”

“Thật mà! Ông ta đuổi con mèo ghê lắm.”

Tetsu ngừng lại một lúc rồi lại nói:

“Là lời nguyện của mèo đấy.”

“Bị phát hiện thì sao?”

“Chẳng sao cả. Cái đồ dối trá đó!”

Tôi vẫn thấy khuôn mặt Tetsu có vẻ gì đó bình thản. Nó lại nói thêm lần nữa:

“Đồ dối trá!”

Vấn đề chính là bờ tường hai lớp lạ lùng này. Việc này bắt đầu từ rất lâu về trước, khi mẹ tôi vẫn còn bé. Nhà tôi với nhà bên cạnh vốn không có tường phân chia. Lúc mẹ tôi bắt đầu lẩm chẩm tập đi, sợ mẹ sang làm phiền nhà hàng xóm thì thật không hay nên ông tôi đã xây tường. Nhưng thợ xây tường lúc ấy lại nhầm lẫn, xây lẫn vào bên phía nhà tôi - nghĩa là vườn nhà tôi bị hẹp mất gần 10m² - nhưng lúc nhận ra điều ấy thì đã là mười năm sau rồi. Lúc đó, ông tôi cũng đã nói chuyện với ông lão hàng xóm, rằng lúc nào đó, nhà tôi sửa sẽ dịch lại bức tường rào về đúng chỗ cũ. Từ giờ tới lúc đó cứ để như hiện trạng. Ông tôi cũng có nói, vườn nhà bên cạnh bỗng chốc bị bé đi, kể cũng tội nghiệp họ.

Tới lúc có thể sửa được bức tường thì đó đã hơn hai mươi năm sau, vào mùa thu năm ngoái. Vậy mà khi sang nói chuyện với ông hàng xóm, ông ta lại nói rằng: “Tôi không nhớ đã hứa như vậy!” Sau đấy, bức tường mới rất nhanh chóng được xây lên. Tường rào nhà tôi có hai lớp là vì như thế.

Lý do vì sao tôi lại biết rõ chuyện này tới vậy... Dù sao đó cũng là chuyện xưa tới mức chẳng nhớ được là bao lâu rồi nữa. Là do mẹ kể lại việc này cho tôi, mẹ tóm được tôi khi tôi đang ngó bên trong tủ lạnh, hoặc

có khi là đang xem ti vi, rồi bắt đầu câu chuyện. Chắc hẳn mẹ không thể không tâm sự với ai đó. Ngày nào cũng thế, xong việc ở công ty, mẹ lại đến gặp luật sư hay nhiều người khác để xin tư vấn. Nhưng ở đâu người ta cũng nói giống nhau. Đại loại như “Giờ thì chẳng làm được gì nữa rồi” hay là “Sao lúc đó không viết giấy tờ rõ ràng”. Những ngày mẹ mệt mỏi trở về nhà khi trời đã tối muộn cứ tiếp diễn, rồi mẹ bắt đầu cãi nhau với bố. Ông tôi bắt đầu chỉ đi dạo một mình, bố tôi cũng không về nhà nữa.

Giá mọi người hài lòng với diện tích hiện tại thì có phải tốt không. Có lần khi tôi nói như vậy với mẹ, nét mặt mẹ thay đổi hẳn. Mẹ chỉ hỏi lại tôi đúng một câu:

“Thật sự cứ như thế mà được à?”

Tôi không thể trả lời. Chỉ thấy sợ mẹ.

Tôi không hề muốn nghe thêm về chuyện đó. Vì là chuyện của người lớn. Tôi chỉ giam mình trong phòng học bài, nhưng chẳng vào đầu chút nào. Những lúc như thế, tôi lại thấy ghen tị với Tetsu. Chẳng có ai lại đi kể chuyện của người lớn cho Tetsu nghe. Nó còn bé, chẳng nhờ cậy được gì, sắp lên lớp bốn mà cũng chẳng tự thay quần áo cho ra hồn. Tetsu thật vô tích sự.

Thế nhưng, Tetsu lại nghe hết mọi chuyện.

“Có lần em nói với ông rồi. Bảo sao ông lại để yên cho một kẻ như thế. Sao không giết quách đi cho rồi.”

Tôi không thể nào tưởng tượng nổi Tetsu lại nói chuyện đó với ông.

“Rồi ông nói gì?”

“Ông nói em không được nghĩ như thế. Trông mặt ông dữ lắm.”

Nó nói, đứng nép dưới chỗ phơi quần áo như thể lạnh lắm.

“Em thấy nhà mình cứ cũ thế này cũng được mà.”

Tôi chẳng nói được gì. Bờ tường nổi lên một màu trắng dưới ánh trăng, có vẻ không phải do ánh sáng. Chỗ bóng tối phía bên kia thêm đậm đặc hơn, hai đứa chúng tôi nín thở, đóng tai lên như nghe ngóng.

Như dự đoán, ngày hôm sau trời mưa. Có lẽ từ sáng đã leo lên bờ tường bê tông theo dõi nhà bên cạnh mà chẳng cảm ô nên đến buổi chiều, Tetsu phát sốt.

“Ông ta đúng là người rất xấu xa.” Tetsu nói trong con mê sáng. “Ông ấy đốt cùng với rác luôn rồi.”

Tất nhiên, tôi hiểu ngay nó đang nói về con mèo hôm qua. Nhà hàng xóm có cái lò đốt rác màu bạc, dùng để đốt lá rơi hay cành cây gãy. Tôi chợt nhớ tới khuôn mặt r ám nắng vì chăm vườn với những nếp nhăn sâu của ông già hàng xóm. Cái lò đó chắc chắn dùng để đốt đủ thứ. Không chỉ có mèo, không chừng ông ta có thể giết người, xẻ nhỏ ra và đốt bằng cái lò đó nữa. Thật, chắc chắn là có thể.

“Em cứ tưởng mình sắp lên cơn đau tim cơ đấy.” Tetsu khó khăn trở mình.

“Nhưng chắc chắn là ông ấy cũng giết mình.”

“Còn lâu. Ông ta tức giận, quát cả bà vợ.”

Tôi bỗng chốc trở nên bận rộn. Phải mua thuốc rồi cho Tetsu uống, làm túi nước đá chườm cho nó, hâm nóng sữa. Tôi có cảm giác mình không thể không làm những việc đó. Vì chỉ mình tôi biết bí mật của Tetsu.

“Chị!”

Tiếng gọi nghe thều thào như thể muốn tôi động lòng. Tôi nhòm vào trong giường dưới thì thấy Tetsu mở hé mắt.

“Em vừa mơ sợ lắm. Em không thổi kèn harmonica được, thế là bị người ngoài hành tinh giết.”

“Tại cơn sốt đấy.”

“Có cả thầy dạy nhạc Shiiki nữa. Thầy ấy cũng là người ngoài hành tinh.”

Thầy dạy nhạc Shiiki đúng thật rất đáng sợ. Thầy cũng từng là thầy của bà.

“Thầy ấy...”

Tetsu ho khụ khụ vài tiếng rồi nhìn vào mắt tôi như thể đang để lại những lời trần trối quan trọng.

“Đội tóc giả đấy.”

“Sao em biết?”

“Em lột nó ra rồi mà.”

“Bộ tóc giả á?”

“Đúng! Lúc đứng dậy chào thầy ấy, xoẹt một cái.” Tetsu còn không cười.

“Đấy là phần tiếp theo của giấc mơ à?”

“Không phải đâu. Em nhìn thấy thế thật đấy. Tóc giả bị lột xoẹt một cái, mấy sợi tóc ngắn cùn bạc trắng như tóc ông hàng cá ấy.”

“Thật kinh khủng!” Tetsu lầm bầm như tự nói với mình, mắt nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó trong không trung. Có vẻ nó vẫn sốt cao.

“Ngủ đi! Đến bữa tối chị sẽ đánh thức em dậy.”

“Vâng.”

Tetsu nói lần nữa “Nhưng em không nói dối đâu. Chuyện thầy Shiiki ấy”, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Tetsu hai má đỏ hồng, đang ngáy đều đều. Tetsu thật láu cá. Tự ý dầm mưa, rồi tự ý phát sốt, bắt người khác phải chăm sóc. Nếu là tôi, tôi đã không dầm mưa. Thế nên cũng sẽ không bị sốt.

Hồi bé hơn thế này, Tetsu bị lên dị ứng, da dẻ khô ráp, nên nửa đêm tiếng kêu “Ngứa quá, ngứa quá!” của nó đánh thức cả bà dậy. Bà lúc nào cũng lo lắng cho nó. Mẹ tôi sinh Tetsu xong là bắt đầu đi làm nên đối với bà, Tetsu cũng như con vậy. Hằng đêm, nó vừa khóc vừa gọi bà. Không phải gọi mẹ, mà gọi bà. Vì thế bà tôi chẳng có thời gian mà ngủ nữa.

Lúc bà mất, tôi đã từng nghĩ, nếu Tetsu không bắt bà chăm sóc mình như vậy, có khi bà đã sống lâu thêm được một chút. Đến tận bây giờ, thỉnh thoảng những lúc bức Tetsu quá tôi lại muốn nói điều đó. Nhưng không phải thế. Bà mất, không phải lỗi của Tetsu. Tôi là người hiểu rõ điều đó nhất.

Mùa đông năm ngoái rất ấm, tôi nhớ vào độ này hoa anh đào đã bắt đầu nở rồi. Bà lúc ấy không đi tiểu được, nước tích ở trong bụng. Vài tuần sau khi bác sĩ chẩn đoán bệnh tình sẽ ngày càng trầm trọng bà bị hôn mê, nước ở trong bụng rỉ ra đẳng miện từng chút một. Thứ nước ấy có màu đen. Mẹ tôi phải qua đêm ở bệnh viện, lấy băng gạc lau mỗi khi thứ nước đen ấy rỉ ra khỏi miện bà cả ngày lẫn đêm. Phòng bệnh có mùi rất khó chịu. Tôi

nhớ lại những ngày liên tiếp trong sọt rác đựng đầy những miếng gạch nhuộm màu đen thẫm như thế. Có lúc tôi đã nghĩ: “Bà mất có khi lại tốt hơn.”

Tôi không muốn nghĩ như vậy, thậm chí còn viết trong thiệp mừng sinh nhật bà là “bà mãi mãi, mãi mãi sống thật lâu nhé”.

Vào giữa trưa ngày hôm sau, bà mất. Bà mất vì tôi đã có những suy nghĩ như vậy. Tôi thật lòng mong bà sẽ mãi mãi, mãi mãi ở cạnh tôi. Tôi không hề nghĩ đấy là điều dối trá. Thế nhưng, bà đã ra đi mất rồi.

Tôi bắt đầu gặp cơn ác mộng mình là quái vật cũng từ đó.

Thỉnh thoảng, tôi lặng lẽ nhìn di ảnh bà trên bàn thờ. Khuôn mặt tươi cười trong tấm ảnh bị chụp nhòe. Thế nhưng, tôi chẳng cảm nhận được gì. Tôi không có cảm giác đó là bà. Tôi không thể nhớ về bà, thậm chí còn sợ nhớ về bà.

Nhưng điều kỳ lạ là, sau khi bà mất, chứng dị ứng của Tetsu đã khỏi hoàn toàn. Tetsu đang áp cái má trắng đã từng thô ráp khó tin lên quyển sách lật úp mà nằm ngủ.

Tôi khẽ khàng lôi ra, quyển sách dày cộp, bìa đã sờn cũ có tên *Sách ảnh về ma quỷ trên thế giới*. Đúng là Tetsu, đã sốt như vậy mà còn xem loại sách này. Nào là *Trình thám nhập môn* rồi *Loạt truyện bí ẩn*, có bao nhiêu cuốn nó thích cơ mà. Tôi gập vội cuốn sách lại, rồi cất nó lên tầng cao nhất của giá sách, nơi Tetsu không thể với tới. Nhưng mà, trang sách đang được mở ra là về “Mèo thành tinh”. Tôi cảm thấy có một chút bất an. Tetsu có phải vẫn đang nghĩ về con mèo đó không? Có phải nó phát sốt là do nghĩ tới “lời nguyền” của con mèo chết đó không?

Chiều tối ngày hôm sau, Tetsu với dáng đi xiêu vẹo như năm kim châm, bắt đầu dậy thay quần áo.

“Em cứ nằm thêm đi.”

Tôi ngồi bên bàn học, soi gương trong hộp son phấn của mẹ và dùng kéo thủ công cắt tóc mái. Tôi làm như vậy để giảm số lần ra tiệm cắt tóc. Chẳng

phải vì tôi tiết kiệm gì mà do tôi không thoải mái khi đến tiệm cắt tóc. Đặc biệt khi thợ cắt tóc là đàn ông.

Phía trên lông mày trái bị ngắn quá, tôi định cắt lại cho đều thì bên phải lại bị ngắn hơn. Tôi vừa soi gương vừa hỏi:

“Em có đi khám không?”

“Em hạ sốt rồi, không cần đâu.”

“Chị pha bột sắn nóng cho em nhé?”

“Em không uống đâu.”

“Có cả xúp ăn liền đấy. Có vị trứng mà em thích nữa.”

“Bây giờ em không muốn ăn.”

“Hừm.”

Hừm. Thế là tôi lại chẳng có việc để làm. “Em chuẩn bị đi đâu à?”

“Vâng.”

“Bây giờ chưa được đâu.”

“Thế thì em sẽ đi khám.”

“Để chị đưa em đi.”

“Thế thôi em không đi nữa.”

“Không đi nữa thì em định đi đâu?”

Tôi sốt ruột sửa đi sửa lại, giờ thì tóc mái ngắn tới tận ngang trán mất rồi. Trên bàn đầy những vụn tóc mỏng từ lúc nào. Tôi sập cái hộp phấn “côp” một tiếng, rồi đứng dậy. Tetsu đang chui đầu vào chiếc áo len, xoay vòng tròn.

“Chị đã nói hôm nay không đi được. Ông cũng sẽ nói vậy thôi. Chắc chắn.”

Đầu nó hiện ra từ trong lớp áo, đôi mắt mệt mỏi lơ lơ.

“Ngược rồi.”

Tôi vừa nói thế, Tetsu lại chui đầu lại vào cái áo len. Làm thế nên cái áo phông có cổ, áo phông lót của nó thò ra ngoài quần dài, nhìn thấy được cả bụng. Tôi chọc ngón tay vào khoeo chân Tetsu đang loạng choạng đi lại làm nó đang chui trong áo len đột nhiên khụy đầu gối, đập đầu vào tủ đồ.

“Chị làm cái gì thế!”

Tôi lao xuống cầu thang, đi thẳng ngay vào phòng đặt ti vi. Tetsu đúng là chẳng thèm biết ơn người đã chăm sóc cho nó gì cả. Cứ mặc kệ nó đi.

Thế nhưng đến chiều tối, khi ông hỏi tôi: “Tetsu chạy đi đâu rồi nhỉ?” tôi lại thấy lo lo. Tôi cứ để nguyên ti vi, nằm ngủ thiếp đi dưới cái bàn sưởi, nên mới không biết Tetsu ra ngoài từ lúc nào. Thằng nhóc này đúng là chỉ đi gây phiền hà cho người khác...

Tôi đang lau bầu trong miệng, bỗng thấy ông nhìn mình vẻ khó hiểu.

“Sao ạ?”

“Cháu mới cắt tóc đấy à?”

Nếu ông thấy nó xấu, thì cứ nói hẳn ra cũng được mà.

“Cháu đi tìm nó đây.”

Tôi lấy cái khăn quàng vào cổ, lao ra khỏi nhà.

Thở ra những làn khói trắng giống như đang ở giữa mùa đông, tôi đi về phía ngôi đền. Tôi nghĩ đấy có vẻ là nơi Tetsu sẽ đến, mà tôi cũng chỉ nghĩ ra mỗi chỗ đó thôi.

Gần nhà chúng tôi có rất nhiều dốc. Muốn đến trường học cũng phải qua đồi, leo xuống rồi lại leo lên hai quả đồi. Quả đồi thứ nhất hầu như kín nhà dân, nhưng ngay trên đỉnh lại có một ngôi đền nhỏ thờ thần chiến tranh Hachiman. Ngôi đền trông thật tiêu điều, trừ những khi có lễ hội, mấy cánh cửa chớp bị vỡ lúc nào cũng đóng chặt. Bị bao quanh bởi cây lớn, nên ngay cả vào ban ngày ngôi đền cũng âm u. Thầy giáo tôi luôn dặn không nên đi qua nơi này vì ít người qua lại, nên dù phải đi xa hơn nhưng tôi với Tetsu vẫn hay đi vòng tránh qua ngôi đền này để tới trường.

Trên bậc cầu thang bằng đá rưng đầy hoa trà. Tôi bước từng bậc, từng bậc tránh giẫm phải chúng, cố nhớ xem chúng nở đẹp nhất là khi nào. Nhưng tôi cũng không rõ nữa. Dù hình như ngày nào tôi cũng đi qua chỗ này.

Tôi dừng lại, lấy lại nhịp thở ngoài ra sau. Tôi nhìn chăm chú xuống phía dưới cùng đoạn cầu thang dài và dốc, đầu ngón chân bám vào mép bậc

thang đá giữ thăng bằng, cố gắng không để bị hút vào đó. Nhắm mắt lại là phạm luật. Chúng tôi thường vừa luôn miệng hét um lên “Ngã kìa, ngã kìa”, vừa chơi trò “Rơi tự do” để khiến Tetsu thực sự bị ngã một lần. Tetsu toàn thân cứng đờ như cây đinh bị uốn cong, mặt mày xanh lét liếc xuống tí phía dưới. Thế nhưng người nói câu “Thôi, dừng lại thôi” trước tiên lúc nào cũng là tôi.

Nhưng nếu chỉ một người chơi thì thật không có gì vui cả... Tôi chạy một mạch mười bậc thang lên trên đỉnh.

Quả nhiên! Tetsu đang ở phía bên kia hòm công đức. Tôi thấy cái đầu bồm xồm của nó quay lại, nhô ra ngoài hòm công đức. Nó cứ liên tục khụt khịt mũi, lẩm nhẩm hát gì đó có vẻ thích chí lắm.

Phải dọa nó mới được.

Tôi hít vào một hơi, lén lại gần.

Rồi... tôi ngừng thở.

Tetsu đang ngồi xồm dựa vào hòm công đức, không mặc cả quần dài lẫn quần lót. Nó vẫn mặc áo len, cổ vẫn quấn khăn, nhưng lại cởi truồng hát ư ử trong miệng. Bị sốt rồi thành ra làm sao thế này.

“A, chị!”

Tetsu chỉ cho tôi, vẫn đang đông cứng người, cái quần lót đang treo lòng thòng trên cành cây. Tôi đi như hồn ma bị thôi miên tới gần, với tay lấy cái quần đó. Cái quần ướt nhẹp. Đúng lúc ấy thì hồn vía tôi quay trở lại, và tôi hét toáng lên.

“Nó sạch mà. Em vừa giặt rồi mà.”

Nó nói như thể giặt quần ở đền là điều đương nhiên vậy.

“Vẫn chưa khô à?”

“Sao em lại... ở chỗ này?”

“Quần dài không sao đâu.”

Cái quần dài của nó đang được vắt trên đầu con chó đá. Một bên ống bị lộn trái.

“Không có ai đi qua đây đúng không?”

“Chẳng có ai cả. Chỉ có bà hàng bánh mì.”

“Thế là vẫn có còn gì!”

“Nhưng mà nhé... Em tìm thấy răn đấy.”

“Răn á?”

“Là răn nước đấy. Nó cũng có trong sách minh họa.”

Mắt nó chớp chớp giống như vẫn làm những lúc vui.

“Nó chui ra sau giấc ngủ đông đấy.”

“Chuyện đấy có liên quan gì tới cái quần của em?”

“Có liên quan chứ. Em đuổi theo con răn đó rồi ị đùn ra.” Tetsu nói xong rồi bật cười “phì” một tiếng như vừa nghe một câu nói đùa kỳ cục. “Ị! Đùn!”

“Tetsu!”

“Chỉ ra một tí thôi mà.” Nó nhìn tôi, nói giọng mè nheo: “Chị đừng nói với mẹ nhé. Em đã giặt sạch sẽ rồi.”

“Ở đâu cơ?”

“O?”

“Em giặt ở đâu?”

“Ở kia.”

Tetsu chỉ vào một tảng đá hình vuông có khắc chữ “Quyên tặng” ngay cạnh cầu thang. Tôi cứ nhìn chăm chăm vào tảng đá đó đến năm giây. Có lẽ cái muôi múc nước đã mất vì chẳng thấy dấu vết của nó, rồi mấy chỗ lõm trên mặt đá ngấm nước mưa nên mọc đầy rêu xanh. Nhưng mà...

“Chị không biết, thế nào cũng bị trừng phạt đấy.”

“Những vị thần ở đây, không sao đâu.” - Tetsu vẫn thản nhiên.

Cái gì mà “không sao đâu” chứ, tôi hoàn toàn không hiểu gì cả.

“Về thôi. Chờ khô chắc đến mai mất.”

“Vâng.”

Tetsu vẫn cứ tồng ngồng, lấy cái quần lót mặc trên cành cây, rồi nó mặc nguyên cả cái quần sũng nước đó vào.

“Đừng mặc như thế.”

Tôi đưa cho nó quần dài, lấy lại cái quần lót ướt.

Tetsu không hiểu sao lại lộn trái ống quần tôi đã mất công lộn ra cho nó, rồi lại lộn phải lần nữa, loạng choạng tháo đôi giày thể thao ra, xỏ chân trái vào ống quần phải. Tôi giả vờ không nhìn.

“Cơ mà, em không tìm thấy mèo ở đâu cả.”

Bông hoa trà rơi đập xuống, đúng lúc Tetsu nói vậy.

“Em đi tìm mèo đấy à?”

Cuối cùng Tetsu cũng xỏ đúng hai chân vào quần.

“Người ta bảo mèo hay trốn khỏi con người rồi chết. Thế nên em nghĩ ngôi đền này sẽ là chỗ phù hợp...”

Thế nhưng, điều tiếp theo mà tôi nói lại chỉ là một câu: “Khóa quần kia.”

Tetsu cúi mặt xấu hổ, kéo cái khóa quần đang hở ra một nửa. Còn chừng một centimet nó vẫn để nguyên vậy.

“Này.” Lúc này tôi quyết định không nhìn gì tới khóa quần của nó nữa. “Em còn dám làm chuyện đó nữa à?”

“Dám.”

“Không phải là mèo cũng được mà. Đôi giày bẩn này, hay là rác chẳng hạn.”

Cái đó khác nhau mà, Tetsu lắc lắc đầu. “Ông ta là người rất ghét mèo.”

Tetsu đưa tay về phía tôi như muốn ra hiệu không cần nói thêm gì nữa. Tôi phải chuyển sang cầm cái quần lót bằng tay kia.

“Không phải rất đáng thương sao, bọn mèo ấy?”

“Vậy, mẹ thì sao?”

“Sao?”

“Mẹ không đáng thương à?”

Nghe nó nói vậy mà tôi lặng thinh. Tôi không nghĩ Tetsu sẽ nói từ “đáng thương”.

“Em mà là người lớn, em sẽ làm cảnh sát, rồi bắt bỏ tù ông ta. Phải là tử hình luôn. Chị, chị có biết mười ba bậc thang không?”

“Không biết.”

“Dây thừng sẽ được quấn vào cổ. Bước lên cầu thang tới bậc thứ mười ba rồi dưới chân sẽ sụt xuống, cổ bị dây thừng thít chặt và chết.”

“Hừm.” Câu nói “Mẹ không đáng thương à?” cứ quanh quẩn trong đầu tôi. Mặc dù mỗi lần mẹ than vãn là tôi lại thấy thật phiền hà...

“Còn nữa nhé, tay chân bị buộc vào bốn con ngựa, đưa đến ngã tư. Lũ ngựa bị roi quất bép một cái sẽ chạy theo bốn phía khác nhau, người cũng

bị xé toạc thành mấy mảnh. Ghê chưa!”

Tetsu lại hét lên “Toạc!” lắc lư đầu theo từng nhịp rồi cất tiếng hát nhạc phim hoạt hình. Nó cứ tự thêm nhạc nền vào câu chuyện của nó. Tôi thở dài.

“Thật đấy. Ở nước ngoài có án tử hình như vậy thật mà. Trong sách có viết như thế đấy.”

“Từ xa xưa rồi đúng không.”

“Ừ hừ, thì đúng vậy.”

“Em đọc nhiều sách vở vẫn quá đấy.”

Tetsu hơi nghiêng đầu, lỗ mũi nó nở ra.

“Sao nào?”

“Chị không hiểu đâu.”

“Không hiểu.”

“Không hiểu cũng chẳng sao mà.”

Tôi có hơi sốt ruột, đành giọng lại hỏi:

“Thì sao chứ? Mười ba bậc thang là cái gì chứ? Em chỉ toàn nói những nói cuội.”

“Vậy nên khi nào em lớn...”

“Người lớn cũng không được làm những việc đó.”

Tôi kiên quyết nói, Tetsu đành im lặng. Nó dùng đầu mũi giày thể thao vạch những đường kẻ trên mặt đất. Tới đường kẻ thứ bảy, nó nói:

“Em chết vì lời nguyện của mèo cũng được.”

Nó nói như thể chắc chắn sẽ chết vì lời nguyện của mèo vậy.

Tetsu giật lấy cái quần lót từ trong tay tôi, ngoắc vào một bên tay rồi bắt đầu bước đi. Nó nhặt những bông hoa trà rơi, hút mật, bước từng bước một xuống cầu thang. Tôi nghĩ nhìn đằng sau, sẽ chẳng ai bảo nó có gì khác mọi hôm.

Tảng sáng, tiếng Tetsu nghiêng răng làm tôi thức giấc. Tôi nhanh chóng ngồi dậy rồi đi xuống dưới nhà. Phía cửa sau không thấy đôi giày của bố.

Chắc nửa đêm bố lại ra ngoài rồi. Tối hôm qua, cũng lâu rồi cả nhà mới cùng ngồi ăn bữa tối với nhau, vậy mà lại rồi tung hết cả. Bố đã sai rồi. Vì bố nói: “Nếu ở đây rắc rối như vậy, tôi nghĩ rồi, chúng ta quyết tâm chuyển nhà tới nơi khác có nguồn nước, không khí sạch chẳng phải tốt hơn sao?”

Bố đột ngột về nhà, rồi lại nói điều ấy trước mặt mọi người, làm vậy mẹ giận cũng là điều dễ hiểu. Đúng như tôi nghĩ, bố mẹ bắt đầu cãi nhau, bố thì luống cuống, mẹ thì hét lên rồi còn khóc. Tôi chỉ mong ông sẽ làm gì đó giúp, nhưng ông chỉ nói một tiếng “Tôi đi ngủ!” rồi khuya muộn, ông lại bắt đầu đi sửa phòng kho. Kết cục, chẳng ai nói câu “Cảm ơn vì bữa ăn”.

Quả nhiên ngoài sảnh cũng không có giày của bố. Tôi cùng lúc thử mở cánh cửa tủ giày, tự nhiên thấy mình thật ngớ ngẩn. Biết sẽ không có gì, nhưng vẫn lén lút kiểm tra tủ giày của chính nhà mình. Tôi đóng sập cửa tủ lại, nhưng tiếng động đó bị hút vào căn nhà đang say ngủ. Cũ kỹ, gió luôn qua khe cửa, cửa chớp gỗ cứng ngắc, đá lát phòng tắm đầy những vết nứt, đồ cũ linh tinh chất đống - căn nhà xoàng xĩnh của chúng tôi.

Tôi vào bếp, vừa đứng nhón chân trên sàn nhà lạnh lẽo vừa hâm nóng sữa. Kính cửa sổ mờ đục nhuộm màu xanh như đáy biển. “Chà, bình minh đến sớm thật đấy,” tôi nghĩ. Màu xanh trên cửa kính thật đẹp. Nhưng tôi lại có cảm giác những suy nghĩ đó không phải của tôi mà là của người khác. Cứ để tôi thật nghĩ, sẽ lại lên cơn đau đầu mất, nên tôi bỏ cuộc. Thay vào đó, tôi quyết định buộc cái “người không biết là ai” ấy suy nghĩ.

“Tomomi, cậu có còn nhớ không?” (“người không biết là ai” đó bắt chuyện với tôi). “Chúng mình từ nhỏ vẫn hay mơ nhỉ. Giấc mơ ngôi nhà này nằm giữa làn nước màu xanh rất đẹp như này.” (Ừ, đúng là như vậy). “Tomomi bơi, mở cửa tủ lạnh, chui vào nằm trên giường, đọc sách, ăn cơm. Còn mẹ, tóc mẹ bồng bênh trong làn nước, giống như nàng tiên cá trong truyện tranh. Cả bố, cả mẹ, cả ông, cả Tetsu còn ẩm ngửa nĩa, nắm tay nhau trong làn nước, vừa nhảy múa vừa ca hát. Có thể nghe thấy từng lời hát đứt đoạn, cùng với bong bóng tan ra trong nước, nước có mùi ánh nắng. Còn bơi tới trần nhà để thay bóng đèn mới nữa nhỉ. Ánh đèn tỏa sáng trong làn nước, đẹp tuyệt.”

Một lớp váng nổi lên trên mặt sữa, tôi luống cuống định tắt bếp thì “người không biết là ai” đó đã biến mất. Tạm biệt nhé. Tôi nói bằng giọng rất nhỏ. Tạm biệt.

Sau đấy tôi chui lại vào giường, uống sữa nóng. Sữa đã hết rồi, nhưng tôi vẫn cầm cái cốc nguội dần bằng hai tay, lặng lẽ chờ trời sáng hẳn.

Chương 2

Cũng không phải làm một việc theo kế hoạch đã lập ra từ trước hay thực hiện một lời hứa, nhưng từ hôm đó, tôi và Tetsu bắt đầu đi tìm mèo. Nói chính xác hơn là tìm mèo chết. Tôi không nghĩ nó sẽ tìm được thứ đó, tôi cũng không rõ nó định sẽ làm gì nếu tìm ra. Chỉ là tôi không muốn ở nhà.

“Đây là bí mật đấy. Không được nói cho mẹ, cũng không được nói cho ông.”

Tetsu đã đi xong giày đứng ngoài tiền sảnh, mắt tròn tròn khi biết tôi đi cùng.

“Chị nói gì thế. Chị cứ việc mách vụ em ị đùn ở đèn.”

Tetsu so vai lại, nhìn giống như con chim đậu trên đường dây điện.

“Chị.”

“Cái gì?”

“Sao chị lại cắt tóc mái như thế?”

Tôi dùng lòng bàn tay giữ chỗ tóc mái. Tôi biết đường cắt lờm chờm.

“Giờ thì còn nói gì nữa.”

“Giờ á?”

Tôi nhéo tai Tetsu, bước ra ngoài.

Ông già hàng xóm hôm nay lại làm vườn. Ông ta trèo lên cái ghế thang, luồn kéo vào nhánh cây phía trên cao. Ở dưới, bà vợ vừa lo lắng nói: “Ông à, lên đến đó được rồi”, ông ta đã gào lên giọng nghe như chiếc đài bị rè tiếng: “Nước!”

Bà lão khễ giật nẩy người lên, rồi luống cuống đi vào trong nhà. Tiếp đó, bà mang ra một cốc đựng đầy nước, đứng ở dưới ghế thang đưa lên. Ngay lập tức ông ta lại hét lên: “Bà làm gì vậy, lấy cái xô, cái xô ấy!” Bà lão lại tất tả chạy thẳng vào trong nhà.

“Ông ta canh chừng sao cho cái cây không tự tiện mọc ra dù chỉ một phân đấy.” - Tôi khễ thì thầm. - “Mau đi nhanh thôi.”

Tetsu ngược mắt nhìn lên trời. Mặt trời tỏa ra ánh sáng trắng nhẹ. Tetsu vội bước như thể nó đã xác định được vị trí và quyết định hướng đi tiếp vậy.

“Ông già, mau ngã khỏi thang đi!”

Tôi thử nghĩ thầm trong bụng như vậy. Nhưng ông ta không những không ngã, mà còn không để ý thấy tôi đang nhìn. Thay vào đó, ngực tôi lại trở nên nặng trĩu như có nước tràn vào vậy.

“Tetsu, chờ đã.” Tôi chạy đuổi theo nó.

Tetsu cứ lặng thinh đi thẳng theo con đường thẳng sau trường trung học công nghiệp nằm đối diện với ga tàu điện, băng qua bãi đỗ xe của khu chung cư, rẽ qua rất nhiều con đường nhỏ của khu nhà ở. Dáng đi của Tetsu không được ngay ngắn vì đôi chân vòng kiềng nhưng kỳ lạ là nó bước rất nhanh. Tôi chỉ đuổi theo nó mà thấy nóng hết cả người, lấm tấm mồ hôi.

Trong cơn gió có mùi hương của cây và cỏ dại. Ướt thẳng lưng, tôi thử hít vào một hơi sâu trong lồng ngực. Năm nào cũng vậy, cứ mùa xuân đến là thứ mùi này lại xuất hiện. Năm ngoái, năm kia, cả những năm trước nữa, tôi đã từng biết, đã từng thích nó, nhưng vì sao lại vậy. Năm nay, sau một năm lại được ở trong thứ mùi hương này, tôi như quên sạch điều gì đó quan trọng, thật khó chịu.

Đi qua sân golf có cái lưới màu xanh lá cây mà mọi lần chỉ thấy được từ đằng xa, chúng tôi dường như hoàn toàn lạc mất phương hướng. Chúng tôi rẽ qua con đường nơi chỉ có một cửa hàng bán đậu phụ nhỏ giữa khu nhà. Ngay lúc đấy, đột nhiên, chúng tôi đã đứng ngay trên đỉnh dốc cao. Tôi không nhớ đã leo lên con dốc nào, tại sao lại thế này nhỉ? Tôi hơi bất an.

“Này, em có biết đây là đâu không?”

Tetsu không thèm ngoảnh lại, thoăn thoắt bước xuống con dốc. Nhìn theo bóng lưng nó tôi nhớ lại một chuyện từ xưa. Trước khi Tetsu vào cấp một, bà tôi đã từng rất lo tai của nó có vấn đề, nên đã dẫn nó tới khám khoa tai mũi họng. Kết quả là đến bệnh viện thứ ba cũng nói rằng nó hoàn toàn bình thường, nên bà đành chấp nhận. Tetsu không phải “không nghe được”, mà là “không thèm nghe”.

“Nhanh lên!”

Tetsu đi xuống hết con dốc, sốt ruột vẫy tay.

Tiếng kim loại “ruỳnh ruỳnh” nghe càng gần, tôi nhận ra nó phát ra từ khu đất được những tấm sắt bao quanh, ngay chỗ rẽ phải ở đèn giao thông phía dưới quả đồi. Tấm biển với lớp sơn đã bong tróc đề “Xưởng sản xuất Yamamoto”.

“Đây... là gì?”

Tetsu không trả lời câu hỏi của tôi, nó đi tiếp với cái dáng ưỡn lưng vụng về mọi khi: “Phía này, phía này.” Sau đấy, từ chỗ trông có vẻ như lối ra vào cho ô tô, nó tiến vào xem xét bên trong rất nhiệt tình.

Bỗng dưng có một thứ tròn như cái đĩa treo lủng lẳng trên trần nhà cao ngang trần phòng thể chất đập vào mắt tôi. Tôi tưởng cái đĩa đó đang rung rung hạ xuống, thì bất ngờ nó hút lấy tảng kim loại hình vuông rất lớn nhấc lên. Nhìn kỹ hơn thì tảng kim loại ấy chính là lon hộp bị nghiền và sắt vụn được nén chặt lại.

“Là một miếng nam châm khổng lồ. Tuyệt quá phải không?”

Ánh mắt rực sáng, Tetsu nói với tôi: “Chỉ đoán xem để làm được một khối vuông kia thì cần bao nhiêu lon nước hoa quả?”

“Khoảng 100 lon à?”

Tôi trả lời nhưng chẳng hiểu gì cả. Cái đó với lũ mèo thì có liên quan gì chứ?

“Em nghĩ không đúng đâu. Chắc là 1000 lon đấy.”

Cái đĩa hút tảng sắt lên, đưa đến chỗ rất nhiều tảng sắt chất đồng như cục caramel khổng lồ. Một tiếng “ruỳnh” vang lên, tảng sắt rơi xuống từ đĩa nam châm trở thành một phần của núi caramel được xếp gọn gàng.

“Dạo trước em nhặt vỏ lon rồi mang đến đây.”

Sau đó Tetsu bỗng dưng vẫy vẫy tay. Ở gần trên trần nhà là một căn phòng nhỏ có cửa kính, chắc người ta điều khiển đĩa nam châm ở đó. Ông già với khuôn mặt lớn, vuông chữ điền, đầu đội mũ bảo hộ cũng đang vẫy lại.

“Em cũng muốn điều khiển cái đó. Lớn lên em sẽ làm việc ở đây.”

“Đi thôi.” - Tôi bỗng thấy mệt. - “Chẳng có một con mèo nào đến tận đây đâu.”

“Chị cứ đi trước đi.” - Tetsu lơ đãng nhìn chăm chăm cái đĩa nam châm nặng nề kia. - “Em đừng xem thêm một chút.”

Tôi ngồi xồm ở đó. Có lẽ nếu tôi mà nói “Chị về đây” thì Tetsu sẽ nói “Cứ việc” và thế là xong chuyện. Nhưng tạm thời bây giờ, tôi chỉ còn cách làm theo ý của nó thôi. Nó đã nói thế, mà điều quan trọng là tôi không biết đường về nhà.

Vừa nghĩ tiếng gì mà ồn ào quá, hóa ra là điệu nhảy dân tộc. Mọi người xếp thành vòng tròn trong phòng thể chất, đang nhảy điệu Mayim Mayim. Cả tôi và đám bạn học cùng tiểu học, cả giáo viên, và cả bạn ở lớp học thêm cùng nắm tay đứng trong vòng tròn. Tất cả đều mặc trang phục rất đẹp, miệng thì mỉm cười. Nhạc càng được chơi nhanh hơn, tôi cũng say sưa quay vòng vòng. Cơ thể nhẹ nhàng như biến thành một chú chim non, thật sáng khoái. Chắc hẳn mọi người đang khen tôi trông thật tuyệt, tôi hẳn là một thiên tài nhảy múa.

Nhưng đúng lúc ấy, tôi hoảng hốt. Chỉ có mình tôi là không mặc đồ. Tôi cứ trần truồng mà nhảy múa. Làm sao đây, tôi nhìn xung quanh, nhưng có vẻ như không ai để ý việc đó. Tôi định sẽ lén chuồn khỏi đây, nhưng trước mắt bỗng hiện ra một khuôn mặt cười nhăn nhó. “Mày, cả đời sẽ trần truồng thế này thôi.”

Đúng lúc đó, tôi bừng tỉnh.

Bên ngoài vẫn một màu tối đen, không có một tiếng động. Tôi định đi vệ sinh, nhưng càng nằm trên giường lưỡng lự, tôi càng thấy tỉnh táo hơn. Tại sao tự dưng kẻ đó lại xuất hiện như vậy nhỉ? Tôi biết khuôn mặt cười nhăn nhó đó.

Chuyện xảy ra lâu rồi, trong giờ thể dục. Tôi nghĩ cũng phải đến năm năm rồi. Thầy chủ nhiệm vẫn là thầy Noguchi khó chịu. Khi lớp được chia ra thành vài nhóm để thi chạy tiếp sức, tôi bị ở cùng nhóm với con nhỏ đó. Nó là đứa mà hễ có đứa con gái nào chạy chậm vào nhóm chúng tôi là sẽ lại thì thầm vào tai đứa đó?

“Tại mày ở đây nên tao chẳng muốn thi gì cả.”

Ngoài người bị nói như vậy ra, tôi nghĩ chỉ mỗi mình tôi nghe được câu này.

Tôi chạy vòng quanh phòng thể chất để bắt lấy con nhỏ đó. Tôi kích động đến mức chẳng còn biết gì nữa, chỉ nhớ rằng, tôi thậm chí đã cắn luôn vào tay thầy Noguchi khi thầy cố giữ tôi lại. Thầy đã hét lên một tiếng “Á!” và tôi bị tát vào mặt.

Tôi tuyệt nhiên không nói ra lý do, và cũng không xin lỗi, nên bị bắt đứng phạt suốt. Còn đứa con gái chạy chậm ra sao, tôi hoàn toàn không nhớ gì cả. Đến giờ nghỉ, con nhỏ kia lại mang bộ mặt cười nhả nhở ấy tiến tới chỗ tôi đang bị bắt đứng phạt.

“Thầy Noguchi ấy, thầy đã nói với cô Saeki rồi.”

Cô Saeki là cô ở phòng y tế.

“Mày là đồ rối loạn cảm xúc!”

Tối ngày hôm ấy, tôi trùm chăn nằm khóc vì quá nhục nhã. Tôi chẳng đáp trả được lời nào vào cái bộ mặt cười nhả nhở đó.

Thế nhưng tôi bây giờ dứt khoát sẽ không khóc được như ngày hôm đó.

Kết... kết... Tôi có thể nghe thấy tiếng nghiêng răng của Tetsu từ giường tầng dưới. Có thể những điều Tetsu nói là thật. Nếu tôi là người lớn, tôi cũng có thể làm được điều gì đó. Nhưng nếu điều chúng tôi có thể làm chỉ là đi tìm mèo chết thì ngày mai cũng phải ra ngoài thôi.

Tôi nhắm mắt lại lần nữa. Từ đó cho tới sáng, tôi không tỉnh dậy lần nào.

Tôi lẻo đẻo đi theo sau Tetsu như một con chim non khổng lồ. Nếu nó ghé qua chỗ xưởng sắt, tôi cũng sẽ nhìn ngắm đồng sắt vụn, nếu nó chẳng hiểu sao lại mất công lách qua chỗ khe hở hẹp giữa cột điện thoại và bờ tường, tôi cũng lách qua theo, nó thò cổ vào lỗ cống mở nắp, tôi cũng thò cổ vào theo. Nó hướng vào trong cái cống bê tông cạn, tôi om mà kêu lên “Ôi!” Tiếng vọng lại nghe rất hay ho, tôi cũng thử kêu lên “Ôi!” Cả hai đứa cứ kêu lên “Ôi! Ôi!” rồi bỗng dừng buồn cười quá cả tôi cả Tetsu cùng bật

cười. Tiếng cười vang vọng trong lỗ cống tối đen, giống như có nhiều sinh vật tí hon kỳ lạ sống trong vương quốc xa xôi đầy cây cối.

Khi chúng tôi trèo qua cánh cửa trường học, mới đầu quả là sợ thật. Vì làm thế này có vẻ giống kẻ trộm, mà trường học trong kỳ nghỉ xuân lại trở nên yên tĩnh, xa cách, như chẳng hề biết tôi đã học ở đây suốt sáu năm. Nhưng tôi vẫn theo sau Tetsu đang nhanh nhẹn tiến bước, xô chiếc thảm tập thể dục cũ và tấm gỗ ván, vòng qua đằng sau phòng thể chất, giẫm lên đám cỏ khô, đi xuống đoạn dốc và bắt gặp một cái ao nhỏ. Hàng trúc bao quanh đều bị cây trường xuân quấn đầy, giữa đồng lá rơi dày dưới gốc, đám dương xỉ khoe màu xanh mướt bởi trận mưa đêm qua.

“Chị không biết là có nơi như thế này đây.”

Tôi buột miệng nói, Tetsu chớp chớp mắt, nét mặt nó trông rất vui.

“Đây là ao đầm đấy.”

Tetsu ném một hòn sỏi nhỏ xuống ao, mặt ao đầy rong đặc như thạch bắt đầu loang ra những vòng tròn, bao lấy bóng tôi và Tetsu.

“Mình đừng thêm một lát nữa có thể bắt được rất nhiều trứng ếch đấy.”

“Chị mà biết được chỗ này trước khi tốt nghiệp thì có phải tốt không.”

“Chị cứ đến cũng có sao. Vào những ngày nghỉ như hôm nay chẳng hạn.”

Nhưng như vậy thì sẽ có chút khác biệt đấy. Chắc chắn.

Bầu trời gần như bị cành cây che kín hết. Cả trăm cành cây trụi lá, vươn về phía ánh sáng, chia thành những cành nhỏ hơn, rồi nhỏ hơn nữa. Trông giống như bức hình sơ đồ mạch máu người treo ở phòng khoa học vậy. Cành cây và mạch máu mà giống nhau, thật kỳ lạ. Cây mà là mạch máu, thì bầu trời chắc cũng giống như da, tôi nghĩ.

Buổi trưa chúng tôi quay về nhà, ăn món mì udon ông nấu rồi Tetsu rủ tôi cùng ra chỗ con sông cạn.

“Ừ, được.”

Tôi vừa trả lời xong liền lén nhìn ông. Tetsu cũng tỏ vẻ như kiểu “Thôi chết rồi!” Tôi tưởng ông sẽ hỏi chúng tôi ngày nào cũng đi ra ngoài làm gì, nhưng ông chỉ im lặng ăn mì. Chúng tôi thở phào nhìn nhau. Chúng tôi thấy có lỗi khi bỏ ông lại một mình ở nhà trong lúc ông mãi lo sửa tủ đồ.

Tối được bờ sông cạn, bầu trời bỗng như rộng hơn. Bờ đê như một cái dây đai lỏng lẻo uốn cong kéo dài tới nơi nào đó, bao lấy màu xanh nhẹ nhàng của sân bóng chày, bóng đá. Trèo xuống từ bờ đê, chạy băng qua sân đấu, đi khỏi con đường giữa những bụi cỏ lau tàn sẽ thấy dòng sông lấp lánh ánh sáng đang nhẹ nhàng trôi.

“Chị có biết Trường Giang là gì không?”

“Một con sông.”

“Ở nước nào?”

“Trung Quốc.”

Mắt Tetsu sáng lên. “Chị cũng biết nhiều đấy nhỉ.”

“Ở đó có cá chình đấy. Cá chình to hơn cả người. Làm món cá chình nướng xốt thì đủ cho cả trăm người ăn.”

“À, thế hả.” Tetsu là cái đứa sẽ nhất định chẳng chịu ăn cá chình đấy, tôi nghĩ thầm.

Tetsu nhòm xuống dưới nước, như để xem ở đây có con gì không. Tôi thì ngồi trên bãi cỏ. Nhàn nhã cảm nhận gió sông thổi qua, tôi chợt nghĩ tầm nắng như thế này ở đây vào lúc này là một chuyện vô cùng kỳ lạ. Con sông đã luôn chảy từ trước khi tôi sinh ra, có thể sau khi tôi chết đi nó vẫn sẽ tiếp tục chảy. Tôi dù sao cũng chỉ là một điểm rất nhỏ thôi. Tôi không thể thay đổi được việc gì, cũng không thể làm được việc gì. Nhưng mà...

Lần này tôi có cảm giác bố sẽ không về nữa. Duy chỉ có điều đó là tôi cứ canh cánh trong lòng mãi không thôi. Tôi ngồi ôm lấy ngực, trán tựa vào đầu gối mình.

Nếu như tìm được mèo chết một lần... Tôi nên làm gì đây? Nói thật thì, tôi sợ điều đó sẽ xảy ra. Ném con mèo đó sang nhà hàng xóm? Đào mộ chôn nó? Hay vờ như không thấy? Tôi lúc này hoàn toàn không biết phải làm gì. Nhưng, có lẽ cái xác bé nhỏ cứng ngắc đó, sẽ dồn ép tôi và Tetsu. Nó sẽ hỏi: “Nào, phải làm gì với tôi đây?”

“Chị ơi, mau tới đây xem này.” Không hiểu từ lúc nào cổ chân Tetsu đã ngập dưới nước. “Chị tháo tất ra, nhưng phải đi giày. Kéo đứt chân đấy.”

“Lạnh lắm, chị không xuống đâu.”

Tetsu nhìn chăm chăm vào làn nước như đang nhìn theo thứ gì đó, nó chùi nước mũi bằng ống tay áo, nhặt một hòn sỏi nhỏ rồi ném đi. Ánh sáng trên mặt sông dần nhuộm thành màu mật ong, làn nước trông như nặng nề, đậm đặc hơn.

“Lên bờ đi.”

Bước lên bờ, chân Tetsu giống như đang đi một đôi tất màu hồng. Tôi cởi áo khoác thể thao ra lau chân cho nó rồi chà xát nhiều lần bằng lòng bàn tay. Vừa chà cho nó, tôi tự nhiên lại nhớ về bà. Tetsu hồi nhỏ là một đứa trẻ yếu ớt, xương nhỏ, lúc nào cũng bị ngã. Tối nào bà cũng ngâm chân nó lần lượt vào nước nóng rồi lại nước lạnh, rồi xoa bóp cho nó. Vừa xoa bà vừa nói: “Mau khỏe lên nhé, mau khỏe lên nhé” như một câu niệm chú. Những lúc như thế, nét mặt bà như thế nào nhỉ...

“Nhột quá.” Tetsu kêu lên, nhưng vẫn ngồi yên.

Mau khỏe lên nhé, mau khỏe lên nhé. Nhưng thế nào là khỏe tôi còn chẳng biết.

“Rồi, xong rồi đây.” Tôi đập đập vào đầu gối nó.

Ngày hôm sau dù đã đi bộ cả ngày mệt bở hơi tai, nhưng đến chiều, chân chúng tôi vẫn cứ hướng đến phía sông cạn. Chúng tôi ngồi nghỉ nhìn ngắm dòng sông, ngay khi đi dọc bờ kè chuẩn bị về nhà thì có một người vừa đẩy chiếc xe đạp lên bờ kè vừa kêu “hà, hà”. Cái giỏ đằng trước xe đầy chặt chậu rửa mặt và hộp đựng mì ăn liền bằng nhựa, giỏ sau xe chở theo một cái xô rất lớn.

Người đó nhìn về hướng này, bất chợt kêu “ồ” lên một tiếng vẻ vui mừng. Tôi đảo mắt nhìn xung quanh. Trên bờ kè chỉ có một con quạ đang

nhảy lên nhảy xuống làm bạn với những vỏ gói snack, vỏ kẹo bay nhẹ nhẹ trong gió.

“Ồ,” Tetsu chớp chớp mắt. Tôi nắm chặt tay Tetsu kéo lại.

Đó là một người đàn bà kỳ lạ. Bây giờ không phải mùa hè, mà bác ấy lại đội một cái mũ rộng vành có nơ hoa, mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh nước biển như của học sinh trung học. Khuôn mặt vuông vức của bác không hề trang điểm, nên nếu bác không đội cái mũ đó, tôi có khi còn tưởng là đàn ông.

“Cháu!”

Đến cả giọng cũng khàn khàn như của đàn ông.

“Dạ.”

Má Tetsu ửng hồng. Cứ như gặp được cô bé dễ thương mà mình thích vậy. Tôi đang tự hỏi chuyện gì đây, thì Tetsu liếc nhìn vòng ra đằng sau chiếc xe đạp, vừa đẩy vừa kêu “hây a”. Tôi vẫn đứng đó và chỉ biết nhìn chăm chăm vào chiếc xe chất đầy đồ linh tinh ấy leo lên bờ kè.

“Chà, cảm ơn cháu nhé. May có cháu giúp.”

Bác ấy người đầy mỡ hôi, mỉm cười rất tươi. Bác cũng mỉm cười với tôi dù tôi chẳng giúp được gì rồi hỏi “Chị gái đây à?” nên tôi trả lời lúng búng: “Dạ...” Người thân thiện quá thế này cũng phiền lắm.

“Ờ kìa, đó là người điều khiển ở chỗ vỏ lon đấy,” Tetsu nói.

Vậy ư? Là người điều khiển đĩa nam châm khổng lồ đó à? Nhưng người đó...

“Cháu tưởng là đàn ông chứ gì?”

Tôi buột miệng trả lời luôn: “Vâng.”

Bác ấy cũng kêu lên một tiếng “kha” làm tôi giật bản mình. Nhưng đó là một tiếng cười sảng khoái.

“Bác hay bị nói như vậy lắm. Hoặc là trông bác như đàn ông mà giống đàn bà vậy.”

Thật là lằng nhằng.

“Bác ơi, điều khiển cái đó có khó không ạ?”

Tetsu vừa hỏi xong, bác liền bật cười thoải mái. Chỗ răng khểnh có gấn răng vàng. “Không hề.”

Tetsu như bị hút hồn, ngây ra nhìn chăm chăm vào cái răng vàng rất to ấy, nhưng thoát cái nó chạy ra đằng sau xe đạp, nhảy từng từng lên nhòm vào trong cái xô.

“Ghe thật! Cái này để làm gì ạ?”

Bên trong có gì vậy nhỉ? Bác gật gật đầu như bảo tôi mau tới xem thử.

Ở trong xô đựng đầy cá mòi khô hầm cùng với rau bắp cải.

“Cái này để làm gì ạ?...”

“Dùng cho bữa tối đấy.”

Bác trả lời như thế rồi bắt đầu đẩy cái xe đi dọc bờ kè. Tetsu cũng bước theo sau.

“Tetsu...!”

“Chị về trước đi.” Nó còn không thèm nhìn sang tôi.

“Cháu đi cùng được chứ?” Bác quay lại hỏi.

“Được ạ!” Nó trả lời đầy khí thế.

Tủ lạnh, ti vi, cái giường bị mất chân, quạt, bàn sưởi, máy ép hoa quả, bệ xí kiểu Nhật, ô tô, còn cả những thứ không rõ hình dạng khác mà tôi cũng không hiểu là gì... Từng ấy thứ đồ linh tinh chất đầy như núi. Chỗ này phải đi qua sân tennis và bãi tập xe ô tô, từ bờ kè đi sâu vào một đoạn. Nằm dưới chân cột trụ khổng lồ bằng xi măng của đường cao tốc, tiếng ồn ô tô từ trên cao vọng xuống như bị gói lại hoàn toàn, nên nơi này yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Bác dùng xẻng gõ gõ vào chiếc chậu bằng nhôm, từ chiếc xe buýt đã hoen gỉ xuất hiện một con mèo đen tuyền, nhẹ nhàng bước ra.

“Chị ơi, nhìn kia!”

Từ sau tủ lạnh và giá để giày, lũ mèo từng con từng con một theo nhau bước ra. Chúng rất đông. Bác lấy xẻng xúc món cá khô hầm bắp cải trong xô ra, đổ vào cái chậu rửa mặt và hộp đựng cơm.

“Cháu cũng giúp bác được không ạ?”

Bác đáp lời Tetsu đang rất phấn khích, “Được”, rồi đưa cho nó hộp đựng mì. “Cháu cứ để ở đằng kia là được. Đâu cũng được.”

Tetsu cẩn thận cầm phần ăn lên, rồi tiến hai, ba bước về phía lũ mèo. Sau đó nó khom mình, đặt xuống nền đất. Lũ mèo cảnh giác với người lạ, nhưng đợi Tetsu rời khỏi là tiến tới ngấu nghiến ngay.

Tôi cũng bê chậu thức ăn nặng trĩu nhưng không biết nên làm gì. Tôi sợ lũ mèo với ánh mắt lấp lánh mong chờ, lỗ mũi phập phồng, mắt kiên nhẫn lại gần.

“Đằng kia, đằng kia.”

Tôi vừa đặt cái chậu lên trên tấm thảm theo hướng tay bác chỉ, chúng bỗng đồng loạt tiến đến ngửi ngửi. Tôi luống cuống giật bắn cả người.

Rốt cuộc, tôi và Tetsu bận rộn thực hiện nhiệm vụ phát cơm suất, đến lúc xô đựng thức ăn sạch bong, chúng tôi mới ngây ra ngắm cảnh mấy chục con mèo ăn bữa ăn của chúng. Tiếng chúng nhai “chóp chép”, rồi “gừ gừ”, “gừ rừ gừ rừ”, cả tiếng phát ra từ cổ họng, nghe thật huyền ảo.

“Em không biết mèo lại ăn cả bắp cải đấy.” Tetsu vô cùng thán phục. “Em phải đọc thêm sách nào viết tường tận hơn mới được.”

“Chúng cũng hay gặm cả cỏ dại nữa. Cũng có nhiều con rất ghét chanh và nấm hương.”

Bác lấy chiếc mũ hoa xuống, dùng cái khăn đang quấn trên cổ lau trán. Mái tóc ngắn được uốn xoắn, đúng là trông giống hệt một ông lão.

“Ồ, chúng cũng ăn cỏ ạ?”

“Ừ. Cả chó, cả mèo, cả con người nữa, đều phải ăn rau mà.”

Tetsu - đưa ghét ăn rau - nhìn ra chỗ khác.

“A, may quá! Hôm nay nhờ có các cháu giúp nên bác đỡ vất vả.”

Bác bắt đầu lần lượt thu dọn các khay đựng bọ mèo đã ăn xong. Mấy cái đĩa sạch bóng như chúng đã liếm. Lũ mèo ăn xong thì quay ra chăm chỉ tự liếm láp toàn thân. Tôi cầm một cái chậu mang tới chỗ chiếc xe đạp, đưa lại cho bác đang xếp đồ đựng vào chiếc giỏ đằng trước, vừa hỏi:

“Hằng ngày bác đều cho lũ mèo ăn ạ?”

“Đúng rồi. Mỗi ngày hai lần, bữa sáng và bữa tối.”

“Tại sao ạ?”

Tôi vừa hỏi xong, bác liền nói: “Tại sao lại vậy nhỉ”, rồi bật cười ha ha.

Nhà của bác ấy là một căn nhà tập thể cũ làm bằng gỗ. Leo lên cầu thang sắt, bên cạnh cánh cửa đã phai màu vì phơi dưới nắng đặt một chiếc máy giặt màu xanh lá cây trông còn cũ hơn cả căn nhà.

“Thôi, đi về thôi.”

Tôi kéo cái áo sơ mi thò ra ngoài quần của Tetsu. Đây là lần thứ năm rồi. Nhưng lần này, Tetsu chỉ quay lại trong tích tắc nói “Hả, gì cơ?” rồi đi mất theo bác ấy.

Mở cánh cửa ở sảnh ra, thấy ngay căn bếp. Bác lấy cái nồi nhôm từ trên bếp ga đặt xuống nền nhà chỗ lối đi. Mở nắp nồi ra, bên trong vẫn là bắp cải hầm cùng cá mè khô còn lại chừng một nửa.

“Để cháu làm cho.”

Tetsu nhận lấy cái muôi từ bác, bắt đầu xúc đồ từ trong nồi lẩu ra cái xô đang đặt trên nền bê tông.

“Cũng sáu giờ rồi đấy.”

Bác kiểm tra đồng hồ. Nhưng Tetsu nhanh nhẹn trả lời lại:

“Vâng, không sao đâu ạ. Có về thì ở nhà cũng chẳng có ai mà.”

“Vậy sao? Mẹ cháu đâu?”

“Mẹ cháu mất rồi.”

Bác lắc đầu như muốn nói thật tội nghiệp. Mắt tôi như muốn lồi ra, tôi vội nhắm chặt mắt lại.

“Vậy mình đi đâu tiếp ạ?”

Tetsu đang rất phấn chấn. Bác đặt cái nồi đã rỗng lại lên trên bếp, “Nào”, bác nói, nhìn một lượt quanh nhà rồi nhìn sang chúng tôi như nhắc mau đi giày vào thôi. Chúng tôi ra ngoài từ tiền sảnh nhỏ hẹp.

“Đến chỗ cái cầu đằng sau nhà thuyền.”

Mang cái xô đặt trên nền bê tông ra ngoài, bác lục tìm chìa khóa trong túi để khóa cửa.

“Nhà thuyền? Ở chỗ hồ chèo thuyền ạ?”

“Đúng rồi. Mặc dù đi từ đây cũng hơi xa.”

“Có nhiều mèo lắm ạ?”

“Nhiều như để bán ấy.”

“Bác bán mèo ạ?” Tetsu thộn mặt ra.

Bác cười ha hả. “Bán được lũ mèo ấy thì bác giàu to.”

Bác khóa cửa, rồi ngoảnh lại. “Ồ, sao thế?”

“Bác giàu có ạ?”

Tôi thấy thật xấu hổ, cúi mặt xuống. Bác cười tới nỗi có thể nhìn thấy được sâu trong cổ họng, nhưng để ý thấy bộ dạng tôi như thế, bác đưa tay lên miệng che đi cái răng giả lồ lộ. Bác che miệng với dáng vẻ lịch thiệp như lúc này trông còn kỳ quặc hơn.

“Hai người làm sao lại cười thế? Cháu không hiểu gì hết.”

Tetsu thọc hai tay vào trong túi quần.

Có hơn mười ba, mười bốn con mèo đang tập trung đằng sau nhà thuyền. Hơn mười ba, mười bốn con nghĩa là, những con đã ăn xong rồi thì đi mất lúc nào không biết, và những con khác lại đến nên cứ đếm đấy thôi chứ thực sự cũng chẳng biết là bao nhiêu con nữa. Có vẻ bác có thể phân biệt được từng con một, nhưng những con có màu lông giống nhau làm thế nào để phân biệt được nhỉ? Mèo thì con nào mặt cũng giống nhau mà.

Khi chia tay bác ở chỗ đường đi dạo, mặt trăng cũng đã xuất hiện. Tôi và Tetsu vừa chạy vừa nhìn mặt trăng được bao bọc bởi lớp sương mù mềm mại.

“Mẹ chắc đã về rồi nhỉ?” Giọng tôi có chút lo lắng.

“Em nghĩ mẹ về rồi. Chắc mẹ sẽ nổi giận đấy.” Nói vậy mà Tetsu vẫn bình tĩnh. Nó thường xuyên bị mắng nên chai lì rồi.

“Này!” Tôi giảm tốc độ chạy ngang với Tetsu. “Em nghĩ bác ấy có chồng chưa?”

Tetsu nhìn tôi ngạc nhiên.

“Chị nghĩ là chưa đâu.”

“Vì sao?”

“Bên trong bếp là phòng chiếu tatami đúng không? Trong đó chỉ có tủ đồ, ti vi, bàn xếp. Tủ lạnh cũng nhỏ nữa.” Vừa chạy vừa nói chuyện, hơi thở bị ngắt quãng.

“Chị quan sát tốt đấy nhỉ!” Tetsu nhíu đôi lông mày, làm mặt trở nên giống như khuôn mặt được cách điệu bằng chữ cái^[1].

“Không được à?”

“Không được. Bà đã dặn không được nhìn chăm chăm vào nhà người khác mà.”

“Chị không có nhìn chăm chăm.” - Tôi hơi bực, bèn tăng tốc độ. - “Dám ám sát mẹ cơ đấy. Chị sẽ mách mẹ.”

Tôi chạy hết tốc lực, rồi dừng lại trước ngã tư. Chống hai tay vào đầu gối, há miệng hít thở. Vừa nghe tiếng tim thành thịch đập nhanh, vừa nhìn đắm đắm vào năm đấm tay mình. Người ta bảo rằng trái tim của một người chỉ to cỡ bằng năm đấm tay của người đó. Thế nhưng, dù tôi đi xa tới thế nào, có gặp bao nhiêu người đi nữa, thì chắc chắn cũng không thể nhìn được trái tim của mình bằng đôi mắt này. Cứ nghĩ thứ mình chưa từng thấy bao giờ đang điều khiển mình, thỉnh thoảng tôi lại cảm thấy bất an. Những lúc như vậy, tôi muốn chạy thật nhanh. Như bây giờ vậy.

Tôi quay đầu lại, khuôn mặt trắng nõn được chiếu sáng bởi ánh đèn đường của Tetsu đang loạng choạng nhấp nhô đuổi theo tôi. Khuôn mặt đó giống gì nhỉ, phải rồi, là kỳ nhông Mexico... Tôi đang lơ đãng nhìn thì Tetsu đã lướt ngang qua người tôi, lả lướt đi mất như hồn ma.

“Này! Không phải chị đã chờ em sao.”

Từ đây, cả hai đứa chạy một mạch về tận nhà.

Trong giấc mơ ấy, tôi ở trong một căn phòng trắng toát. Xung quanh chỉ toàn tường trắng, khi tôi tự hỏi đây rốt cuộc là nơi nào, thì những bức tường vây quanh tôi bắt đầu quay tròn như trò rulet. Những bức tường quay nhanh hơn, làm gió nổi lên. Sau đó, bỗng dưng dừng lại như có ai đó ra

lệnh, “Dừng lại!” Trước mắt tôi là một cái gương tối đen như đáy nước. Nhìn kỹ lại thì từ trong gương có hình ảnh gì đó nổi lên. Chầm chậm bập bênh...

Tôi rùng mình mở mắt tỉnh dậy, căn phòng lại chìm trong thứ ánh sáng trắng xanh dễ chịu của bình minh. Thở dài một tiếng, tôi trở mình.

Tiếng phanh của chiếc xe đạp rao báo cứ đứt quãng đứt quãng tiến lại gần. Bỗng một tiếng phanh “kít!” rất lớn vang lên, rồi tiếng từ hòm thư kêu “cạch”. Xuống lấy báo thôi... Nhưng khi trèo xuống từ chiếc giường tầng, tôi lại đưa tay lấy quyển kỷ yếu tốt nghiệp trên giá sách, rồi quay lại giường.

Bật đèn bàn lên, kéo chăn ngang bụng, tôi vừa gặm móng tay bên phải, vừa lật giở từng trang bằng tay trái. Tôi trong bức ảnh tập thể thật là, mọi người đều cười rất tươi, chỉ có mình tôi làm mặt rất nghiêm trọng, trông giống như đang bị ai đó gí súng lục ở sau lưng vậy. Tấm ảnh ở hồ bơi thì một mắt bị kéo lên do cái mũ bơi quá chặt, cả ảnh trong ngày hội thủ công ở trường lẫn ảnh của chuyến tham quan cũng vậy... Mọi người đều có chung một câu hỏi. Nếu như năm mươi năm sau, nhìn mấy tấm ảnh này có cảm thấy lưu luyến gì không? Tôi chỉ biết nghiêng đầu băn khoăn.

Nhưng tôi mất công mở cuốn kỷ yếu này ra, vì có một tấm ảnh tôi muốn xem ngay chứ không muốn đợi tới năm mươi năm sau. Một tấm ảnh rất nhỏ giữa nhiều tấm chụp các khoảnh khắc được dán kín cả trang. Đó là ảnh hồi tôi học lớp bốn, chụp bốn cô bé đang đứng ở sân trường. Tôi đứng ở ngoài phía bên trái, miệng hé ra, cổ hơi nghiêng như đang gọi ai đó đằng sau máy ảnh. Vai trái tôi đang chuyển động như vẫy tay. Tấm ảnh chỉ có chỗ đó là không rõ nét.

Không hiểu sao tôi lại cảm thấy kỳ lạ. Tôi vẫn còn chưa cao, cũng chưa gầy đi. Cả mắt và mặt đều tròn xoe. Chưa thường xuyên để ý tóc mái rồi chạm vào hay cắt tóc, thói quen gặm móng tay cũng chưa có. Cảm giác như tôi từng hiền lành hơn. Tôi cũng không hay gắt gỏng và nghi ngờ người khác, cũng không hay nói dối, hoàn toàn không có bí mật. Không mơ những giấc mơ về quái vật, hay những giấc mơ kỳ quái khác.

Nhưng có một điều chắc chắn rất khác là, tôi trong những bức ảnh đó có thể dễ dàng hình dung được “tôi khi trưởng thành”. Sẽ là tôi với chiếc khăn quàng cổ tung bay trong gió, đang vẫy tay nơi phi trường. Là tôi lái xe thể thao, xuất hiện với vẻ hào hiệp, giúp đỡ những người gặp khó khăn. Là tôi cúi chào thật duyên dáng trước cây đàn dương cầm lớn như một con thuyền tại sân khấu hòa nhạc. Và tôi trong chiếc váy cưới.

Những tưởng tượng như trong truyện tranh đó, từng điều từng điều một khiến tôi thấy hơi ngượng. Nhưng giờ đây, cứ nghĩ mình trưởng thành sẽ thế nào, thì lại chẳng nghĩ ra được gì. Chẳng có ý nghĩ nào xuất hiện, chỉ có chiều cao là dần phát triển, sữa trong bữa cơm suất ở trường bị tôi lén vứt đi, giày chật cũng phải cố chịu đựng, gấu váy ngày càng ngắn dần lên, đôi giày cũng bị thủng chỗ đầu ngón chân cái. Tôi bị chính mình vứt bỏ.

Tôi gấp cuốn kỷ yếu lại, đặt nó dựa vào tường. Tôi nằm ngửa lại, đặt đầu lên chiếc gối, thở hắt ra. Tôi sẽ trưởng thành thành người thế nào nhỉ? Dù có trở nên thế nào đi nữa, có lẽ tôi cũng sẽ cãi cọ với người ta, cũng sẽ mắc bệnh, cuối cùng cũng sẽ chết trong đau đớn giống bà. Chắc chắn sẽ như vậy rồi. Nhưng tôi không thể ngừng nghĩ về điều này. Rồi tôi sẽ trở thành người như thế nào đây...?

Ông lão hàng xóm đang phun thuốc trừ sâu. Đeo găng tay và khẩu trang, ông ta đổ thuốc đã pha với nước ở trong xô vào bình xịt bằng ống trụ kim loại. Sau đấy tất nhiên ông ta phun vào những cái cây được cắt đều nhau như dùng thước kẻ đo và đâm khắp trong vườn. Mùi thuốc len qua kẽ hở cửa sổ bếp, tới tận chỗ chúng tôi đang dùng bữa trưa.

“Lại phun thuốc. Rồi đến cây cũng chết mất.”

Ông không nói gì. Tetsu đang gặm đầu đũa. Tôi đứng bật dậy, mở rộng cái cửa sổ ở hướng Bắc ra rồi đóng sầm lại. Dù vậy, cái cửa sổ cong vênh vẫn bị hở ở phía dưới.

“Đóng nhẹ thôi cháu.”

Ông nói, vẫn ngồi nhìn bát udon.

“Tại cái cửa cứ bị kẹt đấy chứ.”

Sau khi ăn xong bữa trưa, ông tìm đâu được một cây nến đã cháy dở. Ông bắt đầu bôi sáp nến lên khung cửa sổ. Loạch xoạch mở ra đóng vào cái cửa vài lần, kiểm tra mức độ trơn tru.

Tôi bước ra ngoài hiên nhà, không hiểu từ lúc nào sân vườn với mấy chậu cây cảnh bị bỏ bê và bồn cây vứt lung tung đã mọc đầy cỏ dại. Cả phía dưới gốc cây đỗ quyên và cây nguyệt quế được trồng trên tường rào lẫn giữa khe nứt ở sàn xi măng ngay dưới hiên nhà, những mầm cỏ bé xíu cũng đang nhú ra, vươn thẳng lên.

“Ông ơi, mấy cây tulip năm ngoái đã ra hoa rồi này.”

Tôi thử cất tiếng gọi từ ngoài hiên. Nhưng người mở cửa không phải là ông mà là Tetsu.

“Từ đây không ngửi thấy mùi gì nhỉ.” - Tetsu khịt khịt mũi. - “Chị ơi, mình ra chỗ đó đi.”

“Chỗ đó?”

“Chỗ cái xe buýt hỏng ấy.”

“Chỗ vứt đồ cũ hôm qua á?”

“Đúng rồi.”

Tôi không có hứng thú đi lắm. Lũ mèo ở chỗ đó mắt đầy ghèn, lại còn rất gầy gò, trông đáng thương tới mức tuyệt vọng. Không biết chừng có con còn mắc bệnh ấy chứ. Nghe nói mèo thường chết ở chỗ con người không thấy, nhưng nếu chúng đột ngột chết trước mắt mình thì sao? Còn kinh khủng hơn cả việc tìm thấy xác chúng nữa.

Đúng lúc ấy, tôi nghe thấy tiếng chà xát trên chiếu tatami. Ông, cái bụng phệ ra, đang vừa đẩy vừa kéo chiếc đàn organ hôm trước. Cả tôi và Tetsu đều bối rối không mở nổi cánh cửa. Ông vừa nói “Hây! Hây!” vừa cố đẩy chiếc organ cũ ra bên ngoài hiên nhà, nhưng bỗng dừng ông lại bật ho. Mặt ông đỏ bừng. Ông mắc bệnh huyết áp cao cơ mà, đừng gắng sức quá nữa.

“Ông định làm gì với cái này ạ?”

Không có câu trả lời vì ông đang ngậm điều thuốc lá trong miệng khi vừa ngừng ho.

“Ông không định sửa nó chứ ạ?”

“Phải sửa chứ.”

Lại nữa ư? Thành thực thì tôi đã nghĩ vậy đấy. Cái kiểu “vẫn còn dùng được mà” lại bắt đầu. Có lần, cánh cửa tủ lạnh bị bật ra, mọi người đã nghĩ phải mua thay cái mới rồi. Cái tủ lạnh nhà tôi đã quá cũ, lúc ấy cây gậy kim loại để chống cửa tủ bị bẻ gập lại trông như sắp gãy ra vậy. Nhưng ông đã cố sửa nó trong đúng hai ngày. Cửa tủ lạnh khi mở ra vẫn hơi khó, nhưng dù sao cái tủ lạnh cổ lỗ sĩ đó vẫn còn sử dụng được. Cái ti vi ở trong phòng ông cũng vậy. Từ trước khi tôi sinh ra, ông đã từng sửa cái ti vi đó khi nó mất hình rồi. Cho tới bây giờ thì có hai kênh không xem được. Mẹ cũng đã có lần định tặng ông một cái mới, nhưng ông nói: “Nghĩ mà xem. Có bao nhiêu kênh như thế nhưng mỗi lần cũng chỉ xem được một kênh thôi” và kiên quyết không nhận.

Thế mà bây giờ, nếu muốn xem mấy bộ phim lịch sử được chiếu trên kênh không xem được ấy, thỉnh thoảng ông vẫn nhòm ra sau cái ti vi. Những lúc như vậy, mẹ lại thở dài một tiếng, vờ như không thấy ông đang lắc lắc đầu: “Chẳng biết gọi là cứng đầu hay là không muốn chịu thua ai nữa.”

“Oa!!” Tetsu hét toáng lên. “Chị ơi nhìn này.”

Tấm ván sau của cây organ mọc đầy mốc xanh. Ông nhả khói thuốc, dáng như không quan tâm, đứng bên cạnh chiếc organ cũ đã hỏng sau mấy chục năm không được tắm ánh nắng mặt trời, giống như đứng bên một người anh em tốt.

“Hai đứa không đi đâu à?”

“Ông có cần cháu giúp gì không ạ?” Tôi cứ thử hỏi vậy.

“Không cần.”

Thế là chúng tôi liền ra khỏi nhà.

“Bác hôm qua lại đến nữa nhỉ?”

“Chắc là đến đấy. Bác ấy bảo là ngày nào cũng tới mà.”

Quả nhiên, đúng là nó định tới chỗ lũ mèo đó.

“Ông mình ấy,” Tetsu vừa bước đi vừa đá cái vỏ chuối bị ô tô cán dẹp lép, “chắc là định sửa cái organ mốc meo ấy để chơi nhỉ. Pi ra ra!”

Không biết nữa, tôi lắc đầu.

Chương 3

Tetsu chạy quanh mấy tấm kẽm, cái tủ lạnh nằm lẫn lóc, chiếc xe đạp không bánh, đuổi theo lũ mèo. Nhưng thật ra tôi nên nói là đuổi chúng chạy tán loạn lên thì đúng hơn.

“Tao không trêu mày đâu, không trêu mày mà.”

Nó cứ nói không biết bao lần như vậy, nhưng tội mèo đâu có hiểu gì đâu. Tetsu sắp đuổi đến gần thì chúng cũng lẫn mất dạng vào mấy khe hở. Tôi ngồi xổm trên cái lò vi sóng đặt ở chỗ cao nhất giữa núi đồ đồng nát linh tinh này, thỉnh thoảng chỉ trỏ bên này bên kia:

“Kìa, nó ở đằng kia kìa.”

“A, nó trốn ra kia rồi.”

“Tức thật đấy. Nếu cứ đuổi vậy thì không được đâu. Phải chạy lên trước đón đầu chúng cơ.”

“Thế chị có biết tội mèo đi đâu không?”

Đến lúc để ý thì tới cả tôi cũng đã vã mồ hôi. Chẳng tóm được con mèo nào, thậm chí chúng còn chẳng cho chạm vào đuôi.

“Lũ mèo thôi tha kia! Tao sẽ dùng mày làm món hamburger!”

“Chị, đừng hét nữa làm tội nó trốn hết bây giờ. Chị ngồi xuống đi.”

Tetsu hét lên với giọng the thé.

“Nà...y...”

Trên bờ kè, một ông già không quen biết đang đứng vẫy tay. Tiếng gọi của ông truyền đến đứt đoạn vì gió sông thổi ngày một mạnh hơn.

“Chỗ... đó... nguy hiểm... không được...”

Gay rồi, đúng lúc nghĩ vậy, tôi thấy móng con mèo đốm đen trắng vừa ngoáy vừa chui tọt vào dưới cái máy giặt. A..., xem chút nữa là tóm được.

“... vút... rác... đâu.” - Ông ta vẫn đang gào lên cái gì đó.

“Tội mèo trốn mất tiêu rồi!” - Tôi hét lên trong tuyệt vọng, ông lão đó nghiêng đầu rồi đi mất.

O, tôi chợt để ý, không biết từ lúc nào tôi không nghe thấy tiếng chân Tetsu giẫm lên tấm kẽm với bạt mui xe ô tô nữa. Nó đi đâu mất rồi.

“Tetsu!!”

Những cơn gió dịu dần lại như thỉnh thoảng quên mất việc thổi, sau đó lại bắt đầu trở nên mạnh hơn. Mồ hôi cũng đã khô đi, tôi hắt hơi một tiếng.

Tetsu ngủ thiếp đi bên trong chiếc xe buýt hỏng. Nó chạy vòng quanh như thế hẳn là đã mệt rồi, nên áp má lên cái ghế ngồi dính đầy bùn đất, ngáy đều đều. Trong chiếc xe mà lũ mèo hay nằm ngủ, có mùi gì đó thật lạ. Tôi cởi chiếc áo khoác len mỏng, đắp lên Tetsu, mở hé cửa sổ ra.

Tôi ngồi lên ghế, ngắm nhìn bên ngoài. Cả cỏ cây, cả bầu trời, cả núi đồi hóng hớt kia, qua viền khung cửa sổ này trông thật khác với ban nãy. Nếu chiếc xe buýt này di chuyển, chạy tới bất cứ nơi nào trên thế giới này, cả rừng rậm, đáy biển hay trong ngọn núi lửa đang phun trào thì hay biết mấy... Tôi vừa nghĩ về điều đó, vừa ngắm nhìn bên ngoài cho tới lúc Tetsu tỉnh dậy.

Chập tối, bác hôm qua đến đồ món rong biển khô hầm với cá giếc tươi vào chiếc chậu rửa mặt, rồi nghiêng đầu nói:

“Lạ thật! Hôm nay tụi mèo sao thế nhỉ! Cứ như đang dè chừng điều gì vậy.”

Sau khi Tetsu thức dậy tụi tôi vẫn tiếp tục đuổi lũ mèo chạy tán loạn.

Lũ mèo nhìn chăm chăm vào Tetsu đang giả ngây nói: “Chắc không phải tại gió thổi mạnh quá đâu nhỉ.”

Có phải vậy không nhỉ, bác ấy lại nghiêng đầu, nhổ nước bọt xuống đất.

“Gió thổi mạnh thật đấy. Trong miệng cũng thấy lạ xạo.”

Tetsu nhú mào, miệng chu ra như nhân vật Hyottoko. Nó hóp má rồi lại phồng lên. Tôi vừa tự hỏi nó đang làm gì thì bỗng dưng nó hét lên “Phì!” một tiếng rất lớn. Có vẻ như nó vừa nhổ nước bọt.

“Tetsu!” - Tôi quắc mắt cau mày nhìn nó.

Mặc dù lũ mèo đang cắm mặt vào bữa ăn, tai chúng vẫn cứ liên tục giật giật. Thỉnh thoảng chúng còn vừa ăn vừa lấy chân trước đập nhẹ vào đầu con mèo bên cạnh cứ đẩy tới. Nhưng chúng nó không hề tranh ăn với nhau. Tôi với Tetsu đều ngồi xồm xuống, im lặng ngắm nhìn bộ dạng lũ mèo đang ăn. Rồi chúng tôi khẽ khàng đứng lên không làm chúng giật mình, thu dọn hết những đĩa trống không.

“Lũ mèo ăn được cả rong biển khô kìa.” - Tetsu vừa nói vừa giúp đặt chiếc chậu rửa lên cái xe đạp của bác.

“Ừ, chúng có ăn chứ.”

Bác trả lời, Tetsu quay lại nhìn lũ mèo đang liếm láp toàn thân.

“Cháu đã nghĩ rồi. Mèo thì rất thích cá. Cá hay rong biển thì đều từ biển mà ra, thế nên cái nào mèo cũng thích phải không ạ?”

Bác tỏ vẻ thán phục nghiêm túc. “Có khi là vậy đấy nhỉ. Cháu Tetsu thông minh đấy.”

“Không đâu ạ.” - Tetsu bồng vụn vụn người. - “Chị gái cháu còn thông minh hơn ấy.”

Chúng tôi chia tay bác ở đoạn giữa đường bờ kè.

“Hôm qua về muộn nên cháu bị mẹ mắng đấy.” - Tetsu nói thế xong, mặt liền đỏ ra. - “Úi!”

“Mẹ cháu đã sống lại rồi à?” - Bác tủm tỉm cười, hỏi.

Tôi búng một cái vào trán Tetsu.

“Đau...”

“Nói dối sẽ sinh ra trộm cắp.”

“Cũng có phải là em nói dối chị đâu. Hơn nữa, là dối trá sinh ra trộm cắp chứ.”

“Thế là em không định xin lỗi bác à?”

Nhưng trước khi Tetsu mặt đỏ bừng kịp xin lỗi, thì bác đã vươn tay xoa xoa đầu nó rồi. Đúng ra là bác ấy lắc đầu nó. Mái tóc mềm bõm xồm của Tetsu dựng đứng hết lên.

“Các cháu cũng mau về đi. Trời có vẻ như sắp mưa đấy.”

Vâng, Tetsu gật đầu. “Bác ơi, làm thế nào để thân hơn với lũ mèo được ạ?”

“Thân hơn với lũ mèo? Dễ thôi.”

Hai hàng lông mày rậm của bác như hai đầu âm của cục nam châm, thoát cái tách nhau ra.

“Ừ thì ban đầu, cháu không được bắt ngờ ôm lấy nó, hoặc chạy đuổi nó đâu.”

Cả tôi và Tetsu đều nhún vai.

“Vậy, phải làm thế nào ạ?” - Tetsu có vẻ bất mãn.

“Rồi đến lúc chúng sẽ lại gần cháu.”

“Đến lúc nào cơ ạ?”

“Thế này nhé, cháu sẽ thân thiết với lũ mèo từng chút từng chút một. Từng... chút... một... ấy.”

Bác ấy thu cái cằm vuông xuống, hạ thấp cái giọng khàn khàn khi nói hai tiếng “từng... chút...”

“Làm thế nào cơ ạ?”

“Thì cứ từng chút một ấy. Dần dần.”

“Cháu cũng định sờ một chút nhưng chúng toàn chạy đi mất.”

Tetsu cũng thu cái cằm nhọn màu trắng xuống nói “một... chút...”

Bác tỏ vẻ như muốn cười ha ha.

“Không nóng vội được đâu. Mèo rất ghét trẻ con, thợ mộc với máy hút bụi đấy. Nhất là mấy con mèo lớn hay là mèo hoang. Cái đó rất quan trọng đấy.”

“Cháu hiểu rồi.”

Tetsu lí nhí nói ở trong miệng, rồi chạy xuống khỏi bờ kè. “Tạm... biệt... bác!!!”

Bác vẫy tay với Tetsu và cũng nói “Hẹn gặp lại” với tôi. Tôi cũng chào lại bác và trèo xuống khỏi bờ kè. Cảm giác được bác đang nhìn, tôi quay đầu lại. Nhưng chiếc xe đạp của bác đang chậm chậm, thỉnh thoảng lão đảo đi xa dần trên bờ kè.

“Chị này, thợ mộc với cả máy hút bụi ấy, thợ mộc thì hay cầm búa đúng không. Nếu bị đánh thì đau lắm mà. Nhưng máy hút bụi thì vì sao nhỉ. Vì bị nó hút vào trụi hết lông à?”

Tetsu chạy từng bước nhỏ một, vừa quay lại vừa nói.

Chẳng bao lâu sau, trên bầu trời vang lên một tiếng động lớn giống như tiếng một con thú đang vươn cổ gào thét, mây đen nhanh chóng trải rộng ra. Không khí mang theo hơi ẩm, mùi cỏ dại cũng xộc lên. Tôi sờ thử mái tóc. Trước khi mưa nó lúc nào cũng vậy, rối và xù bông hết cả. Như thế này chắc mưa to lắm đây. Tôi và Tetsu rảo bước trên con đường hẹp trong khu dân phố.

“Chị ơi.”

Tetsu chạy vượt lên, sánh ngang với tôi.

“Chị có biết vì sao lại có mèo ở chỗ đó không?”

“Vì sao?”

“Người ta tới vứt chúng ở đó. Đây là nơi để vứt mèo. Bác ấy nói thế mà. Chỗ hồ chèo thuyền cũng thế.”

Xung quanh dần trở nên tối hơn.

“Em sẽ tới sống ở chỗ đó.”

“Chỗ đó? Là bãi phế liệu đó á?”

“Vâng. Tối đến thì vào ngủ ở trong xe buýt, chẳng sao cả.”

Tôi nhìn gương mặt Tetsu, miệng nó hơi mở ra, mắt chỉ nhìn về phía trước.

“Cái gì mà không sao chứ?”

“Không phải là ngay bây giờ đâu.”

“Đồ ngốc! Chuyện đó chắc chắn là không được.”

“VẬY CHỊ NÀY, NẾU MÀ...”

Tetsu chỉ mới nói tới đó thì một luồng ánh sáng trắng vụt lóe lên. Sau đó trên bầu trời bỗng vang lên một thứ âm thanh vừa trầm vừa nặng nề, giống như người khổng lồ đang mở cánh cửa đá.

Tetsu đang định nói gì nhỉ? Nếu mà... nếu mà, như thế nào thì nó sẽ tới sống ở chỗ đó? Nếu mà, nó thân hơn với lũ mèo? Nếu mà, bố cứ như vậy mà không trở về...?

Tôi đang định chạy tiếp, nhưng đã không thở ra hơi rồi. Thế là chúng tôi đành tiếp tục đi bộ. Tôi không phải liên tục nhìn thẳng về phía trước, nên

tôi không nhận ra khi người đàn ông đó tiến tới gần. Khi giật mình nhận ra thì chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt. Trong bóng tối bao trùm như thế này, chỉ có đôi mắt của người đàn ông đó sáng lên. Chúng tôi cách nhau chắc cũng chỉ hai, ba bước chân. Trong một khoảnh khắc, đầu tôi như bị bao phủ bởi sương mù. Người đàn ông đó vươn tay qua khoảng cách giữa tôi và hắn, trượt vào phía dưới cái áo khoác len mỏng bóp lấy ngực trái tôi.

Tôi không hề kêu lên. Tôi cứ thế tiếp tục bước đi như thể bị thôi miên, lúc quay lại nhìn, đã không còn ai ở đó.

“Chị à, chị làm sao thế?”

Khuôn mặt đang ngẩng lên nhìn tôi, trông thật ngỡ ngàng. Tetsu chẳng nhận ra điều gì.

Ngay sau đó, trời đổ mưa lớn tới nỗi không mở nổi mắt. Tôi tiếp tục đi bộ, toàn thân ướt đẫm.

Người đàn ông đó mặc bộ quần áo công nhân màu xám. Tóc hắn xoăn như được uốn, có lẫn tóc bạc. Da mặt hắn tái xanh, mũi cao, môi mỏng với môi dưới hơi trề ra. Hắn có một gương mặt không rõ là còn trẻ, hay đã lớn tuổi. Rồi đôi mắt ấy. Đôi mắt sáng rực. Tại sao tôi lại có thể nhớ rõ từng chi tiết đến thế này? Trên ngực tôi vẫn cảm nhận được đầu ngón tay của hắn ấn sâu vào.

Tôi dừng lại đứng trong cơn mưa, rụt rè thử nhìn xuống. Xuống cơ thể gầy gò, thường hay bị nói “Cứ như là bị kéo dài ra vậy” của mình. Bộ ngực gần như phẳng lì, nhưng khi chạy vẫn thấy hơi đau. Đôi mắt sáng rực kia, có phải đã nhìn thấy điều đó không?

“Chị ơi.”

Tôi quay lại đã thấy Tetsu ướt đẫm như chuột lột, cầm nó run lập cập.

Đúng rồi. Hắn ta hẳn đã nhìn ra, việc tôi nhát gan thế nào, tới nỗi đã không thể hét lên. Cả việc Tetsu không để ý gì lẫn nếu Tetsu có để ý tới thì cũng sẽ không thể làm gì.

Đúng lúc ấy chợt vang lên một tiếng sấm rầm trời. Tôi lần đầu tiên gọi con quái vật trong giấc mơ đó. Nào, mau lên đi, nếu người muốn thức dậy thì bây giờ chẳng phải lúc sao? Mau hiện ra bộ dạng đáng sợ của người, giẫm đạp lên những ngôi nhà xa lạ trong cơn mưa xối xả này đi.

“Chị!!”

Tetsu nắm lấy cổ tay tôi, kéo tôi chạy thật nhanh trong cơn mưa.

“Sáng mai chị có tới chỗ lũ mèo không?”

Tetsu leo lên nửa cầu thang của giường tầng, giơ mỗi cái mặt lên. Tôi đã chui vào nằm trong chăn rồi.

Má trái của Tetsu hơi đỏ. Vì lúc ăn cơm tối, tôi có bẹo má nó. Lý do tại sao lại làm thế thì tôi đã quên mất rồi. Có thể lại giống như mọi lần, nó ăn chậm, và lại hỏi những câu hỏi vô nghĩa. Chẳng có lý do nào khác cả. Không thể có được. Tôi gặp chuyện kia, không phải do lỗi của Tetsu.

Tetsu lúc nào cũng thế. Tôi bắt nạt nó chẳng vì lý do gì, nhưng chỉ mười phút sau nó lại rủ: “Chị ơi, đi chơi thôi.” hay nói, “Chị, cái bánh su kem này mình chia đôi nhé.”

“Đi nhé! Chị nhớ dậy sớm nhé. Bác ấy nói buổi sáng cũng sẽ tới mà.”

Tôi quay lưng về phía Tetsu. “Lúc nào cũng bác ấy, bác ấy, ồn ào quá.”

“Chị à, chị sao thế?” - Giọng Tetsu như một thiên sứ. - “Có chuyện gì ạ?”

“Sao không làm con bác ấy luôn đi.”

“Chị, chị ghét bác ấy à?”

“Ghét.”

“Sao lại thế?”

“Ghét là ghét chứ sao.” - Tôi lớn giọng. - “Em và bác ấy cứ tự đi cho lũ mèo bản thiêu đó ăn đi. Nói là em tìm mèo chết mà lại cho lũ mèo ăn, thật nực cười.”

Tetsu lặng thinh, leo xuống cầu thang, tắt đèn. Lúc ấy, tôi không nhận ra rằng mình đã nói những điều quá đáng tới mức nào.

Mọi người đang đuổi theo tôi. Dẫn đầu là con nhỏ mặt nhẵn nhở đó. Thầy Noguchi cũng ở đó. Cả Kumi-chan học chung lớp cũng vậy.

Tìm thấy rồi, con quái vật đang ở kia kìa...!

Tôi cố nói: “Không phải, không phải đâu”, nhưng giọng nói lại méo mó biến thành tiếng kêu gào khủng khiếp. Thật đáng ghét, tiếng hét của tôi. Ban đầu tôi chỉ định dọa thôi, nhưng nó lại trở thành giọng thật của tôi. Kể cả vậy, tôi vẫn sẽ quyết tâm nói. Nhầm rồi, không phải, tôi không phải là quái vật gì đó đâu...

“Chà, vậy phải gọi là gì đây?”

Mọi người bỗng om sòm lên như chế giễu.

“Phải gọi người là gì?”

Tôi không thể trả lời được. Là con gái, là học sinh trung học, có lẽ tôi phải là một trong những điều như vậy, nhưng chắc chắn mọi người không thấy thế cũng như tôi không nhận ra ngay được.

Là ai, tôi nhìn bàn tay đang vươn ra của mình, hốt hoảng. Chính là bàn tay đó. Bàn tay đàn ông lông rậm, gân guốc. Mọi người la hét lên, tháo chạy tán loạn như nhện con. Tôi lắc mạnh hai bàn tay của mình. Như thế làm vậy thì có thể tháo bỏ đôi bàn tay đáng ghét đó, như lột một đôi găng tay. Nhưng càng ra sức lắc, bàn tay tôi chỉ càng sừng phồng lên...

Khi tỉnh giấc, tôi không thể cử động trong một lúc. Không khí thật căng thẳng, tôi trở mình trong chăn, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời một màu xám mờ đục nặng nề. Rút rè nhìn bàn tay mình, tôi thở phào nhẹ nhõm, vẫn là đôi bàn tay thường ngày của tôi. Móng tay luôn bị tôi gặm mọc ra, đâm vào chỗ thịt mỏng ở đầu ngón tay.

Đầu tôi đau chắc là do cơn mưa hôm qua. Tôi vùi đầu sâu trong chiếc gối, cố nghĩ rằng lần này sẽ không gặp giấc mơ kỳ cục đó nữa rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh giấc lần nữa, bên ngoài cửa sổ vẫn là những gợn mây mỏng. Tôi vừa thay quần áo đi xuống dưới nhà đã nghe thấy tiếng ông gọi từ ngoài hiên:

“Có món udon trứng đây.”

“Vâng ạ. Nhưng cháu chưa ăn bây giờ đâu.”

Chiếc đồng hồ trên tường chỉ đã quá một giờ. Trong một lúc, tôi thông dong đứng ngắm con lắc đồng hồ. Việc hôm qua chắc chắn không phải là mơ rồi, tôi vừa ngắm vừa nghĩ vậy.

Này, tôi nghe gọi liền chạy ra ngoài hiên. Ông không nhìn tôi mà đưa giắc cắm đàn organ cho tôi:

“Cắm cái này vào đi.”

Nắp cây đàn và mặt trước đang được tháo ra, bên trong bám đầy bụi. Tôi ngẩn người nhìn đồng dây nhiều màu nổi đám máy móc bên trong.

“Cháu làm gì thế? Nhanh lên!”

Bị giục, tôi vội cắm giắc vào ổ điện.

Ông bật công tắc lên. Tôi nín thở, nhìn chăm chăm vào ngón tay của ông ấn lên phím đàn. Ba, hai, một...

Chẳng có tiếng gì phát ra, cả tiếng nghiêng lọ xạo lần trước cũng không, chẳng có gì cả. Cây organ như bức tượng đồng ở công viên mà chẳng ai biết ở đâu, im lặng đến thờ ơ. Ông dời ngón tay khỏi bàn phím, bắt đầu chạm vào núm chỉnh âm lượng tiếng, bàn đạp, hết chỗ nọ rồi chỗ kia. Tôi đứng yên thở dài, rồi hỏi ông: “Cháu rút dây điện ra nhé?”

Ông nhả từng đợt khói thuốc lá, gật đầu nói: “Ừm.”

Nhìn ông trong chiếc áo len cũ đã sờn rách ở khuỷu tay gườm gườm nhìn chiếc organ cũ hỏng mà lòng tôi cũng dần cảm thấy phiền muộn.

“Mau vào trong nhà thôi. Không khéo lại bị cảm đấy...”

“Tetsu lại đi đâu rồi nhỉ?”

“Cháu không biết.”

Chắc lại ra chỗ dòng sông cạn, đầm trúc, hoặc là đang xem đồng vỏ lon ở chỗ người phụ nữ đó rồi.

“Nó còn không về ăn cơm trưa nữa. Cháu thử đi gọi nó xem.”

“Cháu không biết nó ở đâu, làm sao đi gọi được chứ.”

Tôi leo lên cầu thang, chui vào trong giường. Tôi không thích đi ra ngoài, dù thế nào đi nữa.

Đầu lại đau rồi. Giá mà đau thêm nữa cũng được. Cứ tiếp tục đau rồi bị nghiền nát như thể quả dâu tây bị chẹt dưới bánh xe cũng được. Nhưng đầu tôi càng đau hơn, đến mức không thể nghĩ được cả điều đó, cuối cùng tôi im lặng và nhắm mắt lại, chỉ mong mình được ngủ yên mãi thôi.

Tôi vừa nằm vừa nghĩ: “Bây giờ, mình đang ngủ.” Tôi chìm nổi bồng bềnh trong giấc ngủ, mê man. “Thêm nữa, thêm chút nữa.” Tôi cũng biết đã có người tới đánh thức tôi dậy vài lần, nhưng không thể nhúc nhích nổi, đầu ngón tay như bị dây kim loại trói chặt. Tôi cảm giác mình mơ một vài giấc mơ rời rạc. Tôi tỉnh dậy như bị cắt phịch một cái.

Bên ngoài cửa sổ rất sáng. Tôi tự hỏi vì sao lại nằm ngủ vào giữa ban ngày như thế này. Tôi trèo xuống phía dưới, nhìn cuốn lịch bloc trong phòng có bàn sưởi, là ngày mừng một tháng Tư. Hôm qua tôi không ăn tối mà đã đi ngủ. Tháo nào mà chân tôi liêu xiêu.

Ngoài hiên nhà, ông đang tháo bàn đạp chiếc organ ra. Ông hết cầm kìm rồi lại tới tuốc nơ vít, cắt những sợi dây bị buộc vào với nhau, tháo vít ra. Ông dùng khăn lau từng bộ phận được tháo ra, rồi xếp ngoài hiên dưới ánh mặt trời. Giá nhạc, bàn đạp, dây màu đỏ và vàng, giắc cầm màu xanh lá cây. Cả tấm ván đằng sau bị thùng lỗ chỗ cũng được ông lau hết đám rêu mốc.

“Ông đang làm gì vậy ạ? Tháo ra ạ?”

“Ừ.” - Ông hơi duỗi tấm lưng to lớn. - “Đầu cháu hết đau rồi à?”

Tôi ngồi ở một góc hiên. Cơ thể chẳng còn sức lực vì ngủ quá nhiều.

“Không đau nữa ạ. Tetsu đâu rồi ạ?”

“Nó ra ngoài rồi.”

Tháo cái kính ra, ông dòm vào nhìn cái đồng hồ treo tường ở trong căn phòng mờ tối.

“Hôm nay nó dặn sẽ không về ăn trưa...”

Kim đồng hồ đang chỉ chín giờ rưỡi. Ông đeo lại cặp kính, rồi nhìn tôi.

“Có bánh mì đấy. Bữa trưa ăn mì udon được không?”

“Được ạ.”

“Ông làm cho cháu bây giờ nhé. Nếu cháu không thích ăn bánh mì.”

“Cháu chưa ăn đâu ạ.”

Lần đầu tiên có một ngày đúng như mùa xuân thế này. Không có gió thổi, ánh mặt trời nhẹ nhàng phủ khắp thân thể.

Ông vặn từng chiếc ốc vít đến đỏ cả tay. Nhưng con ốc không nhúc nhích chút nào, chỉ có rãnh vít là dần bị nghiền mún ra.

“Ông không cần phải tháo rời cây đàn ra đâu, cháu biết một nơi có thể vít được đấy.”

Ông vẫn nhìn chăm chăm đầu chiếc ốc vít, chẳng nói gì.

“Gần con sông cạn ấy. Tủ lạnh rời đến cả xe buýt cũng được vít ở đó.”

“Chà, cái này có vẻ khó đây.”

Lầm bầm như tự nói với mình, ông cong lưng xuống thấp hơn, cố sức tháo từng chiếc ốc vít một ra, như thể ngoài làm như vậy thì chẳng còn cách nào khác.

Tôi vẫn ngồi lơ đãng, ngắm nhìn ông đang vùi đầu vào việc của mình. Sau đây không hiểu từ lúc nào, tôi lại nhớ đến người Inuit sống ở Bắc Cực đã từng được chiếu trên chương trình ti vi. Họ không hề bỏ phí, mà xẻ từng bộ phận quan trọng thu được từ những cuộc đi săn như lông, da, nội tạng, cả máu nữa, chia cho nhau. Màn hình trở nên đỏ rực vì máu của hải cẩu, nhưng khi nhìn thấy thế, tôi nghĩ điều đó khác với sự dã man, hay ghê rợn. Tôi lại thấy từng tảng thịt đỏ được xếp cẩn thận trên mặt băng thật đẹp.

Nhưng... vì sao tôi lại nghĩ tới chuyện đó nhỉ? Coi cây organ này giống với con hải cẩu thì thật kỳ cục. Hải cẩu thì vừa có ích, vừa có thể ăn được. Khác hẳn với cây đàn đã cũ hỏng này. Những đồ đã hỏng, những đồ không còn dùng được, những đồ chẳng còn có ích, chỉ có thể vứt đi thôi. Chúng là phế liệu mà. Vì đồ phế liệu chỉ là đồ phế liệu mà thôi.

Lũ mèo ở chỗ cái xe buýt hỏng đó cũng vậy, hẳn cũng không có ích gì, cũng là đồ bỏ đi. Tetsu cũng nói chỗ đó là chỗ để người ta vứt mèo. Mèo cũng có sự sống, khác với đồ vật. Vứt mèo là một việc không được làm. Đúng vậy, hiển nhiên là như vậy. Điều như thế đến tôi còn hiểu được. Nhưng, lũ mèo lại bị vứt bỏ.

Ông đang tháo rời cái loa ở bên trong cây organ. Tôi nhìn ông làm, không hiểu sao lại thấy thanh thản. Cái cách ông đối xử với cây đàn đã hỏng này, hẳn phải có ý nghĩa nào đó, không thì ông thấy vui gì khi làm việc này cơ chứ, rồi tôi bắt đầu có cảm giác như việc đó cũng được. Thật sự tôi cũng không hiểu rõ có thật là thế nào cũng được không. Vì không hiểu nên tôi mới nhìn. Tôi ngồi ngoài hiên nhà chan hòa ánh nắng, cứ thế mà nhìn mãi.

Tetsu rốt cuộc không về ăn bữa trưa. Không chỉ thế, cả khi trời tối, mưa bắt đầu rơi, nó cũng không trở về. Mẹ vừa trở về từ công ty, liền bảo tôi mau đi tìm nó.

“Con không đi đâu.” - Tôi trả lời, giọng lí nhí.

“Con làm sao vậy hả?” - Mẹ đang dọn túi ni lông siêu thị.

“Con không muốn đi.”

“Tóc mái của con. Sao lại thế kia? Trông kỳ cục quá!”

Tôi gạt đám tóc mái. Ban nãy tôi định cắt chúng cho đều, nhưng lại thất bại.

“Đẳng sau thì cứ để dài.”

“Như thế này được mà mẹ.”

“Ngày mai con mau tới tiệm cắt tóc đi. Con cũng chưa tới Hanaya đúng không?”

Hanaya^[2] chẳng phải là tiệm bán hoa tươi, đây là tên cửa hàng bán quần áo kiểu Tây ở khu phố mua sắm. Tôi phải đến lấy quần áo đồng phục cấp hai ở đó.

“Đồng phục của con đây. Đồ của mình thì phải tự đi lấy chứ.”

“Con không cần đồng phục.”

“Không có đồng phục rồi thế nào? Con định không đến trường à?”

“Con không đi.”

Mẹ thở dài một tiếng.

“Ai cũng thế, toàn tự ý quyết định thôi. Việc gì rồi cũng đổ trách nhiệm lên đầu mẹ.”

Mẹ vịn mạnh vào nước máy rồi nói:

“Đi nhanh lên. Con mau đi tìm Tetsu đi!”

Nhưng mẹ à, bên ngoài trời tối rồi. Cứ thản nhiên đi ngoài đường, ngộ nhờ lại gặp phải chuyện đó thì biết làm sao đây. Tôi muốn nói như vậy, nhưng không thể nói được. Lỗi không phải tại tôi, thế nhưng không hiểu sao tôi lại có cảm giác mình gặp chuyện đó là tại mình nên không thể nói được gì.

“Vậy con đi hay là không đi đây?”

Mẹ dừng tay đang vo gạo, quay lại, như muốn nói: lần cuối rồi đấy.

“Sao không để ông đi?”

“Ông bây giờ đang tắm mà. Con đi, hay là không đi đây?”

“Để con đi vậy.”

Mẹ nghe thấy thế, liền quay lưng lại hướng về phía tôi, xả nước thật mạnh. Mẹ có vẻ không để ý tới tôi chút nào. Tôi nghĩ, với mẹ thì tôi ra sao cũng được. Từ lúc nào mà mọi người ai cũng chỉ biết Tetsu, Tetsu.

“Mẹ, nếu mẹ đi tìm bố về, thì con cũng sẽ đi tìm Tetsu về.”

Tiếng vo gạo soàn soạt của mẹ bỗng ngừng lại. Trước khi mẹ kịp quay lại nhìn tôi, tôi đã bỏ ra ngoài rồi.

Trên con đường nhựa ánh lên màu đen, từng giọt mưa lớn rơi xuống rồi bắn tóe lên. Tôi nắm chặt cán ô, cứ mỗi lần có ai đó đi về hướng này là tôi lại băng qua bên hướng ngược lại để đi. Bóng cột điện thoại, bãi đất trống, bóng tối ngoài hiên của những ngôi nhà có vẻ như không có ai ở nhà, đang há to cái miệng đen ngòm. Quá căng thẳng, nên khi vừa tới được căn hộ của người phụ nữ ấy, đầu gối tôi cảm giác như bị rút hết sức lực vậy.

Cửa sổ phòng của bác ấy tối thui. Cũng đã đến giờ phải về nhà rồi, sao vậy nhỉ? Mưa ngày một lớn hơn, tôi co người núp dưới ô, chợt nhớ mình đã nói: “Sao không làm con bác ấy luôn đi.” Điều đó. Không có chuyện Tetsu để tâm đến điều đó đâu... Chiếc đèn tuýp chỗ cầu thang nhấp chờn rồi tắt phụt.

Thế nhưng hình ảnh đọng lại trong mắt tôi lại là chuyến tàu đêm đang đi tới một nơi nào đó rất xa. Tetsu và người phụ nữ ngồi ở hai hàng ghế đối diện nhau, họ đang ngắm ánh đèn từ những khu phố giống như những ngôi sao ngoài cửa sổ. Đúng rồi, cái ý nghĩ người phụ nữ ấy muốn giữ Tetsu làm

con mình không có gì kỳ lạ cả. Lúc nào cũng thế, ai cũng vậy, đều nói rằng Tetsu rất dễ thương. Hơn nữa, Tetsu cũng rất thích bác ấy. Bố không trở về, mẹ thì luôn căng thẳng, còn tôi lại nói những lời như vậy nên nó không muốn về nhà nữa cũng phải thôi. Liệu nếu Tetsu tự nguyện theo bác ấy thì có thành bắt cóc không nhỉ? Làm gì có chuyện bắt cóc chứ. Mình đang nghĩ gì không biết. Nhưng mà bác ấy là một người hơi không bình thường sống một mình, ngày nào cũng cho lũ mèo hoang ăn...

Ngay lúc đó, có một hình thù lớn màu đen đập vào mắt tôi. Cánh tay màu đen vươn ra tóm lấy vai tôi, tôi hét lên.

“Sợ gì chứ? Là bác đây.”

Giọng nói khàn khàn vang lên. Từ trong cái mũ trùm đầu của áo mưa, bác chớp liên tục đôi mắt một mí vì mưa hắt vào.

“Bác...!”

Máu tôi vừa ngừng chảy mất một lúc, giờ bắt đầu chạy đi khắp cơ thể. Hình thù to lớn màu đen kia chính là cái xe đạp được che mưa bằng túi ni lông dựng rác.

“Cháu làm gì ở đây vậy?”

“Cháu tưởng Tetsu tới đây.” - Mặt tôi nóng bừng.

Bác lắc đầu. “Bác không gặp lại thằng bé kể từ lần gặp cùng cháu.”

Tôi cứ tưởng hôm qua, cả hôm nay nữa, nó đều ở cùng với bác ấy, hóa ra là không phải...

“Tetsu, thằng bé làm sao thế?”

Bác đứng dưới mái hiên của căn hộ, cởi chiếc mũ áo mưa ra. Bọng mắt của bác sạm đen lại như bôi nhọ lên vậy.

“Bác ướt sũng hết cả rồi.”

Tôi gấp cái ô lại, ngó lên nhìn mặt bác.

“Ừ, không sao, không sao cả.”

“Bác lại đến chỗ lũ mèo ạ?”

“Ừ.”

“Mưa thế này, nghỉ một hôm không được ạ?”

“Trời mưa thì bụng vẫn đói chứ.”

Thế nhưng giọng nói đó nghe sao thật lơ đãng. Bác hít vào một hơi, quay sang nhìn tôi cười. “Phải rồi, bác có kem đấy.”

Tại sao trong một thoáng tôi lại nghĩ người này đã bắt cóc Tetsu cơ chứ.

“Hôm nay cháu phải về.”

Tôi mở ô ra, chạy biến đi mất trong cơn mưa. Có thể trông tôi như đang chạy trốn, tôi chạy trên con đường tối đen, chẳng lo vấp ngã.

Chương 4

Tiếng quát tháo của ông lão hàng xóm. Ông ta giận dữ gì đến mức như vậy nhỉ, nghe như đang ở ngay bên cạnh vậy. Tôi thả mình suy nghĩ, vừa mở mắt ra, nghe tiếng the thé của mẹ: “Không phải lũ trẻ nhà tôi!” Tôi liền giật mình ngồi dậy. Tiếng từ ngoài tiền sảnh nhà tôi.

“Phải hỏi thằng bé nhà cô.” - Ông già đó xẵng giọng.

Tôi nhìn xuống giường tầng dưới, Tetsu đang mở to mắt, vẫn đang nằm và hát ư ử. Dù vậy tôi biết người nó trong chăn đang cứng đờ hết xác ướp Ai Cập vậy.

“Tetsu.”

Nghe thấy tiếng gọi, nó ngừng hát. Tetsu nhìn thẳng lên nóc giường. Vì là giường tầng nên thành ra nó đang nhìn chăm chăm vào phía dưới chỗ tôi nằm, đó là tấm ván có những cái lỗ đường kính tầm một phân xếp đều nhau. Tetsu lúc nào cũng đếm đi đếm lại chúng. Mà hình như hôm trước nó nói là có ba nghìn hai trăm năm mươi sáu lỗ. Nhưng hôm nay, tôi cảm giác nó như xuyên thủng tấm ván đó để nhìn lên trên nữa.

“Này...” Tôi vừa nói dở câu “Không lẽ hôm qua...” nó lại bắt đầu hát tiếp.

Tối qua khi tôi quay về thì Tetsu đã ở nhà rồi. Có hỏi nó đã đi đâu nó cũng không trả lời. Đến bữa tối, ngay cả câu “Con không muốn ăn” quen thuộc nó cũng chẳng nói. Nó cứ lặng thinh và cồm vào miệng, yên lặng nhìn vết xước trên cái bàn cũ, miễn cưỡng nuốt cồm xuống. Mẹ cũng im lặng xới cồm, và cũng im lặng ăn cồm. Chính là do tôi đã nói: “Mẹ đi tìm bố về đi.” Nhưng tôi không hề muốn nói xin lỗi. Tôi im lặng, tổng từng miếng cồm như hòn đá vào trong cổ họng.

“Món cá rang mặn ngọt này hơi ngọt nhỉ.”

Ông vừa nói xong thì mẹ đã trả lời:

“Giống như mọi khi mà.”

“Vị có khác đấy. Con ăn thử đi.”

“VẬY THÔI, CON SẼ KHÔNG MUA NỮA.”

Mẹ không nếm thử món cá rang mặn ngọt, nói bằng một giọng đều đều. Cuộc đối thoại trong bữa ăn tối đó là kết thúc. Chúng tôi không nói gì, trở về phòng mình, chẳng mấy chốc đã đi ngủ. Đúng rồi, Tetsu còn tự đánh rằng một mình nữa...

Tôi nhanh chóng thay quần áo rồi đi xuống tiền sảnh, trong một thoáng, tôi suýt ngừng thở. Chiếc xẻng hót rác dưới chân ông ta. Có con mèo đang nằm ngang trên đó. Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết nó đã chết.

“Mau bảo con chị ra đây. Nó mà không ra đây, tôi sẽ tự đi tìm.”

Một bàn chân gầy gò như chân chim của ông ta định tháo dép xăng đan ra. Bàn tay đầy gân xanh của ông ta nắm lấy cổ tay mẹ khi bà định ngăn lại, nhanh đến mức kinh ngạc.

“ĐAU!”

Ông ta vẫn không bỏ tay ra.

“Mau gọi thằng em mày ra đây!”

Khuôn mặt xám ngắt vì giận dữ của ông ta đâm sâu vào mắt tôi.

“Tomomi, không đi đâu hết!” - Mẹ tôi giằng tay ra.

Ông ta chợt nói với giọng điệu lạnh lùng: “Nhìn cái này đi!”

Ngoài hiên nhà vẫn còn đôi giày thể thao của Tetsu bị ném ở đó, dính đầy bùn đất.

“SÂN NHÀ TÔI VẪN CÒN DẤU CHÂN KIA KÌA. RÕ MỒN MỘT TỪ PHÍA HÀNG RÀO.”

Tôi ngồi xổm ở chỗ đó. Ôi, không xong rồi...

“CÔ ĐẾN XEM ĐI! HÃY LÀM RÕ CHUYỆN NÀY.”

Nghe vậy, mẹ liền ưỡn thẳng lưng như muốn nói tôi chẳng thèm chấp: “ÔNG THÔI NGAY MẤY LỜI BUỘC TỘI KHÓ HIỂU ĐÓ ĐI.”

Ông ta bị bất ngờ trong chốc lát. Mẹ cố giữ thái độ đó. Nhưng tiếp theo ông ta lại nói:

“Mau gọi bố thằng bé ra đây.”

Ngay khoảnh khắc ấy, gương mặt mẹ bỗng trở nên sợ hãi.

“Bố nó ấy,” ông ta không bỏ qua bộ dạng dao động của mẹ. “KHÔNG PHẢI BỐ NÓ, SẼ KHÔNG GIẢI QUYẾT ĐƯỢC.”

Mẹ à, tại sao? Tại sao lại chịu thua chỉ vì điều đó chứ. Đừng để thua bởi trò hèn hạ như vậy mà.

Đúng lúc đó, ông tôi xuất hiện. Ông già nhà hàng xóm định nói điều gì đó, nhưng ông tôi lại ngồi ngay ngắn ở sảnh, tấm lưng rộng lớn tựa như núi gập lại, đầu cúi xuống. Cả mẹ, cả tôi, cả ông già nhà hàng xóm, lặng người đi. Ông vẫn với dáng vẻ đó, nói thật nhỏ nhẹ:

“Tôi sẽ hỏi rõ thằng bé. Còn bây giờ ông hãy cứ về đi.”

Rồi ông từ từ ngồi dậy. “Ông có thể để con mèo lại đây...”

Ông tôi nói với âm điệu chậm rãi, nhìn lên đối phương.

Ông già hàng xóm vồ lấy cái xẻng hót rác, miệng lầm bầm hai chữ “Đương nhiên!” rồi bỏ về.

Con mèo người ướm sưng vì cơn mưa hôm qua. Những sọc lông đen của nó rụng lổ chỗ, rất bẩn. Chắc là mèo hoang.

“Nó bị ốm nên chết đấy. Để ông dọn cho.”

Ông chậm chạp đứng dậy, dáng vẻ đường đường vừa nãy đã biến mất. “Đừng có động vào nó.”

Mẹ tôi nhìn chăm chăm vào góc tối lờ mờ của nhà bếp. Tôi quay lại thấy Tetsu mặt trắng xanh vẫn đang mặc bộ đồ ngủ đứng ở đó.

“Tetsu?”

Nhưng trông Tetsu có vẻ như không nghe thấy gì cả. Nó chỉ nhìn thẳng vào con mèo, cứ chân đất như thế đi xuống nền xi măng lạnh lẽo. Rồi nó ngồi phục xuống ôm lấy xác con mèo đáng thương, rụng lông vào lòng.

Không ai có thể nói nó dừng lại. Cả tôi, cả ông, và cả mẹ. Tetsu đang khóc. Nó áp má vào con mèo cứng đờ rách rưới đó. Nó cứ há miệng đớp đớp giống như người muốn gào lên, mà lại không phát ra tiếng, cứ nghẹn ngào như thế mà khóc mãi.

Tôi cùng Tetsu đi tới đầm trúc để chôn con mèo.

“Nó đã chết ở đây à?”

“Ừm.”

Chôn xác con mèo xong, Tetsu nhẹ đắp đám rêu vừa bị gạt ra lên chỗ đất ẩm ướt. Tôi bắt chước Tetsu, sờ vào lớp rêu mềm. Đây chắc cũng là cảm giác vuốt lên lưng con mèo nhỉ, tôi nghĩ. Rồi tôi nói với giọng nhỏ xiu, xin lỗi nhé.

Tetsu hơi lắc đầu, rút bàn tay đang vuốt lớp rêu lại.

“Em đã nói dối ông là em không làm gì cả.”

Nó ngồi xõm xuống, ôm lấy đầu gối. Đôi mắt Tetsu trông như tấm gương mờ, chỉ vô tình phản chiếu màu xanh lá cây của rêu và cây dương xỉ, làn nước hồ, và cả màu trời xám xịt nữa. Ông chắc cũng đã hiểu Tetsu nói dối.

Cái hộp gỗ đựng xác con mèo là cái hộp đựng bánh kẹo cũ ông lấy ra từ kho để đồ. Ông nói với Tetsu đang meo meo không nổi rồi con mèo rằng: “Cháu đặt nó vào cái hộp này này”, rồi giao cái hộp cho nó. “Đây là hộp đựng bánh bao hình trái thanh yên mà Tetsu hồi nhỏ rất thích đấy,” ông nói. Tetsu lơ đãng nhìn cái hộp một lúc, rồi cuối cùng cũng dụi dụi mắt nói: “Cháu có nhớ cái hộp này.”

“Em không thể nói với ông được. Không thể nói được.”

Tetsu nói như vậy, tôi liền cầm lấy cái xẻng đứng dậy, nhưng em ghét nói dối, rất ghét phải không.

Trên trần nhà có tiếng bước chân. Là tiếng bước chân nặng nề. Loẹt xoẹt loẹt xoẹt. Chắc hẳn là con mèo màu đen rất to ban nãy. Lũ mèo đang nằm phơi nắng bên ngoài chiếc xe buýt. Vì cái xe buýt bị chúng tôi chiếm giữ mất rồi.

Cũng chẳng phải ai nói ra trước. Chúng tôi chỉ có thể nghĩ đến nơi này thôi. Cả tôi và Tetsu đều không muốn từ đêm trúc về thẳng nhà. Với lại, Tetsu toàn vấp chân như thể đi lòng vòng đã mệt lắm rồi. Có lẽ tối qua nó không ngủ được mấy.

Tetsu nép mình ở chiếc ghế phía sau, vừa hát ư ử vừa giậm giậm chân. Tôi ngồi ở cái ghế đôi, dựa lưng vào cửa sổ, thong thả nhấm móng tay. Ông lão nhà hàng xóm, hẳn bây giờ đang cắt tỉa cây ở ngoài vườn hoặc đang

phun thuốc trừ sâu như mọi khi. Chắc hẳn ông ta chỉ có thể thấy nó là một đứa trẻ kỳ quặc.

“Tetsu.”

“Dạ.”

“Thế này được không? Mình sẽ không về nhà, cũng không đi học. Tối đến cũng nằm ở đây ngủ, ngày nào cũng như đi cắm trại ấy.”

Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại nói ra điều này. Nhưng khi vừa nói ra, tôi lại thấy đó là một ý tưởng rất thú vị.

Tetsu nhìn tôi với vẻ mặt khó hiểu, nó chớp mắt thật mạnh. “Được thôi.”

Gần tới trưa, hai đứa cùng đi bộ tới khu phố mua sắm. Chúng tôi mua bánh khoai tây chiên xù Korokke ở cửa hàng thịt rồi đi bộ thêm một chút nữa tới hồ chèo thuyền. Chỗ xe buýt hóng nằm ở rìa phía Tây thị trấn, ở thượng lưu con sông, còn hồ chèo thuyền thì cắt ngang ga tàu, nằm ở hạ lưu con sông tính từ phía Đông. Ngày nào cũng vậy, bác ấy chờ thức ăn cho lũ mèo tới hai nơi khá xa nhau này.

Cái hồ ấy cũng không phải là nơi đẹp đẽ gì. Chỗ nhà thuyền vẫn còn dây xích cuộn đống, cái hồ vốn quá nhỏ để chèo thuyền, đến khi mở đường, xung quanh hồ lại bị thu hẹp hơn, rác vãi lung tung. Tôi và Tetsu ngồi ở băng ghế đã bong sơn, nhồm nhoàm khoai tây chiên xù Korokke vẫn còn hơi ấm, chẳng buồn cho xốt vào.

“Chị đã nghĩ rồi.”

Tetsu im lặng. Mặc cho miệng vẫn đang đầy bánh khoai tây, tôi tiếp tục:

“Không biết nếu mình đem đám phế liệu ở đó tới chỗ bác ấy đang làm việc, bác ấy có cho mình tiền không nhỉ? Nếu mà là đồ nhỏ, hai chị em mình có thể khiêng được.”

“Chị nói đúng...”

“Này, tươi tỉnh lên nào.”

“Vâng.”

Vẫn cúi đầu, Tetsu gật một cái rồi nuốt ực miếng cuối cùng.

“Lũ mèo đâu rồi nhỉ.” - Tôi nhìn ra xung quanh. - “Chúng nó chỉ xuất hiện khi đến bữa ăn thôi nhỉ?”

“Vâng.”

“Có phải chúng ở trong nhà thuyền không?”

“Em chẳng biết.” - Giọng nó nghe có vẻ khó chịu.

Tetsu chắc hẳn không muốn nhìn lũ mèo. Lúc này nó ngồi lì trong xe buýt, chỉ nhìn chăm chăm cái đầu gối của mình, chẳng buồn nhìn ra xung quanh...

Tôi phải đi vụn bánh Korokke rơi trên quần của Tetsu. “Đi chứ?”

“Vâng.”

Nhưng, cả tôi, cả Tetsu, đều không đứng lên.

Đúng lúc ấy, từ bụi cỏ dại đằng sau băng ghế xuất hiện một con mèo. Toàn thân nó màu trắng, đôi chỗ điểm chấm đen. Giống hệt như bánh đại phúc nhân đậu. Ban đầu, con mèo đó tiến đến chạm mặt vào đầu gối cứng ngắc của Tetsu. Rồi vừa phập phồng mũi người người đầu ngón tay tôi, thoát cái, nó đã liếm ngón trỏ tay tôi bằng đầu lưỡi ram ráp. Tôi giật mình rụt tay lại.

“Phải rồi, là do có mùi bánh Korokke.” - Tetsu nói.

“Chưa thấy con mèo này bao giờ nhỉ.”

Suyt, Tetsu đưa ngón tay lên môi.

Meo meo meo, có tiếng kêu rất nhẹ. Tiếng kêu ấy nghe như những sợi chỉ mỏng quấn chặt vào nhau rồi lại tách rời ra.

“Ồ đằng kia kìa...!”

Tetsu chỉ ra đằng sau nhà thuyền. Ở trong chiếc thùng các tông đặt trên cỏ là một con mèo con màu trắng với đôi tai to, đang nhòm ra ngoài.

“Con của mày hả?”

Tôi hỏi con mèo ở dưới chân, nó cũng giương mắt nhìn tôi, đôi mắt đầy ghen chóp chóp. Tetsu đứng dậy, chân giẫm lên bụi cỏ. Con mèo con liền rụt đầu ngay vào trong thùng các tông, tiếp sau đó, lần này thì có tận ba con mèo, tai dựng lên, thò mặt lên khỏi mép cái thùng. Những khuôn mặt giống như mặt ếch có hai mắt rất xa nhau đang nhìn chúng tôi.

Tetsu quay sang nhìn tôi, mắt chóp chóp không ngừng, rồi khẽ khàng tiến gần thêm bước nữa. Vừa bước lại, tụi mèo con thở ra một tiếng, lắc đầu như những con rắn, cố sức nhe hàm răng ra.

“Chúng đang bực mình đấy.” - Tetsu lại quay sang phía tôi.

“Ghê quá. Cứ bắt bọn nó đi.”

“Không được đâu.” - Tetsu lườm tôi. - “Chị đừng có làm gì lung tung đấy.”

“Gì cơ chứ, sao lại nhìn chị thế?”

Ngay cả mèo mẹ cũng nhìn tôi với ánh mắt đề phòng.

“Chị không làm gì đâu.”

“Chị, mau về lấy đồ thôi. Nhân tiện mình cũng mang theo thêm cả sữa nữa nhé?”

“Ồ á?”

“Đúng là chứng hay quên của chị, ngủ ở trên xe buýt thì phải cần những gì chứ?”

Tetsu đang chu môi ra, vẻ thần thờ này giờ của nó như chưa từng tồn tại vậy.

Đồng hồ báo thức, đèn pin, từ điển động vật bằng hình, áo len, truyện tranh, gương và bàn chải, kéo, hộp tiền tiết kiệm, năm gói mì gà ăn liền, một gói bánh quy, bốn quả quýt, một gói kẹo ngậm ho của ông. Chỉ mới nhét từng đống thôi mà ba lô của tôi với Tetsu đã phồng hết lên rồi.

“Mang thêm một quyển sách nữa không được ă? Từ điển phương tiện đi lại bằng hình.”

“Không được. Không nhanh lên là ông sẽ phát hiện ra đấy.”

“Em muốn mang theo mà.”

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành để lại cuốn truyện tranh của mình. Đeo ba lô lên lưng, đi xuống cầu thang, chân đang xỏ giày ở cửa sau thì Tetsu chọc vào người tôi.

“Gì thế?”

“Mình quên mang sữa rồi.”

“Ừ, phải rồi.”

Chúng tôi quay lại vào trong bếp, cái tủ bếp ban nãy chúng tôi tìm mấy gói mì giờ vẫn đang mở. Tôi khẽ khàng đóng cửa tủ lại, lấy ra hộp sữa

trong tủ lạnh với một cái đĩa từ bồn rửa, rồi quay lại cửa sau.

“Em cầm cái này đi, để chị khóa cửa.”

Chầm chậm, cố không phát ra tiếng động, tôi khóa cửa lại. Chúng tôi nhón chân băng qua phía dưới cửa sổ phòng kho nơi ông đang đứng, khi ra tới được đường, cả hai đứa chạy thục mạng.

Vẫn đeo chiếc ba lô đằng sau lưng, chúng tôi tiến thẳng đến chỗ hồ chèo thuyền. Thấy chúng tôi nhòm vào trong cái hộp các tông đặt trên bãi cỏ, mèo mẹ liền chớp chớp mắt, miệng kêu từng tiếng “meo” rất ngắn rồi bước ra ngoài. Tôi với Tetsu cùng ngồi xổm xuống, đổ sữa ra cái đĩa lấy được từ bếp. Rồi chúng tôi ngậy người nhìn chăm chăm mèo mẹ thò cái lưỡi nhỏ màu hồng ra liếm chỗ sữa.

“Thử vuốt lưng nó xem sao.”

“Chị thử vuốt đi.”

“Tetsu, em làm đi.”

Bàn tay do dự của Tetsu duỗi thẳng đến tận đầu ngón tay. Khi bàn tay ấy sắp chạm được vào lưng mèo mẹ, nó liền ngẩng đầu lên khỏi cái đĩa nhìn chúng tôi. Nó kêu “meo” một lần nữa.

“Thôi...” - Tetsu rút tay lại giấu vào giữa hai chân. - “Không làm phiền mày nữa, uống sữa đi.”

Chúng tôi lại nghe thấy tiếng lưỡi mèo mẹ liếm vào đĩa sữa khe khẽ.

“Ban này nó có liếm lấy tay chị đấy. Rất ráp.”

“Em biết rồi. Ở trong sách cũng viết lưỡi mèo thô ráp. Chị có biết tại sao không?”

“Không biết.”

“Chúng liếm thân mình là để chải lông đấy. Giống như cái lược ấy.”

“Ồ.”

“Thế nên chúng mới vuốt luôn cả lông vào bụng. Rồi chúng phải ăn cỏ dại để ợ lông ra đấy.”

Khi tôi tỏ ra thán phục em có vẻ biết nhiều ghê nhỉ, Tetsu lúng túng mất một lúc rồi nói lí nhí:

“Cảm giác thế nào ạ?”

“Ừ thì, ram ráp, nhờn nhột.”

“Ừ hừm.”

Tôi chấm ngón tay vào sữa, rồi nhỏ lên gan bàn tay của Tetsu. Xin lỗi một chút nhé, tôi lấy đĩa sữa ra khỏi con mèo, kéo tay Tetsu đến trước mũi nó. Mèo mẹ vươn cổ ra rồi rút lại, rồi lại vươn ra lần nữa, rất nhanh liếm lấy giọt sữa trong gan bàn tay Tetsu.

“Chị ơi.” - Lỗ mũi Tetsu phập phồng. - “Đúng là ráp thật đấy.”

“Chị đã bảo mà.”

Tôi đặt lại cái đĩa vào chỗ cũ, mèo mẹ tiếp tục uống sữa như không có chuyện gì xảy ra.

Mèo mẹ đã thỏa mãn quay trở lại chỗ cái hộp, lần này đến lượt lũ mèo con bú sữa mẹ. Lũ mèo chui tọt vào dưới bụng mèo mẹ, bú bằng cả cơ thể như đang hít hà từng hơi.

“Chắc chắn chúng lại bị bỏ rơi rồi.” - Tetsu thì thầm như sợ bị lũ mèo nghe được. - “Ai mà xấu quá, bỏ mặc nó cùng lũ mèo con thế này.”

Mèo mẹ khẽ nhắm đôi mắt, thoải mái để cho lũ mèo con bú sữa. Bây giờ trông nó có vẻ buồn ngủ rồi.

Ồ, tôi đang ngỡ ngàng, thì đến Tetsu cũng bắt đầu ngủ gật. Hai tay ôm lấy đầu gối bị tuột ra, làm nó ngã lăn kềnh ra nền cỏ. Tetsu dụi dụi mắt.

“Tetsu, vào ngủ một chút nhé.”

Tetsu nghệt mặt ra nhìn tôi. Vì bị dụi quá nhiều, đôi mắt hai mí của nó như xuất hiện mấy đường mí nữa, đang mở to một cách bất thường.

“Đi vào?”

“Chứ còn sao nữa?”

Tôi cầm ba lô của hai đứa, đứng dậy.

Ánh tà dương màu cam rực cháy và mùi hơi chua của lũ mèo. Bên trong chiếc xe buýt tràn ngập hơi ấm được tích tụ suốt cả ngày. Tetsu đang say ngủ. Con mèo đen và con mèo có đốm màu cà phê sữa trên lưng tiến vào từ cái cửa mở hé một nửa, bắt đầu chải lông. Có lẽ chúng đã quen với chúng tôi hơn một chút rồi.

Mặt trời đang lặn xuống phía bên kia con đường cao tốc ngay trước mặt. Tôi ngồi ở ghế lái, thử nắm chặt lấy cái vô lăng nham nhám. Đường như mặt trời cũng đang ngắm nhìn tôi giống như tôi đang ngắm nó. Một lúc nào đó, mặt trời cũng sẽ trở nên vô dụng giống như đồng phế liệu ở đây. Giống như con người dù có hạnh phúc, có tốt tới mức nào đi nữa cũng phải chết đi, mặt trời rồi cũng sẽ cháy hết. Không hiểu mặt trời có tự hiểu điều đó không nhỉ. Có phải nó biết nên mới cháy như vậy không nhỉ?

Đằng sau lưng tôi bỗng có tiếng giày thể thao kéo lê đang tiến lại gần.

“Oa, chói mắt quá.”

Khuôn mặt Tetsu lấp lánh những giọt mồ hôi cũng nhuộm màu tà dương.

“Mặt trời ấy...” - Tetsu ngáp một cái rất to. - “Cứ lặn mãi, lúc nào cũng chìm ở phía dưới nên phía bên kia mặt đất sẽ không thấy gì hết phải không? Chỉ trong khoảnh khắc ấy, ánh sáng sẽ ánh lên màu xanh lá cây đấy.”

“Em thấy rồi à?”

“Không, trong sách viết thế.”

Tetsu trèo lên ngồi ở chiếc ghế đơn phía trên cùng, ôm lấy đầu gối.

“Họ còn viết phải đứng trên nhà cao tầng mới thấy được.”

Chúng tôi cứ như vậy ngồi ngắm mặt trời lặn. Cho đến khi mặt trời biến mất hẳn khỏi khung trời hình vuông bị đường cao tốc cùng với tòa nhà cao tầng phía đối diện chia cắt, xung quanh bao trùm một màu xám u ám. Giống như anh em mục đồng đang ngắm nhìn đường chân trời tỏa sáng một màu xanh, nơi thảo nguyên trải dài bất tận.

“Bác ấy, tới muộn nhỉ.”

Đã yên lặng một lúc khá lâu nên giọng Tetsu có hơi khàn. Giờ đây tôi đã không còn phân biệt được sáng tối, chỉ thấy những thứ màu trắng trông như được sơn một lớp sơn đặc biệt. Mặt Tetsu trắng như quả cây lặt được bóc vỏ vậy.

“Bác ấy chắc sẽ bất ngờ lắm khi thấy cả em và chị đều ở đây thế này nhỉ.”

Lũ mèo bụng đói meo nhìn vào mặt chúng tôi, con thì phập phồng mũi, con thì kêu meo meo. Chẳng còn cách nào khác tôi lấy từ trong ba lô ra gói mì gà ăn liền, đập nhỏ ra rồi cho chúng ăn thử. Con thì ngửi ngửi, rồi làm

mặt không hiểu, nhìn chúng tôi, con lại quay đuôi về phía chúng tôi... Thế nhưng kết cục cả năm gói mì đều hết sạch. Bọn chúng lắc lư đầu về khó ăn, rồi nhai lạo rạo.

“Hôm nay bác ấy nghỉ hay sao ý nhỉ?”

Tetsu ngồi xồm, cầm tựa lên đầu gối.

“Ngày mai bác ấy sẽ tới thôi. Chúng ta cũng ăn chứ?”

Chúng tôi vừa chia nhau uống nốt chỗ sữa cho lũ mèo còn sót lại từ ban trưa, vừa chậm chậm ăn ba cái bánh quy ỉu một.

“Ngon chị nhỉ.”

“Ừ.”

Tetsu nói “Ngon nhỉ, ngon nhỉ” mấy lần rồi cười khúc khích. Chúng tôi chia đôi quả quýt, liếm cả những giọt rơi xuống tay.

“Cho chị này.” - Tetsu lôi ra từ trong túi quần cái kẹo cao su. - “Thay cho đánh răng.”

Nhưng Tetsu lại im lặng nhìn đăm đăm cái kẹo cao su mình lấy ra. Chắc hẳn nó đang nhớ nhà đây. Tại nó vừa nói đánh răng mà. Nó còn đang nghĩ về chuyện con mèo kia nữa. Tôi bóc vỏ rồi nhét kẹo vào miệng Tetsu.

“Nhai kẹo cao su sẽ giúp đầu óc thông minh hơn đấy.”

“Thật à?”

Sau đấy chúng tôi ra sức nhai kẹo cao su với những tiếng chóp chép thật to.

Tối đến, mặt trăng cũng lên cao. Trăng rằm tròn như bánh kẹp trên chảo rán. Từ dưới bóng những đồ vật, mắt lũ mèo rực sáng lên, Tetsu đang loạng choạng đi quanh đỉnh núi đồ cũ.

Đầu tiên, tôi đã nghĩ cái đồng hồ bị hỏng. Bởi tôi cứ nghĩ là đã nửa đêm rồi, nhưng kim đồng hồ đeo tay mới chỉ tám giờ tối. Tôi lấy trong ba lô cái đồng hồ báo thức ra xem, quả nhiên là tám giờ. Chẳng trách không thấy buồn ngủ gì. Cứ như thời gian co giãn giống như kẹo cao su hay chiếc tất vậy.

Tôi quyết định bật đèn pin lên, đếm xem trong hộp tiết kiệm có bao nhiêu tiền. Đồng một yên và đồng năm yên lẫn lộn, có bốn đồng năm trăm yên với tám đồng một trăm yên, đồng mười yên thì nặng trĩu cả tay. Tôi bắt đầu đếm đồng mười yên, đến đồng thứ hai mươi bảy thì ai đó đã giẫm lên bậc cửa xe buýt. Tôi ngẩng mặt lên trước âm thanh khê khàng nhưng có sức nặng đó, hóa ra là mẹ.

“Con đang làm gì ở chỗ này vậy?”

Tôi vẫn tiếp tục đếm đồng mười yên. Hai mươi tám, hai mươi chín, ba mươi... Không phải tôi không nghĩ tới là sẽ như thế này, nhưng trong đầu đang rối tung lên, chẳng rõ ràng điều gì cả.

“Sao mẹ lại biết được nơi này ạ?” - Tôi làu bàu hỏi.

“Mẹ đi tìm thì được bác Tanaka nói cho đấy. Bác ấy bảo thấy các con ở bãi rác lúc đi dạo.”

“Ở đây ư...”

Ừ? Tiếng hỏi lại thật khê. Quá khê.

“Đây không phải là bãi rác. Đúng ra là không được vứt ở đây đâu.”

Dừng lại tấm biển báo “Cấm vứt rác” gần như đã bị chôn vùi, tôi chỉ vào đấy với cảm giác như đang cầu xin sự giúp đỡ. Tetsu đứng ở trên cái lò nướng lắc lư, đang nhìn về phía chúng tôi. Mẹ thở dài. Tiếng thở rất dài, rất dài.

“Con cũng đã là học sinh cấp hai rồi đấy.”

Mẹ nói vậy, tôi cũng không biết phải làm sao.

“Tomomi?”

“Dạ?”

“Đi về thôi.”

“...”

“Không về sao?”

“Hôm nay con muốn ở lại đây.”

Cảm xúc trượt khỏi gương mặt mẹ, khuôn mặt mẹ cứ thế biến mất như tan vào nước. Nhưng điều đó chỉ diễn ra trong một khoảnh khắc.

“Vậy ư, con ghét nhà đến như vậy ư, vậy thì muốn làm gì thì làm!”

Mẹ xuống xe buýt. Tetsu nhìn theo mẹ, nhìn tôi ở trên xe buýt, rồi lại nhìn về hướng mẹ. Mẹ bước rất nhanh, leo lên trên bờ kè, mẹ không đi trên con đường trên bờ kè mà xuống phía bên kia.

“Chị, về thôi.”

Tetsu bước tới, ngược nhìn tôi đang đứng ở bậc lên xe buýt.

Tôi lắc đầu. “Tetsu, nếu em muốn về thì cứ về đi.”

“Còn chị thì sao?”

“Chị ở lại đây.”

Bây giờ có về nhà cũng chỉ cảm thấy tồi tệ. Thật có lỗi với mẹ nhưng kể cả chỉ có một mình thì tôi vẫn ở đây. Tôi đã quyết như vậy rồi.

“Neko.”^[3]

“Koinu.”

“Numa.”

“Manga.”

“Gasu.”

Tetsu kêu “bùm” một tiếng giả vờ như xì hơi rồi bật cười.

“Suika.”

“Karasu.”

“Su... suichi.”

“Chinpoko.”

Tetsu lại một lần nữa phì cười vì điều mình nói.

“Chinpoko chinpoko...”

Nó gập cả người lại cười ngặt nghẽo.

“Ồn ào quá đấy.”

“Không phải âm ‘u’^[4]. Chinpoko nên là ‘ko’ chứ.”

“‘Ko’?... Vậy thì dừng lại ở đây thôi.”^[5]

Tôi lấy đèn pin chiếu vào cái đồng hồ đeo tay.

“Cũng mười giờ rồi đấy. Không phải là giờ đi ngủ của em à?”

“Không sao ạ!”

Tetsu vui vẻ chơi đùa, đến mức tôi thấy hơi lạ. Cũng nhờ vậy mà cảm giác tội lỗi khi mẹ tới ban này giờ cũng bay biến.

“Chơi thêm một lúc nữa đi ạ.”

“Ờ thì...”

“Đến ‘ko’ rồi đấy.”

“Koala.”

Tetsu chờ một lúc rồi trả lời: “Rakko.”

“Koala.”

“Rakko.”

Koala, rakko, koala, rakko, koala, rakko. Chúng tôi nói theo nhịp điệu làm như thể đang hát. Koala, rakko, koala, rakko...

Tetsu vui quá hét lên một tiếng “Kya...” Thế này giống hệt như trẻ năm tuổi ấy.

“Đi ngủ thôi.”

Trong lúc tôi cởi áo len ra quàng lên cổ và vai cho Tetsu, nó vẫn liên tục nói *koala, rakko, koala, rakko*, mắt sáng long lanh.

“Chị ngủ đây nhé.”

Bỏ lại Tetsu ở hàng ghế sau, tôi ngồi ở trước một hàng, cuộn mình ôm lấy đầu gối.

“Chị ơi?”

Tôi giả vờ thở ra đều đều như đang ngủ thật. Cảm thấy như nó đang dòm về phía này. Sau đó là một tiếng thở dài nhỏ.

Sau khi rời khỏi đây, mẹ thế nào nhỉ. Liệu mẹ có đang nằm trong chăn không...? Tôi rùng mình trên mặt ghế thô ráp. Chẳng hiểu từ lúc nào, nhiệt độ đã giảm nhiều như vậy.

“Tetsu.”

Không có câu trả lời. Tetsu, nó ngủ rồi à? Tôi mấp máy môi nói thầm Koala, rakko, koala, rakko...

Khi thức một mình, tự nhiên tôi có cảm giác bóng tối xung quanh trở nên đậm đặc hơn. Tôi nhìn lên bầu trời qua lớp kính cửa sổ. Mặt trăng bị che khuất, xung quanh như chìm sâu dưới đáy sông đen ngòm. Bờ kè trải dài

như sợi thắt lưng đen sẫm. Tôi chỉ có thể nghe được tiếng thở đều nhè nhẹ của Tetsu và tiếng xe trên đường cao tốc.

Nhưng, không chỉ có thế.

Tiếng rền rĩ rất trầm. Tôi cứng người, dỏng tai lên nghe, tiếng đó to dần lên, nhiều dần lên, ngày càng tiến tới gần. Đột nhiên, thứ tiếng ấy rít lên rất cao, xé toạc không gian xung quanh. Lại yên ắng. Ngay sau đấy lại bắt đầu vang lên tiếng rền rĩ trầm thấp, gấp gáp hơn, lan rộng ra xung quanh. Lúc này cả xe buýt bị bao trọn bởi tiếng rền rĩ khó chịu đó.

“Tetsu.”

Tôi vươn tay, lay người nó. Nó kêu “Gì” nhưng vẫn chìm trong giấc ngủ.

Đúng lúc ấy, cánh cửa gấp của chiếc xe buýt phát ra tiếng “kí...ít”. Một cái bóng lớn đen sì chầm chậm tiến vào trong xe. Cái bóng ấy cúi xuống, tiến về phía dãy ghế sau chỗ chúng tôi đang ngồi.

Cộp... cộp... cộp...

... Chính là gã đó...

Không thể nhầm được. Chắc chắn hẳn đã lén lút đi theo chúng tôi suốt. Làm sao đây? Không thể trốn đi đâu được. Cũng chẳng có ai cứu giúp chúng tôi cả.

Cái bóng đen đó chồm về phía chỗ tôi.

“Khôôôông!”

Tôi cuống quýt khua loạn chiếc đèn pin, cùng lúc ấy bỗng nghe thấy có giọng hỏi: “Tomomi?”

“Ông?”

Nhưng khi tôi kịp nhận ra thì chiếc đèn pin đã đập vào đầu ông mất rồi. Ông bị đập vào đỉnh đầu, ngồi phịch xuống dưới ghế.

“Ông, ông có sao không ạ?”

Tôi luống cuống bật đèn pin lên. Ông nhắm mắt lại vì chói mắt.

“Ơ, ông ạ.” - Tetsu tỉnh dậy, bình thản nói.

“Không chảy máu...”

“Không sao.”

Ông đẩy nhẹ cánh tay tôi ra như muốn nói đã bảo không sao mà, khi tôi chiếu đèn pin kiểm tra đầu ông. Ông ghét nhất là “bị người khác quan tâm” mà.

“Chỗ này tuyệt thật đấy nhỉ.”

Ông vặn vẹo thân hình to lớn trong cái ghế nhỏ, tỏ thái độ thán phục hiếm hoi.

“Cái thứ hình vuông kia là tủ lạnh, đằng xa kia kia có cả bộ xí toa lét nữa. Lần trước chị đã giẫm lên nó.”

Tetsu vừa dụi mắt, bắt đầu thao thao bất tuyệt thì chúng tôi lại nghe thấy tiếng rền rĩ ban nãy.

“Suýt!”

“Chị, tiếng gì thế?”

Đột nhiên có tiếng kêu dữ tợn, rồi hai cái bóng chạy như lặn qua tấm bảng kẽm. Là lũ mèo. Tetsu mở cửa sổ thò ra hét lên: “Này! không được đánh nhau!” Yên lặng được một lúc, rồi tiếng rít cao vút lạ lùng lại bắt đầu.

“Chúng có biến thành mèo yêu quái không nhỉ?”

Tetsu chui trở lại từ cửa sổ, nhìn tôi và ông đầy hoang mang.

Khuôn mặt của ông nhìn ngang trông thật nghiêm túc. Ông nhìn chăm chú vào khoảng tối đen bên ngoài.

“Ông ơi!”

Ông “Ừm” một tiếng, nhưng chẳng hề nhìn tôi. “Tomomi này.”

“Dạ.”

“Cái ti vi kia, không phải còn mới sao?”

Ông nói vậy, nhưng tôi không phải là người vớt thì làm sao biết được chứ. Nhưng có vẻ là nó còn mới hơn cái ti vi của ông.

“Ông ơi, mẹ cháu bảo ông tới đây ạ?”

Ông quay lại phía tôi như bất ngờ. “Không, mẹ cháu ồ.”

“Không phải cháu lo cho mẹ cháu... Cháu chỉ đang không hiểu sao ông lại tới đây thôi.”

Ông đứng dậy tiến tới hàng ghế đằng trước, kêu to lên một tiếng “Xem này” rồi lôi ra một túi giấy to. Bên trong là một chiếc chăn bông mềm.

“Cháu cứ tưởng ông bắt bọn cháu về.”

Tôi ôm tấm chăn lên. Ông cẩn thận gấp lại chiếc túi giấy rỗng không theo đường gấp cũ.

“A, cái này mới phơi nắng hôm nay.”

Tetsu dụi mặt vào tấm chăn, giọng nghe như bị nghẹn.

Tối nửa đêm, lũ mèo chợt cất tiếng kêu rất kỳ lạ vì chúng đang tìm “bạn đời”, không phải cả năm đều thế này, cũng sắp hết mùa rồi.

Ông nói với Tetsu đang lo lắng chuyện bên ngoài cửa sổ: “Cứ để kệ chúng đi. Chúng đang hẹn hò mà.”

Ông nằm ở giữa, cả ba cùng chui vào một cái chăn, chúng tôi nói chuyện với giọng khe khẽ. Chúng tôi được bao bọc trong mùi của thuốc lá ám lên quần áo ông và mùi nắng của tấm chăn. Rất ấm áp.

Lũ mèo ở trong xe buýt dường như không hứng thú gì với cuộc hẹn hò ỉn ỏi bên ngoài, ngủ rất ngoan. Có con nằm cuộn tròn một mình, cũng có những con nằm túm tụm bên nhau giống như chúng tôi. Khi nào lơ lớn tiếng, cả tôi và Tetsu đều quay sang nhau thì thầm “Suyt!”

Suyt, suyt, suyt...

Tiếng thở sâu, khe khẽ. Tetsu mới rồi còn cười khúc khích, đùa cợt, giờ cũng ngủ luôn rồi.

“Ông có ngậm kẹo ho không ạ?”

Chẳng còn chuyện gì để nói, tôi hỏi ông vậy.

“Ừ, ông xin một cái nhé.”

Tôi lấy gói kẹo từ cái ba lô đang đặt ở ghế bên cạnh, nắm hai viên kẹo trong lòng bàn tay, rồi chui lại vào trong chăn. Vốn dĩ kẹo lấy được từ bếp của ông mà. Tất nhiên ông cũng không phải không nhận ra, ông cho viên kẹo vào miệng trông rất vui. Viên kẹo vừa ngọt lại có vị hơi cay, chúng tôi chậm chậm đảo nó qua lại trong miệng.

“Đi ngủ thôi chứ nhỉ.”

Tôi “vâng”, nhưng không hề muốn ngủ chút nào.

“Ông ời.”

“Hừm?”

“Ông có nằm mơ bao giờ không ạ?”

“Cũng thỉnh thoảng đấy.”

“Như thế nào ạ?”

“Ông mơ thấy bà.” - Ông trả lời ngay, không cần nghĩ ngợi. - “Cứ nghĩ hóa ra bà vẫn đang sống là ông lại tỉnh dậy.”

Ông đang nhắm mắt lại.

“Bà trông thế nào ạ?”

“Trông thế nào ư? Bà vẫn như vậy thôi.”

“Vẫn vậy? Là thế nào ạ?”

“Ừ thì... hồi bà vẫn còn trẻ ấy.”

“Bà lại không chịu xuất hiện trong giấc mơ của cháu.”

Cả tôi và ông đều lặng im một lúc.

“Nhưng sau khi bà mất, cháu lại hay mơ thấy một giấc mơ.”

“Là ác mộng à?”

“Tại sao ạ?”

“Hử?...”

“Sao ông biết là ác mộng ạ?”

“Không phải là ông biết đâu... Ác mộng gì?”

“Là thứ quái vật gì cháu cũng không rõ nữa.” - Tôi nhún vai. - “Trong giấc mơ cháu thấy cháu biến thành quái vật.”

“Nó là kẻ xấu à?”

“Vâng.”

“Tomomi biến thành kẻ xấu ư?”

“Vâng.”

“Như vậy thì gay go nhỉ?”

Ông gõ gõ lên mu bàn tay trái tôi bằng ngón tay khô ráp. Sau đấy ông rút tay lại, chỉnh lại thân người ở trong chăn. Ông thở hắt ra một tiếng. Sau đó là khoảng im lặng dài rất dài.

Tưởng rằng ông đã ngủ mất rồi, không ngờ ông lại tiếp tục nói chuyện.

“Hồi ông bằng tuổi Tomomi bây giờ, bác của ông đã từng ở Thượng Hải đấy.”

“Thượng Hải ở Trung Quốc ấy ạ?”

“Ừ. Bác bên mẹ của ông, một người rất thú vị, nhưng lại mất sớm... Người bác đó đã gửi cho ông một đôi giày thể thao từ tận Thượng Hải. Một đôi giày thể thao tuyệt vời không thể thấy được ở Nhật Bản hồi đó. Đầu mũi chân có bọc cao su màu đỏ đùn, ôm vào chân, để chắc chắn, có thể chạy như bay vậy. Ai cũng ghen tị với ông. Thời đó vẫn còn nhiều đứa trẻ không có cả giày thể thao bình thường mà...”

Ông đang nói về chuyện gì vậy nhỉ. Chất giọng khàn khàn của ông tan trong không khí ban đêm.

“Rồi tới một ngày, đôi giày đấy ông vẫn để trong hộp để giày ở trường bỗng dưng biến mất.”

“Bị lấy trộm ạ?”

Ông gật gật đầu. “Ừm. Ông đã nghi ngay ai là thủ phạm rồi. Thằng bé đó hay nhìn chăm chăm vào đôi giày của ông. Rồi có lần nó hỏi ông cho nó đi thử, ông đã từ chối. Nếu đứa khác hỏi ông cũng đã đồng ý đấy, nhưng không hiểu sao ông không thích cho nó đi thử.”

“Tại sao lại thế ạ?”

“Ừ, tại sao lại thế nhỉ...”

Ông nghĩ một lúc. Cứ như là nhớ lại những việc xảy ra ngày hôm qua vậy. “Thằng bé đó thuộc dạng nghèo trong lớp, lúc nào nó cũng mặc cái áo khoác rách. Nó không thể mang cơm hộp đi học nên bữa trưa nó luôn biến mất hút... Thằng bé đó...”

Không thể mang cơm hộp đi học sao, nghe thật đáng thương quá. Đúng lúc tôi vừa nghĩ vậy thì người ông rung lên, tôi hiểu ông đang gật đầu.

“Thằng bé đó lúc nào mắt cũng sáng lấp lánh, nhưng khuôn mặt như thể đang coi khinh mọi người xung quanh. Bình thường nó hoàn toàn không phải là đứa bắt chuyện trước. Nó hay được gọi là đứa kiêu ngạo. Mọi người cũng không ưa gì nó.”

“Có thật là đứa bé đó...”

Tôi nói hơi lớn tiếng nên ông phải chụm môi kêu suýt.

“Thật là đứa bé đó đã lấy cắp ạ?” - Tôi thì thầm.

Ông nghiêng nghiêng đầu như bảo cũng không biết nữa.

“Nhìn mặt thẳng bé đó khi cả lớp âm lên chuyện ông bị mất đôi giày, ông đã đoán là nó ngay. Vậy nên ông mới nói với bạn bè, rằng chính nó đã ăn cắp.”

“Dù không có chứng cứ.”

“Ừ, chẳng có chứng cứ nào. Vì vốn dĩ nó bị cả lớp ghét, nên khi ông nói như thế, mọi người đều tin ngay. Sau đấy thẳng bé đó cũng không tới trường nữa.”

Từ lúc nào, lũ mèo bên ngoài cũng đã im lặng trở lại. Tôi nghe rõ tiếng đập thành thịch, thịch thịch của tim ông.

“Thầy chủ nhiệm khi đó đã cho gọi ông. Thằng bé đó tên là Takashi, thầy yêu cầu ông đến nhà Takashi, bảo nó đi học trở lại. Thầy bảo tại ông nên nó mới không đi học nữa. Lúc đó lương tâm ông có đôi chút day dứt, nhưng cảm giác bị coi là người xấu khiến ông càng tức giận hơn. Cứ nghĩ sao thầy lại bênh một đứa nghèo rớt, học hành cũng không xong như vậy chứ, ông lại thấy ấm ức vô cùng. Nhưng ông vẫn đi. Hôm ấy, sau khi tan học, ông đã tới nhà nó. Đúng ra là vì ông cho rằng thầy nói đúng.

“Đúng là tôi tệ thật đấy, căn nhà đó. Thật ra lúc vừa tới nơi này, ông bỗng dừng lại nhớ tới Takashi đấy. Ông tự hỏi vì sao vậy nhỉ... Giờ thì ông đã hiểu, là vì ông nhớ tới căn nhà đó. Nhà của Takashi cũng được dựng bên con sông cạn... Nhưng đấy chẳng thể gọi là nhà được. Nó như thể một đồng những thanh gỗ và vải rách xếp với nhau, chèn đá lên để không bị thổi bay theo gió vậy. Ông cuộn màn chiếu đang rủ xuống lên, cất tiếng ‘Takashi-kun, cậu có nhà không thế?’ liền thấy đám trẻ con quần áo rách nát, đứng ngồi lổm ngổm về một mối cùng với một người phụ nữ hình như bị ốm, đang nằm, có vẻ là mẹ chúng, định ngồi dậy, và nó với khuôn mặt giận dữ đứng đó như muốn bảo vệ bọn họ. Takashi thúc vào ông đang sững sờ đứng nhìn, đuổi ông ra bên ngoài, lờm ông: ‘Có chuyện gì?’ Giọng nói đó nghe thật lạ. Có lẽ đó là lý do Takashi rất ít khi mở miệng nói gì. Nhưng đấy lại là lần đầu tiên ông để ý tới điều đó.”

Ông im lặng, cố nén cơn ho trong họng để không đánh thức Tetsu đang say ngủ.

“Cháu lấy thêm cho ông một viên kẹo ngậm nhé.”

“Thôi, không cần đâu.”

“Ông ơi, ông có xin lỗi cậu bé đó không ạ?”

“Có,” vừa nói đến đó, ông ho liên tục.

Ừ...m, Tetsu trở mình. Ông kéo tấm chăn lên qua cổ Tetsu, rồi lại tiếp tục câu chuyện.

“Ông đã xin lỗi. Ông nói Takashi mau quay trở lại trường, thầy giáo cũng đang đợi nó. Takashi cứ nhìn ông chăm chăm. Chỉ cần thế này là xong rồi, ông nghĩ vậy, nhưng thật sự thì không phải. Takashi bảo đã xin lỗi, thì phải xin lỗi đàng hoàng. Phải chấp hai tay lại mà xin lỗi. Đồ tồi, dù nghĩ vậy nhưng trong đầu ông lại hiện lên khuôn mặt thầy, nên ông đã làm như nó bảo. Ông quỳ trên phiến đá ở chỗ sông cạn, nói: ‘Tôi thật sự chân thành xin lỗi.’ Nhìn mặt nó lúc bảo phải nói to lên, mắt ông như đầu thanh sắt nung ấy. Cảm giác không thể chống lại được.

“Đúng lúc đó, từ trong màn hình chiếu, em gái của Takashi bước ra. Mới chỉ là đứa bé tầm năm tuổi thôi, nhưng nó gầy khủng khiếp. Đầu nó, thân nó, mỏng giống như không phải người bình thường. Nó mỉm cười, nói: ‘Là bạn của anh trai.’ Ông đã nghĩ con bé đó thật dễ thương, nhưng thái độ của Takashi ngoảnh lại nhìn nó thì lại rất kỳ cục. Sau đấy ông mới để ý. Nó chẳng phải đang đi một đôi giày to đùng sao. Nó đang đi đôi giày với đầu mũi bọc đệm cao su màu đỏ đùn.”

“Của ông.”

“Đúng vậy.”

Ông thở dài. “Ông hút thuốc có được không?”

“Được ạ.” - Tôi ngạc nhiên vì lần đầu tiên ông hỏi như thế.

Ông hơi nhòe dấy, cho hai tay ra khỏi chăn, lấy ra từ túi áo sơ mi dưới lớp áo len bao thuốc, hút chậm đến mức sốt ruột. Câu chuyện dường như bị ngắt đoạn ở đó mất rồi. Đầu thuốc cháy làm sáng lên đầu ngón tay góc cạnh của ông, khói thuốc cũng tỏa rộng ra. Có tiếng lục súc, một con mèo ở phía trước nhảy ra khỏi xe buýt. Chắc nó ghét mùi khói thuốc.

“Sau đó thì thế nào ạ?”

Không chịu nổi nữa, tôi đành hỏi. Ông nhẹ nhàng dụi điều thuốc vào cái gạt tàn đặt đằng sau ghế ngồi. Sau khi bỏ tàn thuốc, ông cẩn thận đóng cái gạt tàn lại, rồi cho hai tay vào trong chăn.

“Ban đầu ông chỉ nhìn thấy mỗi đôi giày đó. Nên ông đã túm lấy con bé, định tháo đôi giày ra, nhưng nó nhất định không chịu. Con bé gầy đét ấy, bướng bỉnh cuộn tròn người lại hết như con rùa đến mức ông tự hỏi làm sao nó làm được như thế. Dù thế ông vẫn ép nó tháo giày ra, thế là nó liền đá lung tung. Ông giận sôi máu, liền đánh nó. Takashi ôm lấy lưng ông, hét lên: ‘Dừng lại, dừng lại!’ Đờ khốn, nó chính là kẻ cắp, còn bắt người ta quỳ, nó là đồ bẩn thỉu... Ông vô cùng giận dữ. Nhưng...”

Ông lại ngồi một mình tự gật gật đầu, như thể đang cố vũ cho cái miệng không chịu nói của mình.

“Thế nhưng, lúc đó, ông lại chỉ đổ tội cho con bé nhỏ thó kia. Kẻ trộm là Takashi cơ mà. Là như thế, nhưng ông không hề nhìn Takashi mà chỉ đánh đứa em gái. Tại vì sao, cháu có biết không?”

“Vì đứa em gái đó đang đi giày của ông phải không ạ?”

Sai mất rồi, ông nói:

“Ông đã hiểu. Để đánh bại được Takashi, thì phải làm đau đứa em.”

Ông lặng lẽ nhìn tôi.

“Vậy nên ông mới đánh con bé đó. Không chỉ đánh, ông đã nhiều lần gào lên rằng: ‘Thằng anh mày chính là thằng ăn cắp!’ Tiếng gào thét ‘dừng lại, dừng lại’ của Takashi dần trở thành tiếng khóc, đứa bé gái đột nhiên ngừng giậm chân. Nó hỏi: ‘Thật hả anh?’ Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ông thấy Takashi khóc. Sau đấy, nó vẫn tiếp tục không tới trường.

“Chưa từng có điều gì ám ảnh ông khủng khiếp như vậy. Ông đã làm tổn thương đứa em gái nhỏ của nó. Đáng lẽ ông nên đánh Takashi. Ông không hề nghĩ chỉ vì một đôi giày mà bản thân trở thành một kẻ đê hèn như thế.”

Ông lại im lặng.

“Vậy còn đôi giày...”

“Ông đã đòi nó lại.”

Ông không thể đi nó, ông lắc đầu như muốn nói vậy.

“Ông luôn để nó sâu trong tủ để giày. Một ngày ông kiên quyết ném nó xuống sông.”

Tôi cũng có thể nghe thấy tiếng đôi giày rơi xuống dòng nước.

“Từ đó trở đi ông luôn tâm niệm rằng sẽ không bao giờ làm chuyện như thế nữa và nếu vì thứ mình có mà phải tranh giành thì thà không có còn hơn...”

Tôi không thể nói được gì, chỉ biết nằm bất động. Tôi đã hiểu ông là người như thế. Nhưng ngay cả bên trong con người như vậy của ông, vẫn có thứ gì đó suy nghĩ, hành động những điều mà đến bản thân ông cũng không hề ngờ đến. Liệu có phải lúc ông đánh cô bé đó, ông cũng chính là quái vật không?... Nếu như việc đó không xảy ra, liệu ông có khác gì với ông bây giờ không?

“Lúc bà ở bệnh viện...”

Ông chờ tôi tiếp tục nói:

“Tiếng của cái máy đó, cháu đã rất muốn người ta tắt nó đi. Cháu không cố tình nghĩ như vậy đâu, nhưng cháu đã mong bà chết đi thì hơn. Như thế...”

“Tomomi không làm gì xấu hết.” - Ông khẽ nói. - “Bà cũng hiểu điều đó mà.”

Trong một lúc rất lâu, cả ông và cả tôi không hề nói lời nào. Tôi đã không còn nghĩ về chuyện của mình, mà về ông khi còn bé, về Takashi-kun, về em gái của Takashi-kun. Ông là đứa trẻ như thế nào nhỉ? Lần mở miệng tiếp theo, ông lại nói với một giọng vui vẻ kỳ lạ:

“Nếu Tomomi nhỏ hơn, chắc sẽ không có suy nghĩ như vậy đâu nhỉ.”

Tôi tất nhiên hiểu ngay đó là chuyện ở bệnh viện. Đúng vậy, có lẽ, ông nói đúng. Mặc dù tôi chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy.

Ánh sáng rung rinh như đang trôi trong làn nước. Mây cũng trôi rất nhanh, vén tấm màn vàng lên, mặt trăng rằm tròn vành vạnh hiện ra tròn vẹn như một nữ hoàng.

“A, mặt trăng lên cao quá rồi kìa.”

“Ra ngoài ngắm nào.”

“Vâng.”

Ông kéo lại chần cẩn thận cho Tetsu, khom lưng bước trên lối đi nhỏ hẹp.

“Tetsu, trăng sáng đẹp lắm. Em có dậy không?”

“Được rồi mà, tí nữa em sẽ ăn sau.”

Sau khi trả lời rành mạch đến kỳ lạ, Tetsu không hề nhúc nhích.

Dưới ánh trăng, mấy thứ đồ cũ hỏng linh tinh kia hồi sinh, cứ như đang sắp chuyển động. Động cơ xe buýt được khởi động, cánh quạt bắt đầu quay, bánh mì bật lên từ máy nướng, máy radio đang phát chương trình thời sự. Ông và tôi đang hát. Bài hát mà cả hai đều biết chỉ có bài “Sa mạc của mặt trăng”, nhưng tôi thật bất ngờ khi ông thuộc lời bài hát từ đầu tới cuối. Như bị cuốn hút vào tiếng hát, lũ mèo kêu lên với âm điệu lệch tông, hòa theo giọng hát.

Sau đấy, khi mặt trăng cũng nghiêng dần, cuối cùng chúng tôi cũng ngủ. Tất cả đều ngủ say sưa.

Chương 5

Sau khi ăn sáng bằng bánh quy cùng quýt, ông liền trở về nhà.

“Không thể để bọn mèo lấy cái này làm ổ mèo bằng được,” ông nói, rồi ôm cái chăn đi, nhưng không bảo chúng tôi trở về.

Không biết có phải vì thiếu ngủ, ghế chật và trời lạnh không mà ông đi trên bờ kè bằng những bước chân cứng ngắc như búp bê bằng kẽm vậy. Nhìn dáng ông từ đằng sau, tôi cảm giác như ông đã già lắm rồi.

“Chị ơi.”

Tetsu đang đứng thờ thẩn giữa lũ mèo quanh quẩn quanh nó.

“Mì gà ăn liền cũng hết mất rồi.”

“Mình thử đi xem sao nhé.”

“Vâng, đi thôi!”

Tôi chẳng nói rõ là đi đâu, nhưng ngay lập tức nét mặt Tetsu vui hẳn lên.

Vừa tới khu chung cư đã thấy cái xe đạp của bác ấy vẫn đỗ ở chỗ giống như buổi tối hôm trời mưa đó. Tôi nghĩ bác sẽ ra ngay thôi, nên đứng đợi ở phía bên kia đường. Cánh cửa đầu tiên mở ra là cửa nhà bên cạnh nhà bác, người đàn ông đóng bộ comple lao ra khỏi phòng, chạy rất nhanh xuống cầu thang. Sau đó cửa căn hộ trong cùng mở ra, người đàn ông mặc bộ quần áo lao động, đầu đội mũ bảo hiểm, cũng vội vàng đi ra. Đã đến giờ mọi người đi làm rồi. Tôi hơi nhớ bố. Vì người đàn ông mặc bộ comple khi này, lúc đi qua chúng tôi cũng có mùi hương giống hệt mùi của bố khi vừa thức dậy.

Nhưng chỉ có cánh cửa căn hộ của bác, mãi vẫn chưa thấy mở ra. Tôi và Tetsu đi lên cầu thang khu chung cư, ấn chuông cửa. Một lần... hai lần... ba lần. Không có dấu hiệu sẽ có người ra mở cửa.

“Hay bác ấy đã ra ngoài mất rồi nhỉ?”

Tetsu ngược nhìn tôi. “Mình tới chậm mất rồi.”

“Nhưng mình đã đi con đường trên bờ kè mà.”

“Hay mình tới chỗ vứt vỏ lon? Có khi bác ấy bận việc.”

Chỉ còn mỗi cách đó thôi, đúng lúc chúng tôi vừa định đi xuống cầu thang, thì cánh cửa rít lên rồi mở hé ra.

“A, hai đứa.”

Bác ấy vẫn đang mặc bộ pijama hoa màu xanh, mắt sừng húp lên. Ồ, bác vẫn còn đang ngủ sao, tôi nghĩ, đúng lúc ấy Tetsu cũng hỏi bác với vẻ lo lắng:

“Bác, bác bị ốm ạ?”

“Không, cũng chưa tới mức ốm đâu.”

Nói vậy, nhưng bác cúi người ra phía trước, đứng một cách khó khăn.

“Bác đã tới khám bác sĩ chưa ạ?” Tetsu thân nhiên bước vào bên trong cửa.

Khi tôi kéo áo sơ mi của Tetsu như muốn nói về thôi đừng làm phiền bác ấy nữa, thì bác đứng vịn người ở chỗ bếp ga trong bếp.

“Bác nhờ hai đứa việc này được không?”

Chúng tôi chẳng có thời gian hỏi việc gì thì bác đã ngồi bệt xuống sàn nhà lát đá hoa.

“Bác?”

“Ừm, không sao, không sao.” Bác vừa nói, vừa ngả cái đầu nặng nề xuống sàn, ngực phập phồng.

Phát ra tiếng xì như quả bóng bị xẹp, cả Tetsu cũng ngồi phịch xuống. Tôi cởi giày quăng đi, chạy tới luồn hai tay vào nách bác ấy lúc đó đã mềm rũ người, cố kéo bác vào bên trong phòng. Bác ơi, đệm ở chỗ này phải không, cháu đưa bác đi nhé, cố thêm một chút thôi, miệng tôi cứ tự nhiên liên tục nói.

“Tetsu, mau giữ chân ra. Nhanh lên.”

Tetsu trông như sắp khóc lao tới, lật đặt nhấc cái chân lên.

Nằm xuống được một lúc, nhịp thở của bác dần dịu trở lại. Chậu rửa và khăn mặt được đặt phía trên gối. Bác vẫn còn đang sốt thì phải. Tôi trở vào bếp thay nước chậu rửa, vắt khăn.

Trên bếp để một chiếc nồi lớn giống như lần trước. Bên trong đầy ắp đầu, xương cá nấu cùng với bắp cải. Vẫn còn nóng. Tôi cầm nắp nồi, thở dài.

Là do cơn mưa hôm ấy. Dù là vì lũ mèo đi nữa, thì để bản thân bị ốm tới vậy cũng thật là ngốc nghếch. Dù bác ấy có một mình cố gắng thế nào đi nữa thì chắc chắn lũ mèo cũng vẫn bị bỏ rơi và cái biển “Cấm vứt rác” kia vẫn tiếp tục bị lơ đi thôi.

Tôi quay trở lại căn phòng phía trong, Tetsu giống như một nhà ngoại cảm đáng ngờ, đang đặt lòng bàn tay ở trên mũi bác.

“Em đang trông chừng nếu bác ấy có ngừng thở thì sẽ biết ngay. Để có thể làm hô hấp nhân tạo ngay lập tức.”

Biểu hiện trên gương mặt nó rất nghiêm túc.

“Nào, em đang làm vương chị đấy.”

Tôi đuổi Tetsu ra, đặt cái chậu rửa xuống. Vừa gấp cái khăn mặt đặt lên trán bác, tôi vừa nghĩ, kỳ nghỉ xuân này thật lạ. Đợt trước vừa phải chăm sóc Tetsu bị ốm xong, giờ lại phải làm công việc y hệt như vậy.

“Chị này! Em cũng biết làm hô hấp nhân tạo đúng cách mà... A!”

Tôi nhìn sang, bác ấy đã mở mắt.

“Bác, bác có sao không ạ?”

“Xin lỗi nhé. Bác làm phiền các cháu quá.”

Tôi đặt lại cái khăn trên trán, bác liền nói với giọng khàn khàn:

“Cảm ơn cháu.”

“Bác sẽ khỏi nhanh thôi ạ.”

“Cháu gọi bác sĩ nhé?” - Tetsu thì thầm.

“Bác không sao. Quan trọng là...”

Bác định ngồi dậy, nhưng lại ho khù khụ.

“Cái nồi đun...”

“Vâng, cháu thấy rồi.”

Tôi trả lời. Đành phải làm thôi, tôi nghĩ. “Chúng cháu sẽ cho bọn mèo ăn.”

Lúc chúng tôi quay lại khu chung cư, rửa sạch hết xô đựng thức ăn, cũng là gần trưa rồi.

“Bọn nó thế nào?”, bác ấy định ngồi dậy nhưng đúng lúc ấy mặt lại trắng bệch như tờ giấy, bèn dựa đầu vào gối.

“Chúng ăn ngon lành lắm ạ. Cháu cứ tưởng chỉ có hai chị em cháu thì chúng sẽ không chịu ăn.”

“Chị nhỉ, ổn cả nhỉ,” - Tetsu ngược nhìn tôi.

“Ừ,” tôi trả lời, ngồi xuống chiếu tatami.

Chiếc xe đạp chở đồ ăn cứ lắc lư vì nặng, chỉ cần đi một lượt tới chỗ xe buýt và hồ chèo thuyền rồi trở về thôi đã là công việc nặng nhọc rồi.

“Trong tủ lạnh có táo đấy. Nếu thích các cháu cứ lấy mà ăn.”

Tôi ngồi gọt táo bên cạnh đệm. Con dao của bác ấy to hơn dao nhà chúng tôi, rất sắc. Phải gọt cho khéo mới được... Nhưng cảm giác bác đang nằm sẽ nghe thấy tiếng con dao cắt roẹt vào miếng táo khiến tôi căng thẳng. Á, lưỡi dao đã xoẹt vào ngón tay cái của tôi mất rồi.

“A..., chảy máu rồi kìa!”

Tetsu thật là, đừng hét tướng lên như vậy chứ. Nhưng tiếng bác ấy từ trong chăn hỏi vọng ra: “Đứt tay rồi à?” nghe lại có một chút gì đó bình thản, làm tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao ạ, chỉ trầy da thôi ạ.”

“Ở gần kéo dưới cái ti vi có băng dán đấy.”

Tôi cảm ơn bác, rồi mở ngăn kéo ra. Thuốc cảm, thuốc nhỏ mắt và hộp đựng băng dán vết thương trông có vẻ đã được thay ruột nhiều lần được bác xếp rất ngăn nắp. Trong đó còn có cả một con rối thỏ đeo tay bằng nhựa, có lẽ bác được tặng khuyến mại khi mua thuốc. Mặt con thỏ như thể đang nói: “Chẳng hiểu sao, tôi cứ ở trong này suốt.” Tôi chào con thỏ “Hẹn gặp lại nhé”, đóng ngăn kéo lại, dán băng dán, lại tiếp tục gọt táo.

“Để em dứt cho bác ấy ăn.”

Tetsu đưa một miếng táo đã gọt vỏ lên miệng bác.

“Không cần đâu. Bác không muốn ăn.”

Bác vừa nói vậy, như chỉ đợi có thế, Tetsu bỗng cất cao giọng:

“Nếu bác không ăn là phải tiêm đấy. Bác sĩ sẽ tiêm cho bác một mũi thật đau.”

Đây là câu mẹ hay nói với nó. “Tiêm một mũi, xọc!”

“Tetsu.”

“Sao ạ,” Tetsu quay lại phía tôi.

“Bác đang ốm đấy... Đừng tỏ ra vui vẻ thế chứ.”

Nhưng hình như lời đe dọa của Tetsu đã có tác dụng, bác ấy ăn được hai miếng táo. Sau khi uống thuốc rồi lại nằm xuống, bác nói:

“Bác không muốn ăn gì cả, nhưng cái gì cũng phải ăn thử nhỉ. Đúng là phải cảm ơn các cháu đấy.”

Đôi môi bác căng ra thành một đường thẳng, có vẻ bác ấy định cười.

“Bác ơi, cháu sẽ nấu bữa tối cho lũ mèo.”

“Ồ ồ? Chị nấu được không đấy?”

Bác hơi nhấc đầu khỏi gối:

“Cháu nấu được chứ?”

“Vâng, được ạ.”

“Trong tủ lạnh có hai cây bắp cải. Cứ cắt nhỏ ra là được. Gói cá mòi khô vẫn còn khoảng một nửa, cháu cứ dùng hết đi.”

Phải rồi, phải cắt bắp cải. Tôi nhân đà nói vậy thôi, chứ ngoài giờ thực hành nấu nướng, hình như tôi vẫn chưa nấu được món nào bao giờ cả.

“Vậy thì... cá mòi khô...”

“Cho nước và cá khô vào nồi, ninh một lúc, sau đấy cho bắp cải vào. Đừng cho quá nhiều nước nhé. Bắp cải sau cũng ra nước mà.”

Sau khi nói một lèo tới đó, bác ho một tràng khó nhọc.

“Tomomi à, thực sự là cháu làm được chứ?”

“Được bác ạ. Chị cháu đã nấu mì gói một lần rồi.”

Tetsu đã trả lời thay cho tôi đang bất an.

Chỉ có cắt bắp cải thôi mà tôi cũng mất một tiếng đồng hồ. Tôi cầm chặt lấy con dao suốt nên lòng bàn tay phải vẫn còn cứng đờ. Tôi phẩy phẩy bàn tay trái lúc này đã có hai chỗ phải dán băng dán. Mong sao mẹ không để ý... Nhưng mẹ còn chẳng thèm nhìn tôi. Cũng đành chịu thôi, tôi nghĩ.

“Tối qua, con xin lỗi.”

Tôi quyết tâm nói lời xin lỗi. Ông vẫn đang đầy một miệng cơ cơm, chỉ gật gật đầu nói:

“Được rồi, được rồi.”

“Không sao cả. Thế có vui không?”

Nhưng tôi chẳng cảm thấy gì là “không sao” cả.

“Vui ạ. Lũ mèo kêu lạ lắm.”

Tetsu cao giọng, bắt chước lũ mèo. Sau đấy nó liếc sang nhìn tôi, nhìn mẹ, rồi lại lần nữa nhìn tôi. “Con, con no rồi...”

Mẹ húp vội mấy miếng đậu từ bát canh miso. Cái này khác với tức giận. Nó giống như mẹ đang nói dù tôi có bị đánh, bị găm thì mẹ cũng không cảm thấy gì ấy.

“Nếu mẹ muốn nói điều gì thì cứ nói đi ạ.”

Tôi kiên trì đeo bám mẹ đang ngồi xem ti vi sau khi kết thúc bữa tối.

“Con cũng đã nói xin lỗi rồi mà.”

“Không phải lỗi tại Tomomi mà.”

Đôi mắt mẹ quay lại nhìn tôi, đỏ quạch. “Mẹ chỉ hơi mệt thôi.”

Mẹ lại quay sang chiếc ti vi, nhưng tôi biết mẹ chẳng xem gì cả. Mẹ đang rất suy sụp.

Thấy tôi đứng dậy, mẹ liền nói:

“Chúc ngủ ngon. Tối qua chắc con không ngủ được mấy phải không?”

“Vâng, mẹ cũng ngủ ngon nhé.”

Tôi chỉ nói đúng như vậy, rồi lảo đảo lê bước lên cầu thang.

Ba con mèo con ở chỗ hồ chèo thuyền suốt từ nãy cứ nghịch chơi cái đuôi dài của mèo mẹ. Chúng cúi thấp đầu xuống, lắc lắc móng xác định mục tiêu rồi nhào tới nhanh như pháo bông phụt. Kể cả lúc trông như đang nằm ngủ, mèo mẹ cũng dùng đưa đuôi, chơi cùng với lũ con.

Cũng có lúc chúng lao đến những thứ khác. Ví dụ như bướm bướm. Nhưng nếu là bướm bướm thì tuyệt nhiên không bắt nổi. Lại không được nữa rồi, khi chúng tôi bật cười thì lũ mèo ngậy ra nhìn về phía chúng tôi, rồi lần này chúng hướng về phía cái móc chìa khóa Tetsu đang dùng đưa, tai dựng đứng lên, đầu hạ thấp xuống. Chúng có vẻ đã quên luôn con bướm kia rồi.

“Tetsu, mau dọn dẹp đi thôi.”

Tôi đang ngồi dựa lưng vào báng ghế, đứng dậy, cũng vươn vai y như mèo. Mọi khi, giờ này tôi mới ngủ dậy. Tôi duỗi căng chân tay, rũ sạch cảm giác buồn ngủ vẫn còn sót lại trên mọi góc ngách của cơ thể.

Buổi sáng tôi tới căn hộ rất sớm, cơn sốt của bác ấy vẫn chưa giảm. Tetsu và tôi mang cơm của lũ mèo đã được chuẩn bị từ hôm qua để lên xe đạp, trước tiên là tới chỗ chiếc xe buýt, sau đấy thì tới đây. Xung quanh hồ chèo thuyền có rất nhiều người đi làm đang trên đường ra ga, nên cả chúng tôi và lũ mèo đều không thấy thoải mái. Nhưng phải thấy may là chẳng ai bắt chuyện với chúng tôi cả. Cảm giác như ai cũng đang rất bận rộn, họ vờ như không nhìn thấy gì hết thì phải.

Lúc này, tôi đã bật cười trước câu Tetsu nói khi đang nhìn lũ mèo ăn:

“Lũ mèo hơi giống ông khi ăn cơm nhỉ.”

Đúng là thế thật. Vì không biết có phải hàm răng giả của ông không tốt hay không mà lúc nào ông ăn trông cũng có vẻ khó khăn. Cũng không đến mức như mèo. Lũ mèo thì hết quay sang trái lại sang phải, miệng kêu chóp chép, và cứ nhai mãi đến sốt cả ruột.

“Chị ơi... Chị ơi!”

Tetsu thấp giọng cất tiếng gọi.

“Chờ một tí, bây giờ chị đang bận.”

Tôi bỏ đám đĩa đã thu lại vào trong chiếc giỏ xe đạp, gắt: “Gì thế?” rồi giật mình khi quay lại nhìn nó. Một con mèo đang nín lấy chỗ đầu gối chiếc quần nhung của Tetsu. Đây là con mèo con khỏe nhất đàn, chỉ có mỗi đám lông quanh mũi nó là màu đen. Chúng tôi gọi nó là Hanaguro.

“Làm sao đây? Đang đùa thì nó lao vào em.”

Tetsu khuyu chân trái đang bị con mèo bám vào giống như trong trò chơi “Daruma ngã rồi” vậy. Con mèo con như thế cũng không biết nên làm gì, cứ bám chặt vào.

Tôi khẽ tiến tới gần, ngồi xổm bên cạnh chân của Tetsu, rồi ẵm lấy con mèo nhỏ. Dưới lớp lông mềm là cơ thể gầy gò tới giật mình, đến mức tôi thấy sợ khi chạm vào. Móng vuốt nhỏ xíu nhưng sắc nhọn của nó mắc vào

dưới lớp vải, làm phát ra tiếng “pực, cực”. Khi toàn bộ móng vuốt rời ra, Hanaguro bắt đầu vùng vẫy hồng chạy thoát khỏi tay tôi.

“Đừng sợ mà.”

Tetsu lập đi lập lại với giọng nói rất nhỏ, vuốt nhẹ nhẹ lên đầu con mèo đang cụp tai xuống. Những run rẩy dưới lớp lông mềm dần dần dịu lại, chẳng mấy chốc những tiếng “gừ rừ... gừ rừ...” trong cổ họng đã truyền đến tay tôi.

“Nó nói rằng nó rất dễ chịu đấy.”

Tetsu vuốt ve con mèo con, tập trung mọi sự chú ý của cơ thể lên đầu ngón tay. Đôi tai như bị dính vào đầu của con mèo con được thả lỏng, để lộ ra phần màu hồng phía bên trong. Tetsu khẽ dùng ngón tay nắm lấy chân trước, lắc lắc như đang bắt tay.

“Xin chào.”

“Chị cũng muốn.”

Tôi bắt chước Tetsu, dùng đầu ngón tay thử bắt tay với Hanaguro. Gan bàn chân mèo có cảm giác thật lạ. Nó vừa khô, vừa mềm, lại hơi căng nữa. Không thể so sánh với thứ gì tôi đã từng chạm vào từ trước tới giờ được.

Hanaguro kêu lên từng tiếng ngắn. Cứ như đang đáp lại lời chào hỏi của chúng tôi.

“Anh là Kiriki Tetsushi.”

Nhưng Hanaguro đột nhiên bắt đầu giãy ra, chạy tuột ra khỏi tay tôi. Rồi nó chạy một mạch tới chỗ mèo mẹ ở trong bụi cây đang nhìn chúng tôi.

Chúng tôi tạm trở về nhà, tới buổi chiều, tôi lại leo lên xe đạp ra ngoài. Tôi tới năm hàng cá nằm rải rác từ khu phố mua sắm ngay gần nhà tới siêu thị ở xa. Các cửa hàng đã hẹn cho bác ấy đầu và xương cá vào thứ Sáu hằng tuần, và hôm nay là thứ Sáu.

Tôi đi theo sơ đồ bác đã vẽ, mọi người ở cửa hàng cá đều biết bác, và rất lo lắng khi nghe tin bác đang bị ốm. Tôi còn bị nói: “Ơ, bà ấy có con rồi

à?” hay “Cháu giỏi quá.” Nhưng mà, không phải tất cả mọi người đều như vậy.

“Nghe nói bà ấy cho lũ mèo hoang ăn phải không?”

Người phụ nữ ở cửa hàng cá “Uokatsu” tôi đến cuối cùng, khoanh tay hỏi tôi như vậy. Bà ta có khuôn mặt nhọn, hệt như cá nhồng.

“Cho mèo hoang ăn thì không được ạ?”

Bà mặt cá nhồng lộp cộp đôi bốt đi ngang qua tôi, đổ ào cái xô nhựa đựng đầy nước bẩn đi.

“Không phải là không được, nhưng chúng tôi lại tưởng là mèo của khách hàng nuôi. Cho mèo hoang ăn chẳng khác gì vứt đi.”

Tại sao lại không khác gì vứt đi chứ, tôi thật không hiểu nổi, đứng ngây ra như phỗng. Thế nhưng đúng lúc đó Tetsu đang xem đồ ở cửa hàng tiện lợi bên cạnh đi tới.

“Cháu cảm ơn bác đã cho cá.”

Tetsu chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện gì, mỉm cười nói vậy, làm bà mặt cá nhồng đỏ đảo tròn mắt.

“Lũ mèo thật sự rất thích ăn cá đấy ạ. Cháu thì lại không thích ăn lắm. Mặc dù vị cá thu khô cũng khá là ngon.”

Bà mặt cá nhồng lắc đầu, rồi tiến vào trong cửa hàng, mang ra một túi đựng xương và đầu cá. Sau đó bà còn đưa thêm một cái túi nữa cho Tetsu. Bên trong có hai con cá thu khô. “Oa,” Tetsu thốt lên. “Cháu cảm ơn ạ. Cháu sẽ đặt tên cho hai con cá này.” Bà ta lại đảo tròn mắt lần nữa.

“Không cần đặt tên. Cháu cùng ăn với chị gái nhé. Không ăn cá là không tốt đâu.”

Về tới căn hộ chung cư, tôi rửa chỗ đầu cá đầy máu dưới vòi nước, rồi bắt đầu nấu lên.

“Chị! Giỏi quá, sờ được vào cả cá.”

Tetsu nhìn đầy vẻ bất ngờ. Đến cả tôi cũng bất ngờ nữa là.

Bữa cơm ngày hôm nay chỉ toàn là đầu cá tươi. Tụi mèo có vẻ khoái hơn là rau ninh với cá khô. Gừ rừ gừ rừ... chúng vừa ăn vừa kêu lên trong cổ họng.

“Đến lúc nào đó, đến lúc nào đó nhé, em lại muốn ngủ ở đây.”

Vừa búng tay lên thành xe buýt theo nhịp điệu vừa nói như vậy xong, Tetsu quay lại nhìn tôi.

“Nếu mẹ mà không đồng ý, em định sẽ bảo mẹ tới ngủ cùng luôn.”

Chiếc xe nhuộm ánh tà dương trông như được sơn lại thành màu da cam. Tetsu cũng đang được nhuộm màu. Được đấy, tôi định đáp lại nó thế, nhưng đằng sau bỗng có tiếng nói:

“Cậu đang làm gì thế?”

Tôi quay lại, là Kinko học cùng lớp. Cái tên Kinko, hẳn nhiên chỉ là biệt hiệu. Tên thật của nó là “Kaneko”, nhưng chẳng ai gọi nó là Kaneko-kun. Ai mà trêu là “Kinko cái cu”, nó sẽ khóc tu tu dù là con trai. Thằng Kinko đó tò mò đảo qua đảo lại đôi mắt ti hí, nhìn từ cái xe đạp chở xô thức ăn, xe buýt, rồi đến cả cái chậu đựng thức ăn của lũ mèo.

“Này, cậu làm gì ở một nơi như thế này thế?”

Kinko xuống bờ kè, tiến gần về phía này.

Chẳng có gì... Tôi định nói vậy, thì con chó trắng lông xù trong tay Kinko bỗng sủa “gâu, gâu”. Kinko thả con chó xuống, tháo cái dây da màu đỏ có móc kim loại màu vàng ra. Con chó dường như chẳng có can đảm chạy lên núi đồi cũ, chỉ biết chạy quanh quẩn một chỗ kêu đầy vẻ lo lắng. Lũ mèo đang giữa bữa ăn tán loạn chạy biến đi. Tetsu cũng hét lên “A!” hai tay bưng lấy đồ đựng thức ăn, chạy về phía cái tủ lạnh đồ.

“Nó là em trai cậu đấy à?”

“Ừ...”

Kinko nhìn cái xô vẻ không mấy thiện cảm, rồi lại hỏi:

“Này, cậu đang làm gì thế hả?”

Kinko lúc nào cũng thế. Nó cứ mò mẫm chỗ nọ chỗ kia, mách lẻo và gieo rắc tin đồn.

Phiền phức rồi, có cách nào đuổi nó đi không nhỉ... Vừa mới nghĩ thế thì con mèo mướp với đôi mắt đầy ghen tiến tới dụi đám lông thô ráp lên chân tôi.

“Eo, con mèo bẩn quá.”

Kinko lùi lại về phía sau, nhìn tôi với vẻ mặt kỳ cục.

“Cậu không thấy kinh à?”

Vẻ mặt nó như đang cố nhịn cười.

“Tớ không.”

Tôi làu bàu. Đúng là con mèo này bần thật.

Kinko “hửm?” một tiếng đầy nghi ngờ, con mèo mướp to lớn ấy liền đáp lại “ngoao”, làm Kinko lùi lại nửa bước.

“Ở đây nhiều mèo hoang quá nhỉ?”

“Có vẻ như thế đấy.”

Biết rồi thì mau mau xích con chó ngu ngốc đó lại đi.

“Lần đầu tiên tớ tới chỗ này đấy.”

Kinko dẩu môi, nhúu mày cứ như đang suy nghĩ lung lăm.

“Để như thế này, vì có người cho chúng ăn nên không được đâu. Mẹ tớ đã nói thế đấy.”

“Như thế này? Ý cậu là tụi mèo á?”

“Ừ.”

“Kinko cái cu. Cậu có bị ngốc không thế.”

Kinko sững ra một lúc, sau đấy dần dần ánh mắt nó trở nên dò hỏi.

“Có những người tới đây để vớt mèo đấy. Chính những người đó mới là không được chứ.”

Nhưng, Kinko điệu bộ dựng cổ chiếc áo phong trắng phau lên.

“Vì nghĩ sẽ có người cho ăn, nên mới có người vớt ở đây đấy.”

Trong một thoáng, tôi tưởng mình đã nghe nhầm. Vì có thức ăn, nên mới có người vớt đi ư?

“Mẹ tớ đã nói như vậy đấy. Lũ mèo tập trung lại vì có đồ ăn cho chúng còn gì. Mà lũ mèo đã tập trung lại như thế, thì mọi người lại nghĩ, vậy là vớt ở đó cũng được.”

“Kinko cái cu!”

“Đừng có gọi tớ như vậy.”

“KIN! KO! CÁI! CU!”

Tôi mở to miệng, phát âm rõ ràng từng chữ một.

“Vậy là cậu cũng sẽ vớt mèo ở nơi có thức ăn đúng không?”

“Tớ không làm cái việc đó. Bố tớ rất ghét mèo nên nhà tớ không nuôi.”

Kinko lắc quây quây cái đầu cạo trọc như nhà sư. Thằng nhóc này, thật sự nó đang nghĩ cái gì vậy chứ. Không cần nhìn gương tôi cũng biết mắt mình đang vắn lên.

Kinko chạm mắt tôi, liền luống cuống nhìn xung quanh, rồi nó gọi con chó kia lại bằng cái giọng hờ hững: “Lu lu!”

“Chào nhé...”

Nó ẵm con chó trắng lên, lùi lại, bắt đầu từ tốn leo lên bờ kè.

“Chờ đã. Vậy cậu định nói là để chúng chết đói à? Hay là sẽ mang khí độc tới?”

“Tớ không hiểu gì hết, không biết gì hết đâu,” giọng Kinko bỗng nghe như sắp khóc. “Nhưng mà, mẹ tớ bảo mấy con mèo ở đây cắn lắm. Đụng vào nó sẽ bị bệnh...”

Dưới chân tôi, con mèo mướp to lớn vẫn đang càn mẫn liếm lông nó. Tôi cúi xuống ẵm nó lên. Tôi xách hai bên nách nó, cơ thể con mèo bị kéo dài ra đến không tin nổi.

“Ồi...!”

Kinko trợn mắt, nét mặt nhăn nhó sợ hãi.

“Khoan đã nào! Cậu cứ thử sờ nó xem có thực là sẽ bị bệnh không đi!”

Tôi để con mèo người dài ngoẵng lên đầu, đi thẳng về phía bờ kè.

“Không muốn!”

Kinko chuẩn bị chạy trốn, con chó trong tay nó bị kích động sủa lên gâu gâu.

Trên bờ kè chỉ còn lại một chấm đen như hạt đậu, Kinko vẫn đang chạy thực mạng. Con mèo bắt đầu điên cuồng đập chân, tụt từ tay tôi xuống đất. Nó chớp chớp mắt một hồi rồi lườm tôi sắc lẹm.

“Xin lỗi, xin lỗi mà.”

Con mèo mướp lắc người, làm bộ lông xù tung lên. Khi bộ lông đã trở về nguyên dạng ban đầu, nó lại liếm bàn chân trước như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Mày nặng quá thể đấy. Thêm lần nữa nhé.”

Tôi vừa dứt lời, con mèo đó liền cong lưng lại như con rắn, lả lướt chuồn đi mất.

Tetsu suốt từ này tới giờ vẫn chẳng xem được gì.

“Nếu em không xem thì đưa chị.”

“Không cần.” Tetsu quay lưng về phía tôi đang vươn tay ra, kêu lên âm ỉ.

“Ba mươi bảy độ hai.”

Cuối cùng thì nó cũng đọc to lên được cái đó. Tetsu thở phào một cái: “Hạ sốt rồi.”

Như thế được đọc số cân, bác ngưỡng ngừng gật đầu. Bác bị sốt tới hôm nay đã là ngày thứ tư rồi. Vừa vậy chiếc cặp sốt, tôi vừa nghĩ, nghĩa là từ hôm ngủ trong chiếc xe buýt đó tới giờ cũng chưa đến một tuần. Vậy mà cảm giác như việc đã xảy ra lâu lắm rồi.

“Thật sự cảm ơn các cháu.”

Bác cúi đầu rất thấp cảm ơn. Sau đó bác bỗng đập hai tay vào nhau đánh “bang” một tiếng to, rồi xoa mạnh lên da mặt khô ráp, trắng nhợt vì cơn sốt. “Chà, bác thấy khỏe rồi!”

Nhưng lúc đứng lên đi vệ sinh, bác vẫn còn lảo đảo như người say rượu.

Buổi trưa, tôi ở chỗ bác làm món mì udon trứng. Tôi chỉ đập trứng vào mì udon ăn liền (một chút vỏ trứng cũng bị rơi vào cùng), hành tôi cắt hơi quá to nên ăn có cay một chút. Nhưng ba người ngồi ăn như thế này trong căn phòng tràn ngập ánh nắng mặt trời, lại là món ăn mình tự tay chế biến, nên tôi có cảm giác thật dễ chịu. Tôi có thể nấu được cả thức ăn cho mèo lẫn mì udon. Tôi cảm thấy chỉ với điều này thôi là đi bất cứ đâu trên khắp thế giới cũng có thể sống được vậy.

“Bác ơi, mèo cũng biết hắt xì hơi đấy. Nó cũng biết ngáp và ho nữa.” - Tetsu húp nước mì tới giọt cuối cùng rồi nói. - “Mỗi con mèo có tiếng kêu cũng khác nhau nữa. Có con kêu ‘meo... meo’ này, có con đòi ăn cơm kêu ‘eo... eo’.”

“Bác biết, bác biết.” - Giọng bác bỗng sôi nổi hẳn lên. - “Con kêu ‘eo’ có phải là con mèo mướp màu nâu không?”

“Đúng rồi! Con mèo đó kêu ‘eo, eo’ rất to từ xa rồi tiến lại gần, nhưng không chịu ăn cơm ngay đâu mà còn mài móng sồn sột gần đó trước đã.

Trong lúc nó làm thế, mấy con mèo khác đã bắt đầu ăn mất rồi.” - Tetsu lấy tay áo len lau nước mũi. - “Sao cháu cứ ăn mì udon là lại chảy nước mũi vậy nhỉ? Cháu phải đọc sách tìm hiểu mới được.”

“Liệu có phải nó quá phấn khích vì được ăn thành ra hơi căng thẳng không. Cháu cho rằng vì thế nên nó mới mài móng sồn sột.”

Thấy tôi nói thế, gương mặt bác trở nên trầm ngâm. “Đúng rồi. Có trường hợp vui quá thành ra lo lắng. Đây gọi là bị kích động nhỉ. Bác đã quên mất cảm giác ấy rồi.”

Đôi mắt nhỏ của bác như chìm sâu trong khuôn mặt vuông chữ điền, nhìn ra phía xa.

Tetsu và tôi quay sang nhìn nhau.

“Chị à, cái cặp nhiệt độ có bị hỏng không nhỉ?” - Tetsu nói thầm. - “Bác ấy hình như vẫn còn sốt cao.”

Này.

Nghe tiếng gọi tôi liền quay lại, Hanaguro đang đứng ngoài tiền sảnh. Nó mặc một chiếc quần soóc màu xanh, đang đứng thẳng lên bằng hai chân sau. “Này, Tomomi, xin chào.”

Nó nói được ư? Một con mèo? Hanaguro khịt khịt cái mũi mọc một xú lông đen.

“Đừng nhìn em chăm chăm như thế chứ, làm em ngứa ngáy lắm. Em vào có được không?”

“Xin mời,” tôi vội vàng nói.

“Hừm, sạch sẽ quá nhỉ.” Hanaguro đứng trên sàn đá hoa ở bếp, mắt nhìn xung quanh. Đám lông trước bộ ngực đang ưỡn ra của nó, mọc hơi dài hơn một chút so với các chỗ khác, hướng lên trên như mọi khi.

“Chị Tomomi.”

“Ừ.”

“Chị Tomomi thích chỗ này phải không?”

“Ừm, thích.”

“Chị sẽ không về nhà nữa phải không?”

Hả? Tôi choàng mở mắt. Tôi đang ngồi trên cái ghế ở bếp, trán áp vào tủ lạnh để trông nồi nước sôi mà ngủ quên mất.

Bếp nghi ngút đầy hơi nước. Không hiểu Tetsu đi đâu mất rồi. Tôi tắt bếp ga, quay lại thì thấy bác ấy đang ngủ quay lưng lại phía tôi. Người bác cuộn tròn lại, mái tóc xoăn tít vùi trong lồng ngực. Sao mà giống tướng ngủ của Tetsu quá.

Sau đây bác sốt cao hơn. Vậy là chiều tối nay bác không thể ra ngoài được rồi, tôi vừa nghĩ vừa nhìn quanh căn hộ. Tôi thích nơi này. Lúc nào cũng được dọn dẹp sạch sẽ, tràn ngập ánh nắng, là một căn hộ dễ chịu được chăm sóc cẩn thận. Bếp và nồi đun được đánh sáng bóng, vỏ đệm được giặt là thường xuyên. Tủ lạnh được sắp xếp gọn gàng. Bánh xà phòng trắng được để trên bồn rửa mặt. Tôi có cảm giác, nếu ở đây, sẽ chẳng có điều gì xấu xảy ra cả. Cũng không thấy thiếu bất cứ thứ gì. Có bác ấy, cùng với Tetsu, lũ mèo, và tôi. Chỉ cần thế thôi là có cả thế giới.

Nhưng sao tôi lại mơ giấc mơ đó vậy nhỉ. Tất nhiên là ngày nào tôi cũng về nhà. Vậy mà khi nghe câu nói “Chị sẽ không về nhà nữa phải không?” tôi lại giật mình. Giống như vừa bị hỏi điều mình không muốn bị hỏi vậy.

Tôi bước đi khẽ khàng không phát ra tiếng động, tới trước khung ảnh nhỏ đặt trên tủ. Bức ảnh một cậu bé đang mặc chiếc quần soóc màu xanh, lớn hơn Tetsu một vài tuổi. Đây là khu vườn nhà ai thế nhỉ? Khu vườn có cây mơ trần châu rất lớn, đang kỳ ra hoa. Cậu bé đó nheo mắt như bị chói, ngược lên nhìn mái che chỗ góc vườn. Tôi ban đầu chỉ nghĩ cậu bé đang nhìn hướng lên trên vậy thôi. Nhưng nhìn kỹ hơn, tôi thấy ở đó có một con mèo, nó đang kêu như thể muốn bắt chuyện với cậu bé vậy.

Bác trở mình khiến tôi đành rời mắt khỏi tấm ảnh. Cậu bé đó là ai nhỉ? Nói thật thì, trước kia tôi cũng đã thấy tấm ảnh này rồi nhưng vẫn vờ như không thấy nó. May là Tetsu quá thấp không để ý tới bức ảnh, tôi cũng không nói với nó.

Tôi không hề biết gì về bác cả. Tại sao bác lại cho lũ mèo ăn? Bác không có gia đình sao? Những việc đó tôi đều không biết gì. Điều mà tôi biết về bác chỉ là bác thích ăn táo, và ghét sữa. Tên của bác là Sasaki Norie. Vì tôi

đã xem thông báo tiền nước. Trên cánh cửa căn hộ chỉ ghi số 201, cũng không có treo biển tên. Còn một điều nữa. Thịnh thoảng khi ngủ bác hay nói mê: “Yocchan, xin lỗi nhé.”

Khi nghe câu đó, tôi trở nên bồn chồn. Tôi thích bác, nhưng thật ra, có lẽ tôi không muốn biết về bác. Tôi muốn bác chỉ là người phụ nữ cho mèo ăn mà tôi và Tetsu biết, đâu đó trong trái tim, tôi mong mọi điều đó. Nhưng, tôi có cảm giác như thế thật chẳng quá thuận tiện sao.

Tôi quay lại nhìn cậu bé trong bức ảnh lần nữa. Hãy cho tôi ở đây lúc này. Mẹ tôi vẫn đang suy sụp, bố thì không trở về nhà. Hơn nữa bác vẫn còn đang sốt. Vậy mà cậu bé ấy chỉ nhìn con mèo và cười mà thôi.

Chương 6

“Mình tới không báo trước thế này có sao không?”

“Bố đã mười ngày không về rồi đấy. Nhờ bố chết vì đói thì sao?”

Ngày hôm sau, người nói muốn tới căn hộ của bố chính là tôi. Nếu bố không về, thì tôi tới gặp bố cũng được. Không chỉ chờ đợi như thế, phải báo bố về nhà. Tại sao tới giờ tôi mới nhận ra được điều này thế nhỉ?

“Bị làm phiền lúc làm việc, bố sẽ cáu đấy.”

“Không sao đâu.”

Tôi cầm mảnh giấy có ghi địa chỉ trên tay, rẽ vào góc có mấy chiếc xe ô tô cũ cần bán đang đỗ, theo đúng chỉ dẫn nghe được ở bất cảnh sát lúc nãy. Những chiếc xe có dán giá bán ở mặt kính trước, lặng thinh, hờ hững nhìn chúng tôi đi ngang qua. Cách nhà có năm ga tàu mà tôi có cảm giác như mình đã tới một nơi khá xa.

“A! Kia rồi!”

Hướng tay Tetsu chỉ là một khu nhà tập thể cũ hai tầng nằm ở phía bên kia ruộng bắp cải. Ở đó có treo một tấm bảng với hàng chữ như được viết bằng bút lông “Himawari Sou”. Thảo nào chú cảnh sát ban nãy mới nói rằng dễ tìm lắm. Nó nằm kẹp giữa khu nhà chung cư mới xây, bức tường vôi màu vàng rất nổi bật.

Khi tới gần, chúng tôi thất vọng khi thấy khu nhà trông còn cũ nát hơn khi nhìn từ xa. Tôi tháo giày để trên tấm gỗ trước tiền sảnh. Hai bên hành lang mỗi bên có ba phòng. Cuối hành lang, cạnh cầu thang là nhà vệ sinh chung và bếp ga. Một người đàn ông mặc quần thể thao đang nấu ăn, quay lưng về phía này. Cặp quần hơi trễ, thấy được cả chiếc quần lót kẻ ca rô ở bên trong. Mùi thức ăn xào dầu bay khắp cả khu nhà.

“Có việc gì thế?”

Chiếc quần thể thao đó quay lại. Mũi người đàn ông có một miếng gạc dày, dán cả băng dán. Vì Tetsu cứ nhìn miếng băng dán đó chăm chăm nên tôi hấp tấp hỏi: “Ở đây có nhà Kiriki không ạ?”

“Kiriki?” Ông ta tắt bếp, tiếng xèo xèo trên chảo dần biến mất như quả bóng xì hơi. Một tay kéo cạp quần bị trễ, ông ta hất hàm chỉ: “Không phải là đằng kia à? Là giảng viên đại học phải không? Ông ta đeo kính nữa.”

Đúng là bố tôi có đeo kính thật, nhưng đâu phải là giảng viên đại học.

“Tóc có hơi thế này này...”

Ông ta đưa một tay lên đầu, làm điệu bộ như đám mây bồng lên. Tôi hiểu ý ông ấy muốn nói rằng đó là kiểu tóc bù xù.

“Cháu nghĩ đúng rồi đấy ạ. Nhưng ông ấy không phải là giảng viên đại học...”

Hừm, người đàn ông cầm cái chảo tiến gần hơn về phía chúng tôi. Trong chảo là xúc xích.

“Ông ấy làm nghề biên dịch ạ. Dịch từ tiếng Đức sang tiếng Nhật.”

“Vậy thì, chắc là phòng đó rồi.”

Người đàn ông chỉ tay vào cái cửa trượt ngay bên trái tôi, rồi loẹt quẹt lê đôi dép xỏ ngón đi lên cầu thang. “Có lẽ ông ấy vẫn ngủ. Có vẻ như đêm nào ông ta cũng thức.”

Tôi khẽ thử trượt cánh cửa gỗ, cửa không hề khóa. Mở hé cửa ra, dòm vào bên trong, tôi thấy một phần của bộ váy trên chiếc chiếu tatami mờ tối. Tôi vội vàng đóng cửa lại, nhưng cố không phát ra tiếng động.

“Hình như không phải ở đây.”

“Ở đây mà.”

Tetsu định mở cửa ra. Tôi phải chặn tay nó lại.

“Không phải đây mà.”

“Sao lại thế?”

Sao lại thế? Vì, tại sao trong phòng của bố lại có quần áo của phụ nữ chứ? Trước mắt tôi mọi thứ dường như tối sầm lại. Ôi, nếu mẹ biết được chuyện này thì sẽ thế nào đây. Mọi chuyện sẽ kết thúc mất. Bố và mẹ sẽ ly hôn, tôi và Tetsu sẽ thành trẻ mồ côi...

“Nhưng mà, mẹ ở đó mà.”

“Hả?”

Nằm cạnh tấm ván gỗ ngoài tiền sảnh là một tủ đựng giày đầy bùn đất, Tetsu đang chỉ vào đó. Đôi giày cao gót màu be. Đúng thật, là giày của mẹ.

Tôi lại nhẹ nhàng kéo cánh cửa ra thêm một lần nữa, rồi tiến vào bên trong. Mẹ đang ngủ, hai cánh tay kẹp vào giữa đầu gối, thở đều đều. Trên tấm chiếu tatami bạc màu, vạt váy của mẹ trải rộng ra.

Tetsu phập phồng cái lỗ mũi. “Hôi quá!” nó kêu lên khe khẽ. “Mẹ xịt nước hoa.”

Có phải mẹ hay tới đây lắm không? Gần cửa sổ có một chiếc bàn thấp, xung quanh chất đầy sách. Dưới chân bồn rửa bên cạnh lối vào là chiếc đệm đã được gấp đôi. Quần áo gấp cẩn thận, để trên một chiếc đệm ngồi duy nhất. Tôi nhìn mẹ thêm một lần nữa.

Mẹ mặc một chiếc váy liền mỏng màu vàng. Chiếc váy bố tôi chọn mua về cho mẹ từ lâu rồi. Bà chỉ mặc khi cả nhà ra ngoài ăn tối hoặc có dịp nào đặc biệt. Mái tóc lúc nào cũng buộc túm, hôm nay lại được uốn sấy tỉ mỉ.

Tôi lấy tấm chăn kẹp giữa tấm đệm đã được gấp lại ra, đắp lên người mẹ. Bà cuộn mình trong chăn vẽ khoan khoái. Cứ tưởng mẹ sẽ tỉnh giấc, nhưng tiếng thở đều đều vẫn tiếp tục.

Tôi vừa bước ra ngoài, Tetsu từ nãy tới giờ vẫn im lặng bỗng lớn tiếng: “Sao vậy ạ? Chị, mình về luôn sao?”

“Ngày hôm nay để mẹ ở với bố đi.” Mẹ ấy mà, nếu có ý định cãi nhau, thì chắc chắn đã không ăn mặc chải chuốt, mang quần áo đã giặt đến đâu.

“Bố đi đâu rồi nhỉ. Nếu nhìn thấy mẹ, chắc là ngạc nhiên lắm.” Tetsu quay lại nhìn khu nhà, vờ dùng ngón tay làm súng bắn vào cánh cửa sổ đang đóng.

“Bố sẽ về sớm thôi. Chắc chắn là vậy.”

Nếu không, bố sẽ bị án tử hình luôn.

“À, giá mà chị được sinh ra là con trai.”

“Sao lại thế ạ?” Tetsu nhặt thứ gì đó bị rơi, vừa đi vừa cọ nó lên tấm biển quảng cáo của hiệu thuốc đặt giữa ruộng bắp cải với đường cái, rồi tiếp tục bước.

“Vì là con trai thoải mái hơn.”

“Sao lại thế?”

“Đừng có hỏi sao lại thế, sao lại thế nữa.”

Đi thôi, tôi bắt đầu tăng tốc.

Tetsu bước đi trên vạch trắng nổi rõ trên con đường mờ tối, như đang đi qua cầu thăng bằng. Chúng tôi xuống tàu, thẳng hướng về phía nhà bác ấy. Sáng nay, dù bước đi vẫn còn loạng choạng, nhưng bác vẫn đi cho lũ mèo ăn. Nếu bây giờ chúng tôi tới đó, vẫn có thể giúp được bác.

“Hồi xưa, xưa lắm rồi, có một tên siêu trộm. Hắn chỉ cầm một chiếc gậy, chạy trong bóng tối đen đặc. Hắn vung gậy ra, dù không thể nhìn thấy gì vẫn chạy được hết tốc lực.”

Tetsu làm mặt nghiêm túc như thể vừa bị phán quyết sẽ phải chết nếu trượt ra khỏi vạch trắng đó. Bóng tối đen đặc là như thế nào nhỉ?

“Nếu có một cây gậy, dù không nhìn thấy gì vẫn có thể chạy nhanh được thì tuyệt thật đấy nhỉ?”

Phải rồi, tôi cũng muốn có một cây gậy như thế. Nhưng làm thế nào để có được nó đây. Tôi bây giờ vẫn hoàn toàn không rõ.

Chân Tetsu bỗng dừng khựng lại. Vì đôi giày da tiến đến từ hướng ngược lại cũng đang đi trên cùng vạch. Đôi giày đó dừng lại một chút, sau đó tiếp tục đi đến sát cạnh Tetsu, mới khẽ tránh sang rồi lại giẫm lên vạch sơn đi tiếp.

“Chị à, chị sao vậy?”

Tôi đứng như đóng băng tại chỗ ở đó. Là hắn. Hôm nay hắn mặc chiếc áo như áo mưa, nhưng không thể nào nhầm được. Chính là gã mặc bộ đồ công nhân màu xám với đôi mắt sáng rực hôm đó.

“Chị? Sao thế?” - Tetsu quay lại chỗ tôi.

“Không có gì cả.”

Tôi cứ vậy mà đi tiếp, quay đầu lại đã chẳng còn ai cả. Giống hết ngày hôm đó. Quay đầu lại, hắn đã biến mất rồi. Sau đấy, mưa bắt đầu rơi...

“Người đó.” - Tetsu cũng quay lại, nghiêng nghiêng đầu. - “Mình có gặp rồi nhỉ?”

Tôi giật mình, nhìn thẳng vào mặt Tetsu.

“Chị nhỉ, mình gặp rồi nhỉ?”

“Ở đâu cơ,” cố lắm tôi mới thốt ra được.

“Hôm trời mưa ấy.” - Tetsu đi giật lùi. - “Hắn có rất nhiều tóc bạc nhĩ, em có nhìn thấy nên vẫn nhớ.”

“Em đâu có nhìn thấy.”

Giọng tôi hơi khàn. Tetsu lơ đãng, không nhận ra.

“Em có thấy mà. Đúng là em...”

“Em không thấy!” - Tôi đột nhiên hét lên. - “Vì, gã ta đã chạm vào người chị!”

Con người nhạt màu của Tetsu đang bồng bênh giữa khoảng không sẫm lại khi nhìn tôi. Giây tiếp theo, Tetsu vùng chạy. Tôi lúc đầu không hiểu chuyện gì, nhưng khi hiểu ra, tôi liền đuổi theo sau nó.

“Không được!”

Tôi ôm chặt, ngăn nó lại từ đằng sau.

“Bỏ em ra! Bỏ em ra mà!”

“Không được, em không được đi!”

Nếu đi, Tetsu sẽ bị giết mất. Tên đó, chắc chắn sẽ băm Tetsu ra từng mảnh còn nhanh hơn cả khi sờ vào ngực tôi. Vì vừa rồi chỉ nhìn hắn thôi mà tất cả mọi thứ trước mắt tôi đều biến thành màu xám, giống như hắn là một pháp sư với nụ cười nửa miệng, vung chiếc áo choàng rộng màu đen lên.

“Chị...” - Tetsu nín thở. - “Chị nghĩ đằng nào cũng không làm được gì. Chị nghĩ em sẽ bị hắn đánh.”

Tetsu lườm tôi như thể lỗi không phải tại gã đó mà là tại tôi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy Tetsu tức giận thế này.

Cánh tay bờm xồm lông với móng vuốt sáng lóa, con mèo chết, đôi mắt sưng húp vì khóc của mẹ, trận mưa to xối xả, khuôn mặt trắng nõn của Tetsu, bức tường cao sừng sững,... những hình ảnh lần lượt hiện lên trước mắt tôi giống như chiếc đèn nhấp nháy. Tôi đã phá hỏng tất cả những hình ảnh đó. Mỗi khi tôi di chuyển, mỗi khi tôi gào thét lên, những thứ tôi nhìn thấy hoặc bị xé rách, hoặc bị nghiền thành từng mảnh nhỏ, hoặc bị thiêu

rụi. Tôi phá hỏng bờ tường, phá hỏng cây cầu, nhà cửa, đường phố. Cảm giác vô cùng dễ chịu. Mỗi lần giẫm đạp lên con người, tôi lại muốn phá lên cười lớn. Nào, tôi sẽ cười cho mà xem! Tôi ngứa ngáy như sắp hắt hơi vậy.

Chị à...

Sự ngứa ngáy, bỗng mở ra một lỗ hổng.

Chị ơi...

Khuôn mặt trắng nõn của Tetsu đang ngó vào tôi.

“Chị không sao chứ? Chị nghiêng răng kèn kẹt luôn ấy.”

Người tôi cứng ngắc lại. Trong đầu vẫn còn vang vọng tiếng ồn ào. Vừa thở hắt ra, tôi đã thấy trán bắt đầu đau nhức. Tôi cảm thấy khó chịu vì vẫn là giấc mơ quen thuộc đó nhưng tôi lại chưa từng cảm thấy dễ chịu đến thế bao giờ...

“Lũ mèo ở chỗ xe buýt lạ lắm.” - Tetsu nói lúng búng.

“Lạ á?”

“Chúng cứ rưng lông ấy.”

“Là chuyện đó à?”

Giờ mà còn lo chuyện đó. Lũ mèo ở chỗ đó lông thì rưng, mắt thì đầy ghèn, vốn toàn những con mèo xơ xác rồi.

“Sáng nay em đã nói với bác ấy rồi. Em rất lo ấy, nên trên đường về em đã ghé qua xem thử...”

Trên đường về, nghe thế tôi mới nhớ ra. Từ hôm nay Tetsu bắt đầu phải tới trường rồi.

Hôm qua, sau chuyện đó tôi cùng Tetsu tới căn hộ của bác, nhưng tôi không gặp bác mà đi về một mình. Vừa bước vào căn phòng của mình, bộ đồng phục trung học cơ sở đã đập vào mắt tôi. Hẳn là mẹ đã đi lấy nó về cho tôi. Tôi treo nó vào tủ quần áo, rồi trèo lên giường, cứ như thế không ăn cả cơm tối. Sáng nay lúc Tetsu đi học, tôi đã vờ ngủ.

Nào, không nhắc tới cơn đau đầu không đúng lúc nữa, ngồi dậy mặc thử bộ đồng phục thôi. Hình như có cả tất mới nữa. Ngày mai là ngày khai

giảng rồi. Tôi đã tỏ ra bướng bỉnh, nhưng thật sự tôi hiểu rất rõ. Chắc chắn, tôi rồi cũng sẽ phải lên trung học, rồi cũng sẽ thành người lớn, rồi cũng sẽ...

Nhưng không hiểu tại sao... Tôi có dự cảm kỳ lạ. Là tôi sẽ không tới lễ khai giảng ngày mai.

“Đấy cả bác ấy cũng nói thế.”

Giọng Tetsu đứt đoạn khiến tôi bừng tỉnh.

“Bác ấy nói gì cơ?”

“Thì, bác ấy bảo bỗng dừng lại tệ hơn. Chiều hôm qua Hanaguro có xuất hiện.”

Nói đến mới nhớ, Hanaguro cũng có lúc không tới ăn cơm.

“Mặt nó một nửa bị khô nám. Trông nó ăn cũng uể oải.” - Tetsu hơi trầm xuống.

“Nó không ăn cơm à?”

Tetsu gật đầu.

Tôi định bảo nó đưa chúng đi bệnh viện, nhưng chợt nhận ra đó là điều không thể. Lũ mèo đông như vậy, và kể cả có đưa chúng tới bệnh viện, tôi không nghĩ là chúng sẽ tỏ ra ngoan ngoãn trước mặt bác sĩ.

Như hiểu được suy nghĩ của tôi, Tetsu trèo xuống khỏi thang giường.

“Em đã tới tiệm thú cảnh mua thuốc về rồi.”

Nó lấy một lọ màu nâu từ trong túi giấy để trên bàn, cầm theo cùng một quyển sách có tựa *110 căn bệnh của mèo* rồi trèo lại lên cầu thang. Một tờ giấy kẹp trong sách, mở trang đó ra là một dãy loạt ảnh mèo bị mắc bệnh ngoài da.

“Hòa cùng với nước, rồi vẩy lên người mèo. Không được sờ tay trực tiếp vào thuốc. Ông chủ cửa hàng dặn vậy đấy.”

“Cứ như là thuốc độc ấy.”

Bên trong lọ thuốc nắp xanh là một thứ dung dịch loãng có màu đen.

“Không sao đâu. Em cũng xin ông được một chiếc bình tưới rồi.”

“Em định phun thuốc bằng bình tưới?”

Phải, Tetsu gật đầu. “Bình tưới của ông bị rò nên ông đã hàn lại cho em nữa đấy.”

“Thế á?”

“Tuyệt phải không? Chỉ cần hỏi ông, cái gì cũng có.”

Tetsu gấp quyển sách lại, cẩn thận cho lọ thuốc vào trong túi quần dài.

“Bây giờ em sẽ mang thuốc tới chỗ cái xe buýt. Em tưởng chị cũng đi cùng được... nhưng có vẻ là không được rồi.”

“Xin lỗi nhé.”

“Em mang túi chườm lạnh cho chị nhé.”

“Không, không cần đâu.”

Trước khi ra khỏi phòng, Tetsu quay đầu nói hẹn gặp lại. Tôi vẫy tay, nhưng không thể nhìn thẳng vào khuôn mặt Tetsu.

Tetsu đã định đuổi theo người đàn ông đó. Vì tôi. Vậy mà, quả nhiên là hôm nay tôi sợ phải đi ra ngoài. Tôi không nói dối chuyện đau đầu. Kể cả đầu tôi có không đau đi nữa, chắc chắn cũng vẫn như vậy thôi.

Tôi giữ lấy trán bằng lòng bàn tay lạnh, tuột xuống giường. Tôi nhìn xuống từ cửa sổ thấy Tetsu đã ra tới đường rồi. Nó đi đôi bốt cao cổ, một tay cầm lọ thuốc và găng tay cao su, một tay xách theo cái bình tưới đựng đầy nước, bước đi lảo đảo loạng choạng trong gió. Cũng chẳng có chỗ nào để lấy nước. Với kiểu đi như vậy, tới được chỗ xe buýt chắc cũng mất tới ba mươi phút.

Tôi xoay người lại, cánh cửa ban nãy Tetsu vừa đi ra vẫn đang mở một nửa. Cửa sổ hành lang bên ngoài cánh cửa cũng đang được mở ra chừng mười phân, từ đó có thể nghe được tiếng kéo của ông già nhà hàng xóm đang cắt tỉa cây.

Một lần nữa, tôi gạt chiếc rèm đăng ten đã cũ sờn, áp trán lên tấm kính cửa sổ man mát. Vừa đúng lúc Tetsu dừng lại. Nó đặt chiếc bình tưới bằng kẽm chắc chắn xuống mặt đường, đổi tay với bên cầm thuốc, rồi lại bước tiếp. Bị sức nặng của chiếc bình tưới kéo xuống, người nó như sắp ngã dúi dúi về đằng trước. Rồi sau khi rẽ, nó biến mất về phía bên kia cây chi mộc tề.

Đúng lúc không thấy lưng của Tetsu nữa, tôi có cảm giác như ở đâu đó có một chiếc đồng hồ lớn không thể thấy, và kim giây của nó đang chuyển động tích tắc tích tắc. Tôi không thể quay trở lại giường. Thật ra, tôi đã biết câu trả lời rồi. Bây giờ việc quan trọng là lũ mèo bị bệnh. Cứ giam mình trong phòng thế này, sẽ chẳng thể thấy thoải mái lần an toàn.

“Tetsu, chờ chị.”

Tôi lẩm bẩm khe khẽ, bắt đầu thay quần áo. Không đi không được. Hôm nay dù có thế nào đi nữa, tôi cũng phải đi.

“Cháu ra ngoài à?”

Tôi đang ngồi xổm ngoài hành lang, bỗng có tiếng ông hỏi từ đằng sau.

“Này, Tomomi.”

“Dạ.”

Vừa đi xuống cầu thang, mọi thứ trước mắt bỗng chuyển sang màu vàng. Đầu tôi đau nhức.

“Sao thế? Sắc mặt cháu trông tệ quá đấy.”

Đúng vào lúc tôi nghĩ quả nhiên là không được rồi.

“Bà ạ?” - Tôi kinh ngạc quay lại.

Ông với vẻ mặt kinh ngạc đang nhìn tôi. Trong tay ông là cái quạt giấy màu xanh đang mở một nửa. Là quạt của bà.

“Có mùi của bà...”

“Vậy sao?” - Ông nói, đưa chiếc quạt lên gần mũi. - “Ừ, đúng thật này. Tomomi thính mũi quá.”

“Ông tìm thấy ở kho chứa đồ ạ?”

Ông gật đầu, gập xoẹt chiếc quạt lại. “Cho cháu đấy.”

“Có được không ạ?”

“Ừ, cháu cầm đi.”

“Cái này, mua từ lúc nào vậy ạ?”

Chà, ông liền suy nghĩ một lúc. “Từ lâu, từ rất lâu rồi”.

Tôi rất bất ngờ. Cảm giác đúng như bà đang ở đây vậy. Vì điều đó thật quá đột ngột, quá rõ ràng. Và cái cảm giác tôi cứ tưởng đã không còn nữa kể từ sau khi bà mất, đã quay trở lại, không phải từ một nơi nào rất xa không với tay tới được, mà từ sâu trong cơ thể tôi. Đó chính là điều khiến tôi kinh ngạc hơn cả.

“Sắc mặt cháu tệ quá.” - Ông nói lại một lần nữa. - “Cháu đã cặp nhiệt độ chưa?”

“Ông à, ông cầm hộ cháu cái quạt này nhé. Giờ cháu phải ra ngoài gấp.”

“Cháu không sao thật chứ?”

“Vâng.”

“Vậy cháu đi cẩn thận nhé.”

Ông xỏ vào chiếc guốc ở tiền sảnh, mở cửa giúp tôi. Một cơn gió ấm áp ùa vào.

“Cây đàn, đã xong chưa ạ?”

“Ừ, cái đó xong rồi đấy.”

“Cháu cảm ơn ông vì cái quạt ạ.”

Tôi nói, rồi lao ra dưới bầu trời đầy mây trôi vùn vụt.

Những cơn gió đang thổi thất thường, rồi dần mạnh hơn. Vừa tưởng như đột nhiên có bức tường vô hình chặn bước chân, chỉ khoảnh khắc tiếp theo, lại bị thúc mạnh vào lưng. Người đổ về phía trước, tóc rối tung lên, tôi tiến về phía trước.

Mãi mới tới được nơi, vậy mà Tetsu lại không ở chỗ xe buýt. Nó đi đâu rồi nhỉ? Tôi mệt phờ ngồi xõm xuống, bỗng có tiếng động sau lưng. Tôi quay lại, là Kuro. Đúng như lời Tetsu nói, mặt nó bị trầy trông thật đau đớn.

“Kuro, mày được phun thuốc chưa thế?”

Tôi vừa với tay ra, Kuro liền rụt người lại, kêu không ra tiếng. Miệng nó mở ra như đang kêu gào, nhưng không phát ra tiếng. Nó há miệng ra vài lần như thế, rồi bỏ cuộc, chui vào trong xe buýt.

Không hề muốn làm kinh động lũ mèo, tôi khẽ đi vòng quanh, nhòm vào trong chỗ ẩn nấp... Lũ mèo có dáng nằm cuộn tròn, im phăng phắc hết như gà nướng, thật sự rụng lông rất nhiều. Có con lộ ra lớp da màu hồng thấp thoáng như tấm bản đồ với những hòn đảo nổi lên trên mặt biển, có con đôi tai cũng đã rụng sạch lông. Những con mèo nào chưa bị đến mức ấy, toàn thân cũng xơ xác. Giá mà tôi nhận ra sớm hơn.

“Từ giờ ngày nào tao cũng sẽ mang thuốc tới nhé.”

Tôi không thể không nói ra thành tiếng những lời đó.

Hình như lại có người tới đây vứt đồ. Tôi tìm thấy một chiếc xe máy bị tháo mất lốp, trông như bộ xương khủng long. Con mèo đang ngồi trên yên xe cũng là con mới. Nó cố kéo dài tiếng kêu của mình như thể đang gọi ai đó. Thấy tôi chầm chậm tiến gần lại, con mèo dường như lo lắng, mắt mở to, phắt một cái đã lao tới núp đằng sau tấm sắt.

Tetsu đang làm gì không biết...

Lúc ấy chân tôi bỗng vấp phải thứ gì đó. Là bình tưới cây. Chiếc bình tưới cây bằng thiếc, cũ, xù xì. Tôi thử nhấc lên xem, bên trong ánh lên thứ nước màu đen. Chắc chắn là Tetsu rồi. Nhưng tại sao nó lại nằm lẩn lóc như bị ném đi thế này?

Tôi bỗng chốc thấy bất an.

Tetsu cũng không có ở hồ chèo thuyền. Đúng là không nên để nó đi một mình mà. Những khả năng tồi tệ cứ dần dần lớn lên trong đầu. Có phải Tetsu gặp lại hãn ta một lần nữa không?... Nếu đúng là gặp hãn ta, liệu lần này nó có đối mặt một mình không? Tôi nhớ lại ánh mắt của Tetsu ngày hôm qua.

Lũ mèo tập trung lại, rồi có lẽ hiểu rằng tôi đến đây không phải để cho chúng ăn nên lại chạy tản ra xung quanh. Chỉ có lũ mèo con như Hanaguro là móc móng vào tất tôi đùa nghịch.

“Tetsu có tới đây không? Hả?”

Tôi ẵm nó lên hỏi, Hanaguro lại vịn vẹo giấy giữa.

“Mau trả lời tao đi. Nếu Tetsu đã tới đây, kêu lên một tiếng. Nếu không, kêu hai tiếng, được không?”

Nhưng thay vì kêu lên, Hanaguro lại cào cào ngón tay cái tôi.

“Đau.”

Huych, Hanaguro đáp xuống thật khéo léo, rồi chạy biến mất. Tôi lơ đãng nhìn vết cào mỏng đang rỉ ra màu đỏ một lúc, rồi chùi đi.

Phải rồi, sao tôi lại bất an thế này cơ chứ? Hẳn là tôi đang hoảng sợ. Thật yếu đuối. Có thể Tetsu chỉ để chiếc bình tưới ở đó và chạy đi chơi ở con sông cạn thôi.

Tôi thử nghĩ như thế, nhưng vẫn không thấy khá hơn. Không biết nên làm gì, tôi bắt đầu bước đi. Tới chỗ ngã ba, nơi thấy hắc ngày hôm qua, trong một thoáng, đáy mắt tôi trở nên tối đen, nhưng tôi đã cố chịu đựng, đứng vững liếc về phía bên kia góc đường. Đang đi tới chỉ có một ông già dắt theo chó và một người phụ nữ mặc đồ truyền thống của Nhật. Sau khi người phụ nữ đi khỏi chỉ có gió thổi tung bụi đất. Tôi lại thất thểu một mình bước đi trên khu dân cư cách biệt, lơ đãng nghĩ điều tôi suýt nhớ ra khi nhìn lũ mèo ở chỗ xe buýt lúc nãy, là gì.

Đây là lúc Tetsu mới năm tuổi. Tetsu bị bố dùng tông đơ điện cắt tóc. Nhưng tay nghề của bố lại kém, làm đau Tetsu, lúc nào cũng cắt tóc nó thành lờm chờm. Lần ấy là kinh khủng nhất. Trán Tetsu có ba chỗ bị hói trắng to bằng đồng một trăm yên. Mẹ tôi tức giận, lấy cái tông đơ điện từ tay bố định sửa lại, nhưng thế nào mà lại hiện ra thêm một đồng một trăm yên nữa. Tetsu mắt đầm nước mắt, chẳng buồn kháng cự, để mặc bố mẹ, như thể không nghe thấy hai người đang gào thét bên tai. Nhìn thấy Tetsu như thế, tôi bỗng bật khóc. Tóc nó bị cạo trọc lam nham, lại còn bị giật lắc đúng là thật quá đáng. Bố mẹ đều lặng thinh, Tetsu nói với tôi “Không sao đâu” nhiều lần. Nó thậm chí còn đưa tôi con cá sấu nhồi bông để dỗ tôi không khóc nữa: “Cho chị đây.”

Vừa bước đi, tôi vừa bật cười một mình. Giờ nghĩ lại thấy thật kỳ cục. Nhớ lại chuyện này khi nhìn lũ mèo bị rụng lông khiến tôi cảm thấy thật có lỗi với chúng. Nhưng mà... Hồi ấy, thỉnh thoảng bố mẹ tôi cũng cãi nhau dữ dội, nhưng không giống như bây giờ.

Tôi rẽ ở góc phố, vào con đường trước cửa nhà của chúng tôi. Ban đầu tôi tưởng là đã nghe nhầm. Là Tetsu. Khi nhận ra tiếng đó phát ra từ nhà hàng xóm, tôi chạy bố ngay vào sân vườn nhà mình. Giẫm lên cái tủ trà cũ đặt ở chỗ phơi quần áo, tôi miệt mài leo lên bờ tường.

Trong một tích tắc, tôi không hiểu chuyện gì xảy ra. Tôi tự hỏi liệu có phải cảm giác bất an âm ỉ từ nãy khiến tôi mơ giấc mơ này không. Ông lão hàng xóm đang tóm lấy cánh tay Tetsu, định kéo nó về phía chiếc lò đốt rác bên trong vườn.

“Bắt được tận tay rồi nhé. Mà định làm gì nó.”

Tôi thấy Tetsu đang ôm một con mèo hết như giẻ rách trong tay.

“Mày lại định làm thế à. Thằng oắt con hư đốn.”

Chắc ông ta định ra ngoài đi dạo. Ông ta cầm cây ba toong chọc chọc con mèo. Tetsu cong người lại che chở cho nó.

Tôi cũng đã nghĩ như vậy. Nghĩ rằng Tetsu lại định mang xác con mèo sang nhà hàng xóm nữa. Nhưng, không phải thế. Con mèo đúng là rũ ra rồi, nhưng lúc đó nó vẫn cử động. Con mèo bị rụng lông, mắt khép hờ, giẫy giụa trong vòng tay của Tetsu.

“Nó đang bị bệnh.” - Giọng Tetsu run run. - “Thả cháu ra. Nó bệnh rất nặng. Cháu đang đưa nó về nhà để chữa.”

“Khai mau! Mau nhận là chính mày đã bỏ xác con mèo vào đây.”

“Cháu không biết gì về điều đó hết.”

“Nghe đây!” - Ông ta lắc lắc người Tetsu, kéo giật nó lại. - “Tao sẽ không tha cho đứa dối trá.”

Chỉ với một câu nói đó thôi, người Tetsu như được bật công tắc.

“Người nói dối không phải là ông sao?!”

Cả mặt, cả người Tetsu co rúm lại. “Chính cháu là người làm đấy. Vì chính ông là người xấu, là kẻ nói dối, nên cháu mới làm thế đấy!”

“Mày...!”

Cánh tay chạy đầy đường gân xanh giờ cao chiếc ba toong lên.

“Tetsu, nguy hiểm...!”

Tôi cứ ngỡ có tiếng hét thất thanh cất lên từ nơi xa xôi nào đó. Nhưng đó là tiếng hét của tôi, đang trèo ngang qua bờ tường rào.

Gương mặt quay lại nhìn ấy, tới chết tôi cũng không thể nào quên. Ông ta chỉ lên trời, tay vẫn nắm chặt lấy cái ba toong thể hiện sức mạnh, trên gương mặt ấy, cả sự giận dữ, nổi kinh ngạc, lẫn cảm giác tội lỗi, đều không tồn tại. Chỉ có chút không thích thú, dờ dẫm như đeo mặt nạ mà quay lại. Tiếng hét của tôi cứ kéo dài, kéo dài mãi, hướng vào khuôn mặt vô cảm giống như đang đeo một chiếc mặt nạ. Tôi sẽ biến thành thứ đáng sợ nhất thế gian này ngay trước mặt ông...!

Tôi không biết bao nhiêu lâu nữa. Tôi tiếp tục hét. Tiếng hét làm đầy cơ thể tôi, cho tới lúc vắt kiệt tất cả.

Điều tôi còn nhớ là, trong chốc lát, ánh sáng thoáng qua đôi mắt của đối phương. Tetsu tóm lấy cổ chân, “Chị, chị” lắc gọi tôi, lúc này vẫn bị mắc trên bờ tường, mắt nhắm chặt từ bao giờ... Khuôn mặt Tetsu đầm đìa nước mắt, ngược nhìn tôi thốn thức. Tôi nhảy xuống nền đất nhóp nhép. Rồi hết như chỉ còn cái xác khô, ông lão gầy gò, vẫn nắm chiếc ba toong trong tay ngã lăn ra mặt đất lạnh lẽo...

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” - Tetsu run rẩy bám dính lấy tôi. - “Tự nhiên ông ta lại ngã ra như thế.”

“Tetsu.”

“Dạ.”

“Không sao chứ?”

“Vâng.” - Tetsu lại òa khóc. - “Thật mà. Em chỉ muốn chữa cho nó ở nhà mình thôi. Nhưng đúng lúc nó chạy ra khỏi cổng thì...”

Tôi ôm chặt lấy lưng Tetsu.

Trời mờ tối. Chắc bà lão đang đi ra ngoài nên không thấy đèn sáng. Nếu chúng tôi cứ thế mà bỏ đi thì ông ấy sẽ chết. Có thể, không khéo... Kể cả

như thế, cũng không phải lỗi của tôi. Chẳng phải là lỗi của ai cả. Kẻ như thế chết cũng chẳng sao cả.

Một cơn gió thổi lướt qua bên cạnh tôi. Quay lại, có thể thấy nhà tôi phía bên kia bờ tường. Chắc chắn bây giờ cửa sổ phòng kho phía Đông đang sáng đèn. Nhưng từ đây không thể nhìn thấy ánh sáng đó. Vì sao vậy nhỉ? Cảm giác như nhà của mình đang ở một nơi xa xôi đáng sợ nào đó.

Tôi nhìn ông lão đang nằm thêm một lần nữa. Rồi lại nhìn sang nhà mình. Đột nhiên trái tim thắt lại như bị một tấm vải cuộn chặt, tôi nhận ra rằng bản thân đang ở trên một ngã đường rất nguy hiểm. Ngã đường mà nếu có nhầm lẫn thì không thể quay về được nữa.

Tôi muốn trở về. Tôi muốn trở về nhà.

Giẫm lên cây hoa anh đào, trèo qua bờ tường, tôi nhảy đáp xuống sân phơi nhà mình. Bị đập đầu gối, nhưng tôi không hề cảm thấy đau. Tôi đi ngang qua chỗ để đồ, mở cửa lối đi đằng sau nhà. Cởi giày ra. Từ nhỏ, nếu lạc đường, tôi chỉ cần khóc là mọi chuyện sẽ ổn cả, còn có thể khóc lớn lên. Đi tới đâu cũng có người nắm tay. Nhưng bây giờ đã khác.

Trong nhà tối đen. Quãng đường dài như đang đi bộ trong làn nước, nhưng tôi không hề vấp vào đâu, cũng không có gì chặn bước cả. Tôi cầm ống nghe chiếc điện thoại đặt trong phòng khách, sau đấy quay ba con số tôi đã biết rõ, nhưng lần đầu tiên sử dụng.

“Alo. Có người bệnh. Mau cho xe cứu thương tới ạ.”

Tôi đọc tên và địa chỉ của ông lão nhà bên, rồi gác ống nghe. Âm thanh của thế giới yên lặng dần quay trở lại...

Rồi, tôi ngất đi.

Chương 7

Với ánh mắt như thể của người bị bỏ rơi trên sa mạc tìm thấy dòng suối ảo ảnh (điều này là do Tetsu nói), tôi biến mất ở phía bên kia bờ tường, Tetsu cũng quên cả khóc mà đứng đực ra như trời trồng. Sau đấy, vẫn ôm con mèo mệt mỏi rã rời trong vòng tay, nó rụt rè dùng ngón tay chọc chọc vào người ông lão đang nằm bất tỉnh. Ông ta không hề động đậy chút nào. Khi nó định thử chọc thêm một lần nữa, đằng sau liền vang tới một tiếng kêu khe khẽ. Đồ trong giỏ rơi vãi lung tung, bà lão nhà bên ngã khuỵu xuống. Bà bám lấy Tetsu lúc đó vừa chạy tới. Sau đó bà cố gắng đứng lên, nhưng đôi chân mang chiếc giày nhỏ màu xám của bà cứ trượt trên bùn, khiến cả Tetsu cũng đập mông xuống đất. Rồi xe cứu thương tới chở cả ông lão và bà lão đi, để lại mình Tetsu.

Tất cả những chuyện đó, tôi chỉ nghe Tetsu kể lại trên giường bệnh. Tôi chỉ nhớ loáng thoáng rằng, ông là người đã ẵm tôi lên khi tôi ngất bên cạnh chiếc điện thoại. Tôi lên cơn sốt rất cao, đêm đó phải nhập viện. Tôi chẳng biết gì, mơ cũng không mơ nổi, ngủ li bì suốt. Điều này cũng là về sau tôi được nghe kể lại, lúc tôi tỉnh dậy, đã là sáng ngày thứ tư rồi.

Sáng hôm ấy, căn phòng trắng toát đầy ắp ánh nắng màu vàng. Tôi thậm chí chẳng buồn nghĩ xem mình đang ở đâu. Nhưng cảm giác một thứ nước như rượu mật đang từ từ chảy trong cơ thể, thật dễ chịu. Ngoài cửa sổ, bầu trời sáng trong rộng mở, hoa anh đào cũng đang kỳ nở rộ. Tiếng lũ chim bay lượn như đang nhảy nhót xung quanh những đóa anh đào, thăm sâu tới mọi góc ngách của cơ thể vừa tỉnh giấc.

Mẹ tôi đang ngồi ngủ trên chiếc ghế tựa cạnh cửa sổ. Mái tóc rối bù, khuôn mặt không trang điểm, trên môi chỉ còn sót lại chút son, mẹ gật gù như đang chèo thuyền. Tôi muốn gọi mẹ, nhưng không thể phát ra tiếng nào. Nhưng tôi hoàn toàn mãn nguyện.

“Con mèo mà em mang về nhà ấy, đuôi nó rất lớn, nên em đã đặt tên nó là Shippo (Cái đuôi). Mẹ thì, ban đầu nói là không được, nhưng nếu chỉ có một con thì cứ giữ nuôi tới lúc nó khỏi bệnh cũng được. Nó cũng khỏe lên được một chút rồi. Nó bị lạnh cứ run rẩy lập cập nên em đã xin ông cái chăn cũ trùm lên cho nó. Ông bảo là trộn thuốc bổ với sữa cho nó uống sẽ rất tốt nên em đã làm như vậy. Ông bảo hỏi em còn bé không hay uống sữa nên phải làm thế. Không được pha nhiều đâu. Shippo có vẻ ghét mùi nên sẽ không uống mất.”

Tôi gà gât, cảm thấy những lời nói của Tetsu như ngọn lửa hắt hiu, chảy vào trong tôi. Có hôm, Tetsu đi quanh quẩn quanh giường của tôi, lén sờ vào chiếc chăn, rồi lẩm bẩm như nói với chính mình: “Nếu lũ mèo khỏe lên, thì chị cũng sẽ khỏi bệnh thôi.”

Ban đầu, tôi không thể nói ra tiếng nào cả. Tôi cũng đã nghĩ mình cứ thế này mà không nói được nữa sao, nhưng tôi không lo lắng đến vậy. Cả bố và mẹ đều trông rất lo lắng nhìn khuôn mặt tôi, bằng mọi cách bắt chuyện với tôi, kỳ lạ tới không thể chịu nổi.

Tôi có thể nói ra tiếng, là vì một nguyên do không ngờ tới. Buổi tối, sau khi bố, mẹ và Tetsu về nhà ăn bữa tối, ông bất ngờ tới phòng bệnh của tôi. Ông không hề hỏi tại sao tôi lại ngắt bên cạnh cái điện thoại, nhưng tôi nghĩ hình như mọi người cũng đã biết. Ông vừa mở ra những đồ mang từ nhà tới, vừa nói với giọng điệu như thể chợt nhớ ra điều gì:

“Nghe nói ông hàng xóm đã về nhà rồi đấy. Vừa mới hôm nay.”

May quá, ông ấy không chết, mới nghĩ thế, bỗng dưng nước mắt lại rơi trên gò má mà tôi không hề hay biết, hết giọt này tới giọt khác. Ông thấy tôi như thế, hơi gât đầu. Ông đặt chiếc quạt của bà lên quyển sách chỗ chiếc gối của tôi.

Tôi rùng mình khi nghĩ nếu ông lão nhà hàng xóm chết đi thì sao. Không bị như vậy, có lẽ là nhờ bà ở trên thiên đàng đã cầu xin thánh thần giúp tôi. Cả con người, cả lũ mèo, tất cả những thứ có sự sống, rồi đến ngày nào đó cũng phải chết đi. Yếu ớt, phụ thuộc, tới một lúc nào đó cũng sẽ bị cuốn theo những con sóng như những khúc gỗ nhỏ trôi theo thủy triều. Thế nhưng...

Bà chắc hẳn đang dõi theo tôi. Vì tôi đã nhớ ra. Khi còn nhỏ, tôi thường xuyên bật khóc vì tức giận. Bà nói với tôi rằng: “Tomomi giỏi lắm. Vì cháu luôn cố gắng nói hết những suy nghĩ ở trong lòng. Nhưng để làm được điều đó thực sự rất khó đấy.” Lúc ấy, tôi không hiểu mấy ý nghĩa của câu nói, nên đã dần quên mất. Nhưng chỉ mình bà là người nói điều đó với tôi mà thôi...

Tôi cầm lấy chiếc quạt, siết chặt lấy nó.

“Cháu ăn táo nhé?”

Ông kéo chiếc ngăn kéo bên hông giường bệnh ra.

“Ừm, dao đâu nhỉ?”

“Ở trong túi vải màu đỏ ấy ạ.” - Tôi nói khẽ.

Giữa tháng Bảy, vào một ngày thứ Bảy sau khi thi giữa kỳ xong. Tôi cùng với bác ngồi trên chiếc xô pha đã bật lò xo ở chỗ chiếc xe buýt hỏng, nhìn lũ mèo.

Đã ba tháng rồi tôi mới gặp bác ấy và lũ mèo. Vì tôi bắt đầu đi học từ đầu tháng Năm. Tôi phải cố hết sức bù lại sự chậm trễ ban đầu, và dốc sạch thời gian vào những trận đấu của câu lạc bộ vào cuối tuần.

“Như thế có nghĩa cháu đang cố gắng đấy.” - Mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt bác ấy. - “Tomomi à, cháu đen đi đấy. Cả mái tóc đó nữa. Lúc đầu bác còn không nhận ra đấy.”

“Trông buồn cười lắm ạ?” - Tôi lấy ngón tay cuộn lấy chùm tóc trên đỉnh đầu. - “Nó chỉ ngắn thế này thôi ấy, bác nhìn này.”

“Không buồn cười đâu. Rất hợp với cháu đấy.”

“Với lại trông cháu mập ra phải không ạ?”

Bác bật cười, như thế đâu gọi là mập. “Bác thấy ra dáng thiếu nữ hơn rồi. Tốt đấy, tốt đấy.”

Cái câu “tốt đấy, tốt đấy” của bác thật lòng quá, làm tôi cũng phì cười.

Đúng là cũng lâu lắm rồi đấy. Tôi ngược mắt nhìn chiếc máy bay màu trắng đang chầm chậm bay trên bầu trời xanh ngắt. Tất cả mọi thứ đều khác

với bầu trời xám xịt, lộng gió khi đó. Cái gì cũng rất khác. Cả tiếng ồn vọng ra từ đường cao tốc nghe cũng thật khác.

“Cái ghế xô pha này bị vứt ở đây vào tháng trước. Ban đầu nó cũng chẳng hỏng chỗ nào cả. Bác đã muốn mang nó về nhà, nhưng không có xe ô tô. Rồi dần nó trở nên như thế này.”

Bác nhét lại cái lò xo bị bật ra từ vết rách xuống dưới lớp vải.

“Chỉ còn chưa đến một nửa bác nhỉ.”

Tôi nói, vừa nhìn lũ mèo đang chải chuốt sau bữa cơm.

“Tội nghiệp lắm.” - Bác khẽ lắc đầu. - “Bệnh truyền nhiễm mà. Cũng không làm gì được.”

“VẬY Ạ?”

“Tetsu ấy, ngày nào cũng thế. Thằng bé cứ cầm cái bình tưới cũ, mặc dù nó nặng lắm, vừa nói ‘hây, hây’, vừa phun thuốc cho lũ mèo. Lũ mèo không thích cứ chạy quanh, rồi còn cào nữa. Vất vả lắm.”

Gió thổi qua gương mặt nghiêng nghiêng đang nhìn ra xa xăm của bác.

“Nhưng, lũ mèo ngày nào cũng có một con biến mất. Có hôm, Tetsu bị ngã mà tay vẫn mang bình tưới, tất cả thuốc rồi nước đều đổ hết ra làm nó khóc. Lúc ấy, bác cũng nói với nó, rằng không cần làm vậy nữa, lũ mèo chết cũng phải chịu thôi.”

“Thế Tetsu phản ứng thế nào ạ?”

Bác mỉm cười, nói: “Nó nổi giận. Nói rằng đến bác mà cũng nói như vậy ư. Cháu sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Bác vừa rời tay khỏi chiếc xô pha, cái lò xo lại bật ngược ra.

“Sau lần đó không lâu bệnh của chúng đột nhiên khỏi. Cứ như một cơn bão tràn qua vậy, thật đáng sợ. Bất ngờ tấn công, giết hàng loạt, kết thúc rất tẻ nhạt.”

Cảm giác như có thể nghe thấy tiếng sóng. Tiếng sóng, cuốn thứ gì đó ra xa, mang thứ gì đó tới. Nhưng tôi nghĩ có lẽ đó chỉ là tiếng động từ đường cao tốc mà thôi.

“Bác à, có những chuyện chẳng thể làm được gì phải không ạ?”

“Ừm.”

“Thế nhưng, thật tốt là Tetsu đã cố gắng nhỉ?”

Bác ấy hít vào một hơi thật sâu, giọng nói khàn khàn mọi khi như khàn hơn. “Đấu tranh cho việc không thể làm gì khác được, chính là một hành động can đảm.”

Tôi cũng quả quyết hít vào một hơi thật sâu. Với lồng ngực đầy ắp hương mùa hè, tôi nói lời chia tay với mùa xuân chẳng biết đã kết thúc từ lúc nào. Tôi không thể nói rõ những điều đã làm cùng Tetsu là gì. Nhưng tôi tự nhủ sẽ luôn nhớ mãi tất cả những điều đã gặp trong thời gian trải qua đến phát chán cùng Tetsu. Đồng hồ cũ linh tinh ai đó đã vứt đi, cả lũ mèo, cả tiếng sấm sét, tôi có cảm giác nếu có thiếu bất kỳ điều gì thì cả mùa xuân này sẽ trở nên rất khác.

“Bố mẹ cháu, đã thôi không cãi nhau nữa rồi.”

Tôi nhớ là chưa từng kể với bác ấy về chuyện này. Nhưng bác ấy lại trả lời thật đơn giản: “VẬY sao?”

Lúc nào đó tôi sẽ kể cho bác ấy nhiều hơn về mình... Và tôi cũng muốn nghe về bác ấy. Tôi muốn biết về bác, muốn nghe cả về cậu bé trong bức ảnh kia nữa. Nhưng chuyện đó, phải từng chút một. Từng chút một giống như làm thân với lũ mèo vậy. Giống như tôi đang trưởng thành từng chút một.

“Ngày mai cháu sẽ chuyển nhà.”

“Bác có nghe Tetsu nói. Nó có vẻ rất hứng khởi về việc sẽ đi xe buýt đi học đấy. Chỉ trong thời gian xây dựng lại phải không?”

“Vâng, cháu sẽ quay lại khi trời trở lạnh. Khi đó cháu sẽ tới đây.”

“Bác sẽ chờ.”

Bóng Tetsu hiện ra từ chân cột trụ xi măng của con đường cao tốc... Nó nắm tay thành nắm đấm, chân đá lên cao với tất cả sức lực, tập cho môn Karate. Con mèo lớn màu xám đang lững thững đi trước mặt Tetsu, thông thả ngáp một cái. Là con Shippo. Nó đã khỏi bệnh, cũng đã mập hơn lên, và cũng đã trở thành con mèo của nhà chúng tôi. Bố nói sẽ lén mang nó tới chỗ nhà mới. Bố và Shippo rất hay đùa nghịch, có vẻ rất hợp nhau đấy.

“Tetsu đang bắt đầu tập Karate đấy ạ. Một tuần ba lần nó sẽ tới sàn tập.”

Tetsu ngã phịch xuống đúng lúc giơ chân đá cao, Shippo liền quay lại, kêu lên một tiếng ngắn. Tetsu nói điều gì đó với nó, rồi lại đứng lên, bắt

đầu đá. Con mèo nhàn tản bước đi, hệt như một sư phụ môn Karate vậy.

“Thằng bé bảo sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.” - Bác khoanh tay nhìn Tetsu. - “Mà, con đường vẫn còn gian nan lắm.”

“Có thể nói như vậy.”

“Nhưng mà, nó đã nói thế này: ‘Bác ơi, cháu mà trở nên mạnh mẽ hơn, cháu sẽ không để ai chạm một ngón tay vào bác đâu.’ Không hiểu thằng bé nghĩ gì vậy chứ? Bác đã rất kinh ngạc đấy.”

Không hiểu sao ngực tôi bỗng thắt lại, tôi nhắm chặt mắt. Một thứ ánh sáng màu trắng hiện lên trong mắt. Tôi nhắm thật chặt đôi mắt, rồi thật nhanh mở mắt ra. Bầu trời như càng xanh hơn, cả Tetsu, cả lũ mèo, cả bác ấy và cả chiếc xe buýt hồng đều trở nên xanh hơn trong ánh sáng rực rỡ.

“Tetsu ấy,” tôi nói lớn hơn, “biết rất nhiều tên chiêu thức. Vì nó hiện giờ chỉ toàn đọc sách về Karate.”

Bác ấy đứng dậy, gọi lớn: “Tetsu! Đi thôi!” rồi đẩy chiếc xe đạp, dắt nó leo lên trên bờ kè.

Đám cỏ dại ở dòng sông cạn mọc lên xanh mướt, đung đưa theo làn gió. Đung đưa mãi, đung đưa mãi. Một con chim én bay vụt qua chồm mũi lăm lăm mỏ hôi của chúng tôi.

Ngày hôm sau, ông và bố ôm theo cái rổ đựng con Shippo lên xe tải chở đồ đi trước đến nhà mới, chỉ còn chúng tôi ở lại căn nhà cũ thênh thang, uống trà lúa mạch. Tôi, mẹ, và Tetsu sẽ đi sau bằng xe buýt.

“Mình sẽ phá căn nhà này phải không ạ?” - Tetsu nói. - “Sao không cất ở một nơi khác ạ?”

Mẹ nhìn Tetsu, nét mặt có chút kinh ngạc. Rồi mẹ mỉm cười nói:

“Mẹ đã cất căn thận rồi.”

“Ở đâu ạ?”

Tôi và Tetsu cùng đồng thanh hỏi, mẹ liền chỉ lên đầu mình nói ở đây, “À không, là ở đây chứ”, mẹ đặt tay lên ngực.

“Mẹ đã sống ở đây từ nhỏ mà, mẹ biết rõ mọi góc ngách xó xỉnh trong nhà này. Nếu bây giờ bỗng dưng không nhìn thấy mẹ cũng vẫn biết cái gì ở đâu.”

“Vậy, mẹ thử đi.”

Mẹ cuộn cái tạp dề lại, dùng nó buộc chặt lên đầu che mắt lại. Rồi bà đứng lên, vừa nói: “Đây là đèn phòng tắm” hay “Từ đây là cầu thang”, vừa đi quanh nhà như thế không nhìn thấy gì. Tất cả đồ đạc đã bị chuyển đi, nhưng bà làm như chúng vẫn còn đó, chuyển động tay vờ như đang sờ lên chúng: “Đây là ngăn kéo của ông này”, rồi “Đây, đây là chiếc ti vi phải không?” Tôi và Tetsu thấy thú vị, tự lấy tay che mắt lại, thỉnh thoảng có ti hí, đứng bên cạnh mẹ tranh nhau hô lên trước: “Đây là bàn ăn”, “Ở chỗ này là tủ âm, ngăn trên chỗ này có đặt bàn là”, “Chỗ này là đỉnh để móc chìa khóa ngoài hiên”, “Đây là đèn phòng vệ sinh”, “Chỗ này có nét chữ viết bậy của Tetsu”, “Chỗ này là ghế ngồi của bà”... Vừa che mắt lại chơi, chúng tôi cũng lần lượt nhớ tới vị trí của cả những thứ đồ đã không còn ở đó từ lâu như máy khâu của bà, chiếc ghế cho trẻ con ngồi tập ăn của Tetsu khi còn bé. Căn nhà phát ra tiếng kêu cọt két cọt két, như đáp lại lời của chúng tôi.

Chuyện xảy ra vào ngày bản thiết kế nhà mới hoàn thành, sau khi tôi ra viện một thời gian. Trong lúc tôi còn đang băn khoăn không biết có nên hỏi về bờ tường vẫn để như cũ sao, thì mẹ có lẽ đã nhận ra điều đó. Bà nhìn tôi, rồi nói một cách dứt khoát: “Việc ấy, mẹ sẽ quên. Bờ tường rào nhà mình vốn đã ở đó từ rất lâu rồi. Tomomi thấy thế cũng được chứ?”

Tôi không biết người lớn đã nói chuyện với nhau như thế nào. Nhưng nhìn vào khuôn mặt mẹ lúc đó, tôi nghĩ, vậy là đã ổn thỏa rồi. Nếu mẹ thấy không có vấn đề gì thì tôi cũng chẳng có gì phàn nàn.

Đi một vòng trong nhà xong, tôi kéo tay mẹ, đi ra ngoài bằng lối cửa sau. Trong lúc tôi chật vật mở cánh cửa tủ đựng đồ cong vênh, Tetsu đã loạng choạng đi ra chỗ sân phơi mất rồi.

“Kho để đồ cũ thì mẹ không biết rõ đâu. Mà cũng đâu còn gì nhỉ, phải không?”

Mẹ định tháo vải che mắt ra, nhưng tôi bảo mẹ cứ để nguyên như vậy.

Kho để đồ đã được dọn dẹp lại toàn bộ. Cây organ cũng được tháo rời từng bộ phận, buộc lại bằng dây, đặt nằm ở chỗ vốn để xe đạp.

“Mẹ ơi, mẹ quỳ xuống đi.”

Tôi đặt nhẹ tay mẹ lên trên tấm gỗ đã từng là nắp chiếc đàn.

“Đây là gì nhỉ?” - Mẹ hơi nghiêng đầu.

“Là đồ của mẹ đấy.”

Lòng bàn tay mẹ liên tục sờ lên phán đoán độ dài, không lâu sau, mẹ mỉm cười.

“Là cây organ.”

Mẹ tháo vải che mắt ra, ngón tay chuyển động như thể đang chơi một bản nhạc nào đó trên phím đàn đã chẳng còn phát ra âm thanh.

“Bài gì vậy ạ?”

“Mẹ quên mất tên rồi...” - Mẹ cất giọng hát khe khẽ. - “Nó có ở trong quyển sách dạy nhạc. Lúc mẹ tập bài này, ông cũng đã ngân nga theo đấy. Ông mà cũng hát, không tin nổi phải không?”

Chuyện đêm ngủ ở xe buýt, tôi và ông hát bài “Sa mạc của mặt trăng” là bí mật của riêng chúng tôi.

“Chị ơi, chị ơi. Mau tới đây.” - Tetsu gọi tôi.

“Mau lên nhé. Mẹ dọn xong chén uống nước là đi đấy.”

Mẹ đứng dậy, đi về hướng cửa sau.

Tetsu đang ở chỗ sân phơi, quay lưng về phía tôi. Nó đang nhìn chăm chú vào thứ gì đó trong tay.

“Gì thế?”

Tôi ngó sang nhà hàng xóm. Từ lần đó, tôi không thấy ông lão hàng xóm ra ngoài vườn nữa. Thịnh thoảng bà hàng xóm vẫn ra ngoài ban công, từ tốn chải mái tóc hoa râm lúc nào cũng được búi lên. Cây trong vườn cũng không thấy được cắt tỉa, cây hoa anh đào đã mọc đầy lá xanh, còn cành cây trúc đào thì mọc vươn ra chạm cả vào mái kho để đồ nhà tôi.

“Em tìm thấy phía dưới cây nguyệt quế Nhật đấy.”

Tetsu quay lại, hai tay nó khum như đang hứng nước.

Đó là mấy quả trứng dài độ tầm hai phân. Ba quả, quả nào cũng vàng ươm.

“Là trứng chim à?” - Tôi hỏi.

“Em nghĩ là không phải đâu. Nó nằm trong đám cỏ dưới bóng nắng thế này, có lẽ...”

Đúng lúc ấy một quả trứng bắt đầu rung lên. Cả tôi và Tetsu cùng nín thở nhìn chăm chăm vào nó. Trên mặt quả trứng bắt đầu xuất hiện vết nứt, từ đấy rỉ ra thứ nước như đang sôi vậ, rồi chẳng bao lâu, đầu con thằn lằn màu đen ướt đẫm chui ra, hai đứa chúng tôi kêu lên cùng một lúc. Không thể nào không kêu lên được. Sự sửng sốt trước điều gì đó không nói được thành lời, biến thành tiếng kêu, tuôn ra từ người tôi. Bên trong tôi, không chỉ có con quái vật. Chắc chắn cũng giống như con thằn lằn vừa đập vỡ vỏ trứng chui ra này, còn nhiều “Tôi” khác mà tôi chưa được gặp gỡ và tôi mong rằng đến một lúc nào đó, mình có thể nắm tay với từng người từng người đó.

Con thằn lằn vừa được sinh ra ấy nhìn xung quanh, tìm kiếm con đường sống. Tetsu khẽ khàng, nhanh nhẹn lấy tay che lại.

“Tetsu, cứ thế này mang chúng đến đầm trúc đi. Nhà mình từ ngày mai sẽ xây lại rồi.”

“Vâng, nơi đó đúng là tốt hơn thật.”

Tetsu nhòm qua kẽ hở giữa ngón tay. “Tên nó là gì nhỉ? Chút nữa em phải tìm trong sách xem.”

“Đừng làm vỡ trứng đấy nhé.”

“Em biết rồi.”

Chúng tôi thông dong nắm tay nhau như những người đang bước trên con đường, bắt đầu cất bước.

*** HẾT ***

TÁI BÚT

Trở thành người lớn thật tốt. Ý nghĩ ấy có được khi ta “tái ngộ” với điều gì đó. Có thể gọi là niềm vui khi ta gặp lại những người xưa cũ, những con phố, âm nhạc, là thứ quả ngọt ngào, tốt lành mà con người với bộ não lưu giữ kỷ ức có được. Tôi nghĩ rằng, ở một phương diện nào đó, con người từ khoảnh khắc được sinh ra sẽ nếm trải nhiều lần niềm vui tái ngộ, từ đó sẽ học tập được điều gì đó, tự xây dựng nên chính bản thân mình. Nhưng, sự sâu sắc đó sẽ tăng lên khi ta trưởng thành. Trong số những người đang đọc truyện này bây giờ, chắc hẳn sẽ có người cảm thấy “Chà, khó hiểu quá nhỉ”, nhưng sẽ có ngày các bạn nghĩ: Ừm, hóa ra chính là như thế, nên hãy cứ thử chờ xem.

Tuy nhiên, sự “tái ngộ” qua những tháng năm chia cắt dài lâu, nếu không phải là tình cờ mà là biết trước thì sẽ ít nhiều có sự lo lắng. Nếu thay đổi thì sẽ thế nào đây? Hay là, trước đây nghĩ là tốt, nhưng nếu không phải thì sao? Hoặc, một điều nữa khiến ta ngại ngùng chính là, trong trường hợp đó là người bạn thân đã mười năm không gặp, bạn sẽ cảm thấy bất an, liệu người đó có nghĩ rằng “Bạn thay đổi nhiều quá (theo chiều hướng xấu)”.

Nếu nói về kinh nghiệm từ cá nhân, đây chẳng qua chỉ là lo nghĩ vô cớ. Có nhiều trường hợp điểm tốt mà trước đây ta không nhận ra, đến giờ mới nhận ra, còn trường hợp trước đây ta tưởng là tốt nhưng hóa ra lại ít đến mức đáng ngạc nhiên. Cũng có đôi lúc ta lại thất vọng về sự thay đổi của một con phố, nhưng rồi lại nghĩ hãy coi đó như sự thay đổi tất yếu của thời gian rồi dõi theo những gì sẽ xảy đến trong tương lai. Rồi khi gặp lại bạn bè sau khoảng thời gian dài, thường khoảng cách về thời gian sẽ nhanh chóng biến mất. Và lại, dường như con người không phải dễ thay đổi. Nếu thay đổi theo thời gian, những điểm tốt sẽ càng tỏa sáng, những điểm vẫn chưa tốt, ta sẽ biết được nguyên nhân “vì sao lại như vậy?”. Nói một cách ngắn gọn, mức độ không chắc chắn theo thời gian sẽ tăng lên, nên lo lắng đến việc che đậy, thất vọng, bị thất vọng cũng chẳng để làm gì.

Tôi nghĩ, chúng ta biết ơn những người bạn cũ bởi chúng ta vẫn tồn tại ở nơi sâu thẳm trong ký ức của họ. Cứ nghĩ ngay cả trong khoảng thời gian không gặp nhau, phần mảnh vỡ rời rạc của mình vẫn đang tiếp tục sống trong thời gian của người đó, tôi lại thấy kỳ lạ. Ở một khía cạnh nào đó, tôi cũng chính là một yếu tố tạo nên con người đó. Tất nhiên, người đó cũng đang sống trong tôi, tạo nên con người tôi và từ nay về sau có lẽ vẫn vậy. Có bao nhiêu người sống ở trong tôi. Không thể đếm được hết. Có bao nhiêu người mà tôi đang sống ở bên trong họ. Có lẽ số lượng có thể không nhiều, dù vậy, tưởng tượng bản thân ta đang tồn tại ở một nơi không ngờ tới, khá là vui. Cũng giống như nghĩ “người mình gặp ngày mai là một người như thế nào nhỉ?”

Khi tôi sửa lại tiểu thuyết lần này, trước khi bắt tay vào việc, tôi căng thẳng như thể sắp gặp lại một người bạn lâu năm. Nhưng, khi đã bắt đầu viết, công việc lại rất trôi chảy, như thể tôi vừa nói chuyện với các bạn, vừa xóa đi khoảng cách về thời gian. Bây giờ, tôi cho rằng đã tìm ra điểm tốt của những người bạn thân theo cách nhìn của mình. Còn các bạn thấy sao?

Xin chân thành cảm ơn Sakuragi Kyoko của nhà xuất bản Shinchou. Tôi cũng có nuôi một chú mèo thật đấy, nhưng câu chuyện này hoàn toàn là hư cấu. Tôi rất cảm kích vì có được cơ hội viết ra những dòng cảm xúc này.

Tháng 4 năm 2008

Kazumi Yumoto

• Chú Thích •

[1] Kiểu khuôn mặt vẽ bằng một số chữ trong bảng chữ cái Nhật, một kiểu vẽ mặt từ xưa của người Nhật, dễ nhớ, chỉ cần thay đổi các chữ cái, có thể tạo nên những biểu cảm khác nhau.

^[2] Hanaya trong tiếng Nhật có nghĩa là tiệm bán hoa.

[3] Ở đây hai nhân vật đang chơi trò nối âm (trò chơi về ngôn ngữ phổ biến ở Nhật), người trước nói một từ, người sau phải đáp bằng một từ bắt đầu bằng âm cuối của từ trước.

[4] “Ồn ào” trong tiếng Nhật - phiên âm là: “Urusai”.

[5] Trong tiếng Nhật, câu này bắt đầu bằng âm “ko”.

Table of Contents

[Lời giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[TÁI BÚT](#)